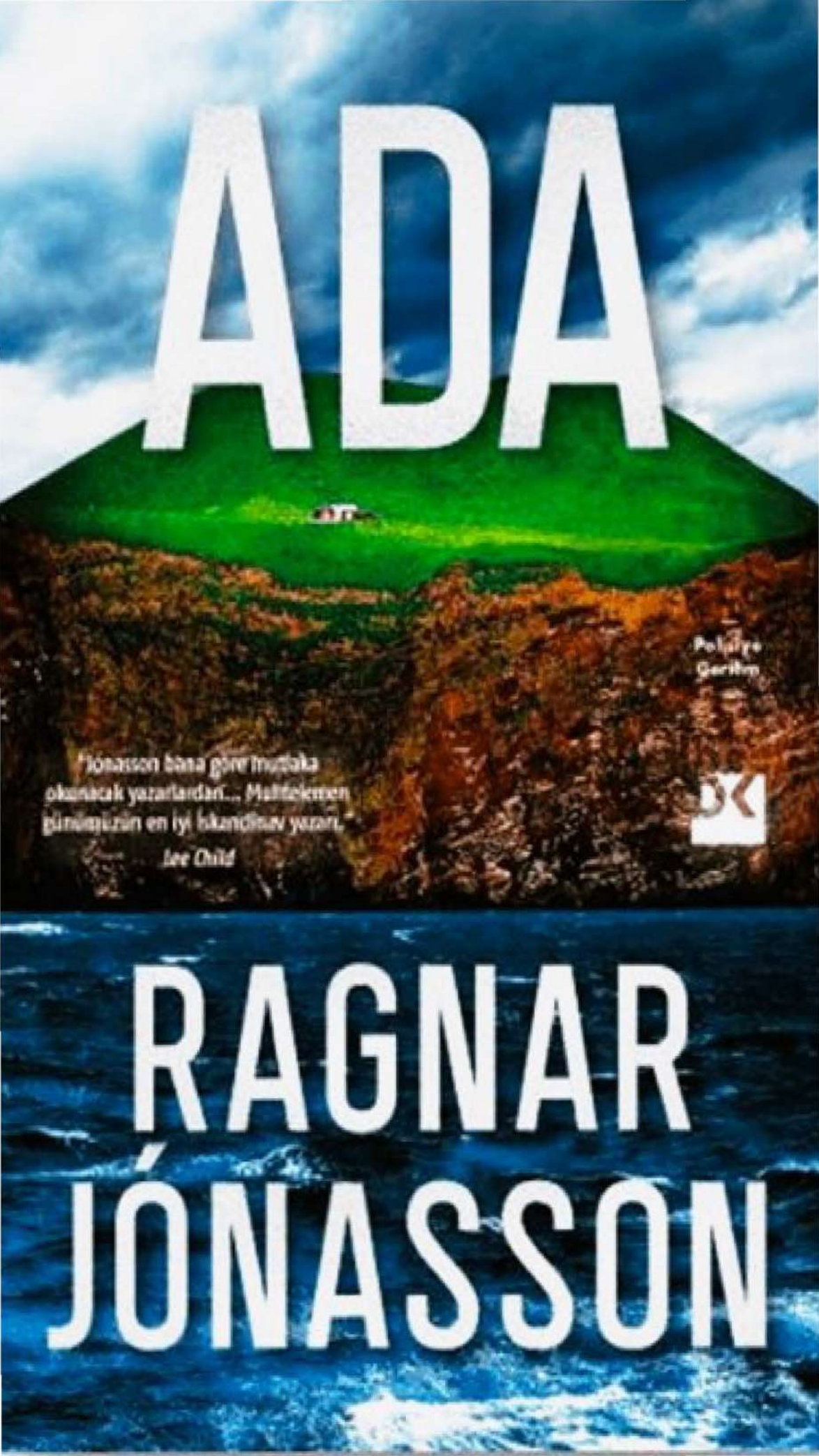

ADA
"Jónasson bana göre mutlaka okunacak yazarlardan... Mutlaka günümüzün en iyi İskandinav yazarı."
Lee Child
RAGNAR
JÓNASSON

1987'nin sonbaharında genç bir çift, İzlanda'nın Batı Fiyortları'nda romantik bir tatile gider. Ancak tatil beklenmedik bir felaketle son bulur.

Bundan on yıl sonra bir grup arkadaş Elliðaey Adası'nda av evinde bir hafta sonu tatili ayarlar. Dış dünyadan tamamen kopuk bu ıssız adada gruptan biri ölür.

Gizli İzlanda serisinin ilk kitabı *Karanlık*'ta tanıştığımız Müfettiş Hulda Hermannsdóttir'in hikâyesinde geriye gidiyoruz. Hulda hem kariyerindeki engellerle hem de geçmişinin ağır yüküyle baş etmeye çalışırken on yıl arayla işlenen iki cinayetin arasındaki bağı araştırıyor.

Ragnar Jónasson, okuru İzlanda'nın nefes kesen gri coğrafyasında dolaştırıp gerilimli bir maceraya ortak ediyor.

"Yazarın o bayıldığımız kasvetli İskandinav atmosferini taşıyan en iyi maceralarından biri."

New York Times Book Review

© Baldur Kristjansson 2021

Ragnar Jónasson, çoksatan "Karanlık İzlanda" ile Hulda serisi olarak da bilinen "Gizli İzlanda" serilerinin yazarıdır. Yazar 17 yaşından itibaren on dört Agatha Christie romanını İzlandacaya çevirmiştir. Reykjavík'te yaşayan Jónasson, yazarlığın yanında şirket avukatlığı yapıyor ve Reykjavík Üniversitesi'nde telif hakları hukuku dersi veriyor. *Ada*, 2024 yılında basılan *Karanlık*'tan sonra, Hulda serisinin ikinci kitabıdır.

Çeviren: Güneş Becerik Demirel

QR kodu okutunuz
Dijital fiyat etiketi
tavsiye edilen KDV'siz satış fiyatı
₺320

ISBN 978-625-5941-30-5
Sertifika no: 44919
9 786255 941305
Doğan Kitap

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Karanlık

ADA

Orijinal adı: Drungi
© 2016, Ragnar Jónasson
Yazan: Ragnar Jónasson
İngilizce çeviri: © Victoria Cribb, 2019
İngilizceden çeviren: Güneş Becerik Demirel
Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitabın yayın hakları Copenhagen Literary Agency ApS ve Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Mart 2025 / ISBN 978-625-5941-30-5
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu
Sayfa uygulama: Taylan Polat
Baskı: Ayhan Matbaa Basım San. Tic. Ltd. Şti.
Mahmutbey Mah. 2622 Sok. No: 6/41
Bağcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 445 32 38 / Faks (212) 445 05 63
Sertifika no: 44870

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ada

Ragnar Jónasson

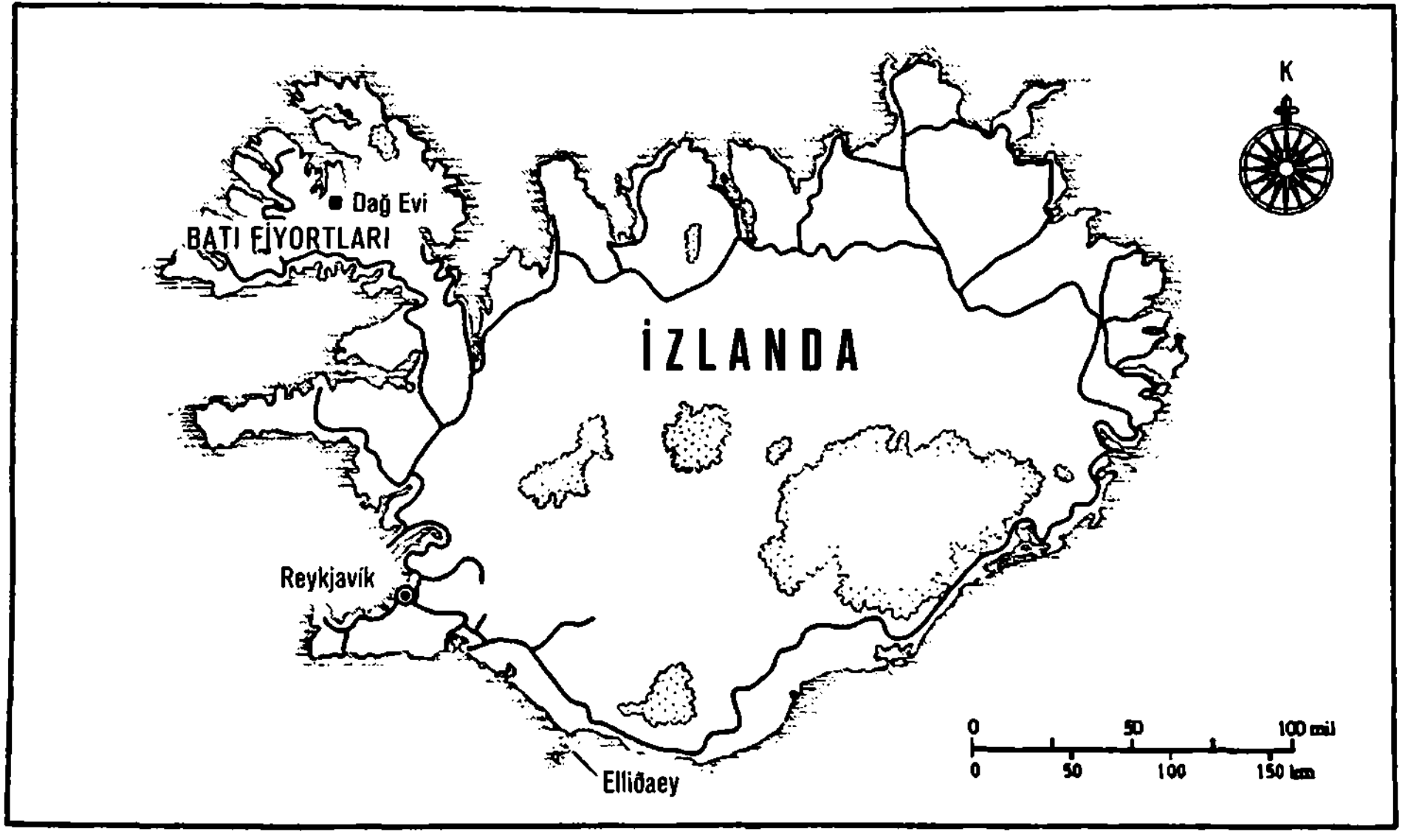
Çeviren: Güneş Becerik Demirel

Doğan Kitap

María için

"Bir zihin tek bir zalim sözle dönüştürülebilir.
Bir ruhun varlığında dikkatli olunmalıdır."

– Einar Benediktsson
Starkaður's Monologları adlı eserden.

İZLANDA
Dağ Evi
BATI FİYORTLARI
Reykjavík
Elliðaey
K
0
50
100 mil
0
50
100
150 km

Giriş

Kópavogur, 1988

Çocuk bakıcısı geç kalmıştı.

Çift akşamları nadiren dışarı çıktığından, bakıcının müsait olup olmadığını epey önceden sormuşlardı. Kız daha önce birkaç kez onlar için bakıcılık yapmıştı ve yandaki sokakta oturuyordu ama bunun dışında onu ya da ailesini pek tanımıyorlardı; gerçi mahallede annesiyle karşılaştıklarında onunla konuşuyorlardı. Ama yedi yaşındaki kızları, yirmi bir yaşında olan ve ona göz alıcı bir yetişkin gibi görünen bu kıza hayrandı. Sürekli birlikte ne kadar eğlendiklerinden, kızın ne kadar güzel giyindiğinden ve ne kadar heyecanlı uyku öncesi hikâyeleri anlattığından söz ediyordu. Kızlarının bakıcının kendisiyle ilgilenmesi konusunda hevesli olması, çiftin daveti kabul ederken kendilerini daha az suçlu hissetmelerini sağladı; küçük kızları sadece emin ellerde olmakla kalmayıp aynı zamanda eğlenecekti.

Kızla akşam altıdan gece yarısına kadar kalması için anlaşmışlardı ama saat çoktan altıyı geçmişti, hatta altı buçuk olmak üzereydi; akşam yemeği yedide başlayacaktı. Adam arayıp kıza ne olduğunu sormak istediyse de karısı konuyu büyütmek istemedi: Kız er ya da geç gelecekti.

Mart ayında bir cumartesi akşamıydı ve çocuk bakıcısı gecikene kadar mutlu bir bekleyiş vardı. Çift, kadının bakanlıktaki iş arkadaşlarıyla eğlenceli bir akşam geçireceği için heyecanlıydı. Evlerinde bir video oynatıcı yoktu ama özel bir gün olduğu için baba-kız yerel bir video dükkânına gidip bir makine ve üç kaset

kiralamışlardı ve küçük kızın yorgunluktan sızıp kalana kadar ayakta kalma izni vardı.

Nihayet zil çaldığında, saat altı buçuğu biraz geçiyordu. Aile, Reykjavík'in hemen güneyindeki Kópavogur kasabasında, küçük bir apartmanın ikinci katında yaşıyordu. Burası, Reykjavík ile metropol bölgesindeki diğer kasabalar arasında sıkışıp kalmış, sakinlerinin çoğunun başkentteki işlerine gidip geldiği, huzurlu bir yerdi.

Anne diyafonun ahizesini eline aldı. Çocuk bakıcısı sonunda gelmişti. Az sonra kız sırılsıklam kapıda belirdi ve yürüyerek geldiğini söyledi. Yağmur o kadar şiddetliydi ki kızın kafasından aşağı bir kova su boşaltılmış gibi görünüyordu. Utanarak, bu kadar geç kaldığı için özür diledi.

Karı koca kızın özürlerini geçiştirdiler, geldiği için teşekkür ettiler, ona evin başlıca kurallarını hatırlattılar ve bir video oynatıcı kullanmayı bilip bilmediğini sordukları sırada çocuk araya girdi ve yardıma gerek olmadığını söyledi. Belli ki video eğlencesinin başlayabilmesi için annesiyle babasını bir an önce sepetlemek istiyordu.

Taksinin dışarıda beklemesine rağmen, anne kızından ayrılamadı. Ara sıra dışarı çıktıkları halde kızını bırakmaya alışkın değildi. "Merak etmeyin" dedi çocuk bakıcısı sonunda. "Ona iyi bakarım." Bunu söylerken insanın içini rahatlatacak kadar güvenilir görünüyordu ve geçmişte kızlarına bakma konusunda iyi bir iş çıkarmıştı. Böylece sağanak yağmura adım atarak taksiye doğru ilerlediler.

Akşamın ilerleyen saatlerinde, anne kızını giderek daha çok merak etmeye başladı.

"Saçmalama" dedi kocası. "Bahse girerim çok iyi vakit geçiriyordur." Kol saatine bakarak ekledi: "Şimdiye kadar ikinci veya üçüncü filmine geçmiştir ve dondurmanın tamamını mideye indirmişlerdir."

Karısı, "Sence danışmadaki telefonu kullanmama izin verirler mi?" diye sordu.

"Telefon etmek için geç bir saat değil mi? Herhalde çoktan televizyonun karşısında uyumuşlardır."

Sonunda, planladıklarından biraz daha erken, saat on biri biraz geçe eve doğru yola koyuldular. O sırada üç çeşit yemek bitmişti ve dürüst olmak gerekirse, gece biraz sönük geçmişti. Ana yemek, kuzu eti, yavandı ve yemekten sonra insanlar kalabalık dans pistine yığılmıştı. DJ başlangıçta eski popüler parçaları çalmıştı ancak sonradan daha yeni, liste başı şarkılara geçmişti. Bunlar da kendilerini hâlâ genç olarak görmelerine rağmen –ne de olsa henüz orta yaşlı değillerdi– pek onların tarzına uymuyordu.

Yağmur damlaları taksinin camlarından aşağıya süzülürken, konuşmadan eve döndüler. Açıkçası pek parti insanı sayılmazlardı; evdeki rahatlarına çok düşkünlerdi ve akşam onları yormuştu. Gerçi fazla da içmemişlerdi, sadece yemekte bir kadeh kırmızı şarap.

Taksiden indiklerinde kadın, kızlarının uyuduğunu umduğunu, böylece ikisinin de doğruca yatağa girebileceklerini söyledi.

Acele etmeden merdiveni çıktılar ve çocuğu rahatsız etmemek için zili çalmak yerine, kapıyı anahtarla açtılar.

Ama anlaşılan, kızları uyumamıştı. Koşarak yanlarına geldi, kollarını annesiyle babasına doladı ve onlara alışılmadık bir şekilde sıkıca sarıldı. Kızlarının uyanık olduğunu görünce şaşırdılar.

"Ne kadar enerjiksin" dedi babası ona gülümseyerek.

"Eve dönmenize çok sevindim" dedi küçük kız. Bakışları tuhaftı: Bir terslik vardı.

Çocuk bakıcısı oturma odasından çıktı ve onlara tatlı tatlı gülümsedi.

Anne, "Nasıl geçti?" diye sordu.

Çocuk bakıcısı, "Çok iyi" diye cevap verdi. "Kızınız çok iyi bir çocuk. İki video izledik; birkaç komedi. Gerçekten çok keyif aldı. Ve hazırladığınız köftelerin çoğunu bitirdi, biraz da patlamış mısır yedi."

"Geldiğin için çok teşekkürler; sen olmasaydın ne yapardık bilmiyorum."

Baba ceketinden cüzdanını aldı, birkaç banknot sayıp kıza uzattı. "Tamam mı?"

Kız parayı saydı, sonra başıyla onayladı. "Evet, mükemmel."

Çocuk bakıcısı gittikten sonra, baba kızlarına döndü.

"Yorulmadın mı tatlım?"

"Evet, azıcık yoruldum. Ama biraz daha izleyebilir miyiz?"

Babası başını iki yana salladı ve nazikçe, "Üzgünüm, çok geç oldu" dedi.

"Ah, lütfen. Henüz yatmak istemiyorum" dedi küçük kız, ağlamaklı bir ses tonuyla.

"Tamam, tamam." Baba onu oturma odasına soktu. Televizyondaki akşam programı bitmişti ama video oynatıcıyı açtı ve yeni bir kaset koydu.

Sonra divanda kızına sokuldu ve filmin başlamasını beklediler.

"Güzel bir akşamdı, değil mi?"

"Evet... evet, iyiydi" dedi küçük kız. Pek inandırıcı değildi.

"Bakıcı sana... nazik davrandı, değil mi?"

"Evet" dedi çocuk. "İkisi de nazikti."

Babası şaşırdı. "İkisi de mi?" diye sordu.

"Onlar, iki ayrı kişiydi."

Babası dönüp ona baktı ve sakince tekrar sordu: "*Onlar* mı? Ne demek istiyorsun?"

"Onlar, iki ayrı kişiydi."

Kız cevap vermeden önce bir süreliğine duraksadı. Gözlerindeki korkuyu gören babası, ister istemez ürperdi.

"Bakıcının arkadaşlarından biri mi geldi bize?"

"Hayır. Ama biraz tuhaftı babacığım..."

I

1987

1

Ücra kuzeybatıda bir hafta sonu tatili, ani bir heves, sonbahar karanlığına meydan okumanın bir yoluydu. Eşyalarını Benedikt'in eski Toyota'sına doldurduktan sonra büyük bir heyecanla Reykjavík'ten yola çıkmışlardı. Ama çoğunlukla bozuk, çakıllı yollarda geçen bu uzun yolculuk saatler sürmüştü ve Batı Fiyortları yarımadasına vardıklarında gece olmak üzereydi. Varmayı hedefledikleri sapa vadiden hâlâ biraz uzaktalardı ve Benedikt giderek daha fazla endişeleniyordu.

Alacakaranlıkta kasvetli ve uğursuz bir şekilde bomboş uzanan ağaçsız araziyi aşmışlar, İsafjardjúp olarak bilinen büyük fiyordun en iç kolundaki sahile inmişlerdi. Yol bir süre alçak kıyı şeridini kucakladıktan sonra bir başka geçide tırmanmak üzere yükselirken, Benedikt direksiyondaki elini gevşetti. Yol inişe geçip virajlarla denize doğru kıvrılırken, parmak eklemleri yeniden beyazlaştı. Her iki yanda beliren uzun ve alçak dağlar, karanlıkta belli belirsiz görünüyordu. Görünürde tek bir ışık huzmesi bile yoktu.

Fiyort ıssızdı, çiftlikler çoktan terk edilmişti; bazıları karadaki zorlu yaşamdan kaçmış, bazıları fiyortla çevrili kıyıdan 140 kilometre uzaklıktaki küçük İsafjördur kasabasına, diğerleri ise ülkenin en güneybatısındaki Reykjavík'in parlak ışıklarına gitmişti.

Benedikt, "Çok geç kalmadık mı?" diye sordu. "Hava kararmaya başladığına göre kulübeyi asla bulamayacağız, değil mi?" Ülkenin bu bölgesini daha önce hiç ziyaret etmemiş olmasına rağmen arabayı kullanmakta ısrar etmişti.

"Rahatla" dedi kız. "Yolu biliyorum. Yazın defalarca buraya geldim."

Benedikt daracık yoldaki ani virajları ve dönüşleri takip etmeye odaklanarak, "Tabii ya, *yazın*" diye yanıtladı.

Kız kayıtsız bir ses tonuyla, belli belirsiz gülerek, "Sakin ol" dedi.

Benedikt bu anı o kadar uzun zamandır bekliyordu ki. Bu narin, neşeli kıza uzaktan hayranlık duyuyordu ve bir ihtimal onun da aynı şekilde hissettiğini seziyordu. Ama ikisi de birkaç hafta öncesine kadar harekete geçmemişti; ta ki ilişkilerinde bir şeyler değişip bu kıvılcım bir yangını ateşleyene kadar.

"Heydalur sapağından çok uzakta değiliz" dedi kız.

"Hiç burada yaşadın mı?"

"Ben mi? Hayır. Ama babam Batı Fiyortları'ndan. İsafjördur'da büyümüş. Yazlık ev ailesine aitmiş. Tatillerde hep buraya gelirdik. Cennet gibi bir yer."

"Sana inanıyorum ama bu gece pek bir şey görebileceğimi sanmıyorum. Karanlıktan çıkmak için sabırsızlanıyorum." Duraksadı, sonra düşünceli bir şekilde ekledi: "Orada elektrik var, değil mi?"

Kız, "Soğuk su ve mum ışığı var" diye cevap verdi.

Benedikt, "Ciddi misin?" diye homurdandı.

"Hayır, şaka yapıyorum. Bolca sıcak su da var elektrik de."

"Peki... şey, annenle babana buraya geldiğimizi söyledin mi?"

"Hayır. Onları ilgilendirmez. Annem evde değil, hem canım ne isterse onu yaparım. Babama sadece bu hafta sonu ortalıkta olmayacağımı söyledim. Erkek kardeşim de uzakta, o da bilmiyor."

"Tamam. Demek istediğim... burası onların yazlık evi, değil mi?" Asıl bilmek istediği, ailesinin birlikte gittiklerinden haberdar olup olmadığıydı çünkü bu bir ilişkiye başladıklarına dair oldukça açık bir işaret verecekti. Şimdiye kadar her şey sır olarak kalmıştı.

"Evet, elbette. Orası babamın evi ama kullanmayı planlamadığını biliyorum. Ve anahtarım var. Harika olacak, Benni. Bu gece göreceğimiz yıldızları düşünsene: Gökyüzünün apaçık olması bekleniyor."

Benedikt başıyla onayladı ama bu girişimin isabeti konusundaki şüphelerinden kurtulamadı.

"İşte, buradan dön" dedi kız aniden. Benedikt frene asıldı; ara-

banın kontrolünü kaybetmesine ramak kala, köşeyi dönmeyi başardı. Kendini daha da dar, neredeyse tek şeritlik bir yolda bulunca, iyice yavaşladı.

"Bundan daha hızlı gitmezsen sabaha kadar oraya varamayız. Merak etme, bir şey olmaz."

"Ama hiçbir şey göremiyorum. Ve arabayı haşat etmek istemiyorum."

Kız güldü ve Benedikt bu büyüleyici sesi duyar duymaz kendini daha iyi hissetti. Başlangıçta onu kendisine çeken şey, kızın sesi ve gülüşünün masumiyetiydi. Ve şimdi, nihayet önlerindeki tüm engeller ortadan kalkmıştı. İçinde bunun olması gerektiğine dair güçlü bir his vardı; bu sadece bir başlangıçtı, gelecekten bir tadımlık.

"Sıcak havuzu var demiştin değil mi?" diye sordu. "Bütün gün yollarda hopladıktan sonra biraz suya dalmak harika olurdu. Yemin ederim ki vücudumdaki bütün kemikler ağrıyor."

"Ee, evet, doğru" dedi kız.

"*Doğru mu*? Ne demek istiyorsun? Sıcak havuz var mı yok mu?"

"Göreceksin..." Bu kışkırtıcı belirsizlik duygusu onun yanındayken hiç eksik olmazdı. Bu onun cazibesinin bir parçasıydı; sıradan olanı bile gizemli gösterme konusunda yeteneği vardı.

"Her neyse, sabırsızlanıyorum."

Sonunda yazlık evin bulunması gereken vadiye girdiler. Benedikt loş ışıkta hâlâ binaları seçemiyordu ama kız ona durmasını söyledi ve ikisi de arabadan inerek soğuk, taze havaya çıktılar.

"Beni izle. Daha çok güvenmeyi öğrenmen gerek." Gülerek, tüy gibi hafif bir dokunuşla Benedikt'in elini tuttu ve Benedikt onun peşinden gitti. Siyah-beyaz, güzel bir rüyadaymış gibi hissediyordu.

Kız pat diye durdu. "Denizin sesini duyabiliyor musun?"

Benedikt başını iki yana salladı. "Hayır."

"Şşt. Bekle. Kıpırdama ve konuşma. Sadece dinle."

Benedikt dinlemeye odaklandıktan sonra, dalgaların hafif hışırtısını duydu. Sanki her şey gerçek dışıydı, sihirliydi.

"Kıyı uzak değil. Yarın oraya yürümemizi ister misin?"

"Harika, çok hoşuma gider."

Biraz daha ilerlediklerinde, yazlık ev görüş alanlarına girdi. Benedikt karanlığa rağmen evin pek de büyük ya da modern olmadığını görebiliyordu. Yetmişli yılların A şeklindeki kulübelerinden birine benziyordu, çatısı iki yandan neredeyse yere kadar eğimliydi, ön ve arka taraflarında pencereler vardı. Kız şişme montunun ceplerini karıştırdıktan sonra anahtarı buldu, kapıyı açtı ve ışığı yakarak kasveti anında dağıttı. Mekâna rustik bir çekicilik katan eski mobilyalarla dolu, rahat bir oturma alanına girdiler. Benedikt buranın iyi bir atmosfere sahip olduğunu hemen hissetti.

Hiçliğin ortasında geçirecekleri bu hafta sonu macerasının tadını çıkaracaktı. Kimsenin orada olduklarını bilmediği, koca bir vadinin kendilerine ait olduğu düşüncesi tecrit olma hissini artırıyordu. Bu gerçekten de bir rüya gibiydi.

Kulübenin büyük bir kısmı yaşam alanına ayrılmıştı ancak küçük bir mutfak ve banyo da bu alana açılıyordu ve odanın arkasında bir seyyar merdiven vardı.

Benedikt, "Yukarıda ne var?" diye sordu. "Bir yatak odası mı?"

"Evet. Hadi, çabuk." Kız birkaç çevik hareketle merdiveni açtı.

Benedikt onun ardından tırmandı. Burası gerçekten de eğimli bir tavanı olan, şiltelerle, yorganlarla ve yastıklarla döşenmiş bir yatak odasıydı.

Kız yataklardan birine uzanarak, "Buraya gel" dedi. "Buraya gel." Ve ona böyle gülümseyince, Benedikt'in karşı koyacak gücü kalmadı.

2

Benedikt yıldızlarla bezenmiş gökyüzünün altında durmuş, serin sonbahar esintisinde, eski bir kömürlü mangalda hamburger pişiriyordu. Tatil güzel başlamıştı ve daha neler olacağını düşündükçe iyimserlikle dolup taşıyordu. Bir şehir çocuğu olduğu ve Batı Fiyortları'nı her zaman soğuk ve ulaşılmaz bir yer olarak gördüğü halde burada olmaktan keyif almasına şaşırıyordu. Elbette daha iyi bir yol arkadaşı bulamazdı ama bunda mekânın, ıssızlığın da payı vardı. Ciğerlerini soğuk, temiz havayla doldurdu ve gözlerini kapatıp tekrar denizin sesini duymaya çalıştı. Sonbahar yapraklarının kokusu, barbeküden yükselen iştah açıcı aromaya karışıyordu. Gözlerini açtı. Kulübenin arkasında duruyordu ve sıcak havuzunu hiçbir yerde göremediği ancak şimdi aklına geldi.

Salonda akşam yemeklerini bitirmelerinin ardından, "Ee, bana vaat ettiğin şu sıcak havuz nerede? Birkaç sefer kulübenin etrafında dolaştım ama havuza dair hiçbir iz göremedim" dedi.

Kız haylazca güldü. "Bu kadar uzun sürmüş olamaz."

"Sadece soruyu geçiştirmeye çalışıyorsun."

"Hiç de değil. Benimle gel."

Kız göz açıp kapayıncaya kadar ayaklanmış ve kapıdan dışarı çıkmıştı. Benedikt bu ekim akşamında telaşla kızın peşinden gitti.

"Bir sıcak havuz mu yaratacaksın?"

"Sadece benimle gel. Üşüyor musun?"

Benedikt bir an için tereddüt etti çünkü bu ince kazakla biraz üşüyordu ama bunu itiraf etmek istemedi. Onun aklını okuyan kız tekrar içeri girdi ve elinde kalın, yünlü bir *lopapeysa*[1] ile çıkagel-

1. İzlanda'ya özgü geleneksel bir yün kazak türü. (ç.n.)

di. Kazak griydi, üzerinde siyah-beyaz, geleneksel bir desen vardı. "Bunu ödünç almak ister misin? Babamın. Yanıma almak için aşırdım. Bana çok büyük geliyor ama sıcacık tutuyor."

"Babanın kazağını giyemem. Bu tuhaf olur."

"Sen bilirsin." Kız kazağı salon zeminine fırlattı ve kapıyı kapattı.

Vadiyi işaret ederek, "Beş on dakikalık bir yol gideceğiz" dedi.

"Ne için?"

Omzunun üzerinden, "Sıcak havuza gitmek için" dedi ve yürümeye başladı. "Orada harika bir doğal sıcak su kaynağı var; tam iki kişilik."

Akşam yemeğini yedikleri sırada dolunay doğmuş, soğuk ışığıyla tüm vadiyi aydınlatmıştı. Benedikt içinden, karanlık bir gecede o yoldan yürümek istemeyeceğini düşündü çünkü görünürde başka hiçbir ışık kaynağı yoktu. Artık geride, görüş alanlarının dışında kalan yazlık evin haricinde hiçbir insan yerleşimi bulunmuyordu. Yine de bu bir maceraydı ve bu kıza sırılsıklam âşık olduğu için her ânın tadını çıkarmakta kararlıydı.

Ama gördüğü kadarıyla yakınlarda bir sıcak havuz yoktu.

"Daha gidecek miyiz?" diye sordu kararsızca. "Benimle kafa bulmuyorsun değil mi?"

Kız güldü. "Tabii ki hayır. Bak." Daracık vadiyi işaret etti ve Benedikt orada, dağın eteğinde küçük bir binayla, ay ışığında yükselen bir tutam beyaz buhar gördü. "İşte orası. Barınağı görebiliyor musun? Havuzun yanında. İnsanların soyunma odası olarak kullandıkları eski bir kulübe."

Havuza doğru yürümeye başladılar fakat yaklaştıkça, Benedikt bir dağ selinin yolu tıkadığını fark etti. Hızla, girdaplar yaparak dönen suya yansıyan ay ışığının parıltısını görebiliyordu.

Aniden durarak, "Köprü nerede?" diye sordu. "Yoksa etrafından mı dolaşmak zorundayız?"

"Güven bana. Burayı avucumun içi gibi biliyorum."

Suyun kenarına geldiklerinde, "Köprü yok ama karşıya geçmek için en iyi nokta burası. Taşları görebiliyor musun?" dedi.

Benedikt başıyla onayladı. Yüzeye doğru çıkıntı yapan taşları

görebiliyordu ve başına ne geleceğini anlayınca, taşların görüntüsünden hiç hoşlanmadı.

"Hiçbir zorluğu yok. Her adımda bir taşa basacaksın ve karşıya geçeceksin." Kız ayakkabılarıyla çoraplarını çıkardı ve sanki bunu hayatı boyunca yapmış gibi taşlara basmaya başladı. Benedikt onun bir kedi kadar çevik olduğunu düşündü.

Her neyse, bundan kaçış yoktu. Kız tedirginliğini fark ederse çok utanacağı için onu örnek alarak ayakkabılarını çıkardı, çoraplarını içine soktu ve eline aldı. Dengesini sağlamaya çalışarak nehre adımını attı ancak suyun buz gibi olduğunu fark edince irkildi ve nefesini tutarak geri çekildi.

Kız karşıdan, "Hadi, bitirelim şu işi" diye seslendi. Erişilemeyecek kadar uzakta görünüyordu.

Benedikt tekrar nehre girdi, ilk taşa bastı ve bir sonrakine atladı. Üçüncüye atlarken tökezledi ve son anda adımını dengeleyerek felaketi atlattı. Nihayet karşıya geçince, hafifçe titreyerek rahat bir nefes aldı.

Başını kaldırınca kızın giysilerini çıkardığını ve havuzun kenarında çırılçıplak durduğunu gördü. Kız sıcak suya girerek, "Hadi" dedi.

Kızın lafını ikiletmeden giysilerini çıkardı, ona katılmak üzere havuza girmeye başladı. Dipteki taşlar o kadar kaygandı ki az kalsın yüzüstü düşecekti.

Gökyüzüne, aya, yıldızlara ve etrafını saran karanlığa bakarak, dumanı tüten sıcak suyla sarmalandığını hissederek, "Bu kesinlikle... inanılmaz" dedi. Kız arkadaşına yaklaştı.

3

Benedikt havuz gezintisinden sonra kulübeye döndüğünde, dişleri takırdamaya devam ediyordu. Saatin kaç olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu; kol saati arabada bir yerlerdeydi, yazlık evdeki tek saat, oturma odasında asılı küçük duvar saati durmuştu. Burada, dağlarla deniz arasındaki boş bölgede zamanın durması normalmiş gibi geliyordu.

"Doğruca yatağa girelim" dedi. "Örtünün altına girelim. Donuyorum."

"Tamam" dedi kız. "Acele et. Merdivenden önce sen çık." Sesinin sıcaklığı biraz içini ısıttı.

Benedikt onu bekleyecekti ama kız harekete geçmeyince, merdiveni çıkmaya başladı. Yatak odası loştu; el yordamıyla elektrik düğmesini aradı ama bulamadı.

"Burada hiç ışık yok mu?" diye aşağıya seslendi.

"Hayır sersem" dedi kız şefkatli bir ses tonuyla. "Burası bir yazlık ev, lüks bir villa değil."

Benedikt ufacık pencereden süzülen cılız ay ışığında etrafı kolaçan etmeye çalıştı. Yatak takımını arabada bırakmışlardı ama Benedikt değil dışarı çıkmak, aşağı kata inemeyecek kadar üşüyordu. Yatakları ittirerek ikisini birbirine yanaştırdı, sonra örtünün altına girdi. Vücuduna bir ürperti yayıldı ama buna karşın içi mutlu bir beklentiyle doldu. Merdivenin dibinde hayalindeki kız vardı, yukarı çıkıp yanına gelmek üzereydi ve en yakın yerleşim yerinden kilometrelerce uzakta, tamamen yalnızlardı. Sanki dünyada sadece ikisi kalmıştı.

Az sonra hafif ayak sesleri duydu. Kız merdivenden çıkıyordu ve ona kelimenin tam anlamıyla bir parıltı eşlik ediyordu. İki eliyle

eski bir şamdan tutuyordu; alev yüzünü aydınlatıyor, ona gizemli, büyülü bir hava veriyordu. Bu durum o kadar gerçek dışıydı ki Benedikt yine ürperdi.

Kız şamdanı dikkatlice yere koydu. Bu eski ahşap kulübede alevli bir kaza yaşanırsa sonuçları kaçınılmaz olur, diye düşünerek ürperdi. Ama o anda kızın yarı çıplak olduğunu fark etmesiyle dikkati dağıldı.

İstemsizce, "Vay be" dedi. Kız o kadar muhteşemdi ki. Ama sonra, şamdana bakarak, kendini sormaya mecbur hissetti: "Burada bir şamdan bulundurmak tehlikeli değil mi?"

"Kırsaldaki insanların nasıl yaşadıkların sanıyorsun Benni? Gerçekten de tam bir şehir çocuğusun."

Benedikt güldü. "Örtünün altına girmeyecek misin? Üşümüyor musun?"

"Biliyor musun, soğuğu hiç hissetmiyorum. Nedenini gerçekten anlamıyorum." Benedikt mum ışığında kızın gülümsediğini görebiliyordu. Sonra kız arkasını döndü ve hiçbir açıklama yapmadan merdivenden indi.

"Tekrar aşağıya mı gidiyorsun?"

Kız cevap vermedi. Benedikt muma biraz daha yaklaştı, onun sıcaklığını iliklerine kadar işleyen soğuğu kovmak için kullanabilirmiş gibi. Aklına yine aynı sözcük geldi – "gerçek dışı." Ya da "dünya dışı." Evet, belki de doğru sözcük buydu. Aynı zamanda biraz da yasaklı gibiydi ve bu da onu daha da heyecanlandırıyordu.

Kız az sonra bir şişe kırmızı şarap ve iki kadehle geri döndü.

Benedikt ürpererek, "Bu h-harika" dedi.

Kız örtünün altına girip ona sokuldu. "İşte. Şimdi ısındın mı Benni?"

Kızın adını bu şekilde söylediğini duymak tarifsiz bir histi.

Benedikt yarım yamalak, "Evet" dedi.

"Biliyor musun, atalarımdan biri burada yaşamış" dedi kız. Ses tonundan bunun ardında bir hikâye olduğu belliydi. Sürekli hikâyeler anlatıyordu; kızın en sevdiği yanlarından biri de buydu. Ona âşık olmakta hiç zorlanmamıştı, her şey biraz fazla kolay olmuştu ama Benedikt artık hiçbir şeyden pişman değildi.

"İnsanlar diyorlar ki..." Dramatik bir etki yaratmak için durakladıktan sonra oyuncu bir şekilde ekledi: "Duymak isteyeceğinden emin değilim..."

"Elbette istiyorum."

"İnsanlar bu vadinin hayaletli olduğunu söylüyorlar."

"Evet, tabii."

"Bana inanıp inanmamak sana kalmış Benni ama böyle diyorlar. İşte bu yüzden geceyi burada asla yalnız başıma geçirmek istemiyorum." Ona daha da sokuldu.

"Peki onu gördün mü?" diye sordu. Anlatmayı bırakmasını bekliyordu ama aynı zamanda bu hikâyeden sinsi bir zevk alıyordu. Kızın söylediklerini her zaman ciddiye alamayacağını bilse de konuşmasını dinlemeyi seviyordu.

Kız, "Hayır..." diye cevap verdi ama ardından gelen sessizlikte Benedikt'i huzursuz eden bir şey vardı. "Hayır ama onu hissettim... duydum... açıklayamadığım şeyler duydum."

Sesi o kadar ciddiydi ki Benedikt afalladı.

"Bir keresinde, burada babamlayken – o zamanlar sadece küçük bir kızdım ve sadece ikimiz vardık– ben yattıktan sonra babam bir yere gitmiş. Her neyse, uyandığımda kendimi yalnız buldum. İlkbaharın başlarında bir akşamdı, bu yüzden geceler hâlâ karanlıktı. Mumu yakmaya çalıştım ama fitil bir türlü tutuşmadı... sonra o sesleri duydum ve –biliyor musun, Benni?– hayatımda hiç o kadar korkmamıştım."

Benedikt hiçbir şey söylemedi; kızın hikâyesini dinlemeyi kabul ettiğine pişman olmaya başlamıştı.

Başını çevirip ona baktı ve bir an için, kızın gözlerindeki sahici korkuyu gördü. Kendi gözlerini kapatarak bu ürkütücü histen kurtulmaya çalıştı. Bu tür saçmalıklara kanmak ne komikti.

"Ben hayaletlere..." Cümlesini bitirmedi.

"Çünkü hikâyenin tamamını bilmiyorsun Benni" dedi kız usulca. Ses tonu söylenmemiş, tüyler ürpertici bir şeyler olduğunu ima ediyordu.

"Hikâyenin tamamı mı?" dedi Benedikt çaresizce.

"Adam kazığa bağlanıp yakılmış. Düşünsene: Kazığa bağlanıp yakılmış."

"Saçmalık. Benimle kafa mı buluyorsun?"

"Sence bunu yapar mıyım? İzlanda'da yakılan cadılar hakkında bir şeyler okumadın mı?"

"Yakılan cadılar mı? On yedinci yüzyılda kara büyü yaptıkları için yakılan yaşlı kadınlardan mı söz ediyorsun?"

"Yaşlı kadınlar mı? Burada hiç kadın yakılmamış; çoğu erkekmiş. Ve benim atam da onlardan biriymiş. Düşünsene Benni; bir an için şenlik ateşinde yakılmanın nasıl bir şey olduğunu düşün." Sözlerini vurgulamak için ani bir el hareketi yapınca, yıllanmış şamdanı devirdi. Benedikt nefesini tuttu.

Mum ahşap zemine düştü.

4

Kız çevik davranarak mumu tekrar yerine koydu.

Sonra sırıttı. "Sonu kötü olabilirdi."

Bir an için korkudan nefesi kesilen Benedikt, "Evet. Tanrı aşkına, dikkatli ol" dedi.

"Ve biliyor musun?" diye devam etti, aynı yumuşak, baştan çıkarıcı sesle, sanki hiçbir şey olmamış gibi: "Sanırım o suçluydu."

"Suçlu muydu?"

"Evet, cadılık yapmaktan. Yanlış anlama, yanarak ölmeyi hak ettiğini kastetmiyorum ama belli ki kara büyüyle içli dışlıymış. Bir süredir sihirli semboller gibi şeyleri araştırıyorum. Gerçekten büyüleyici."

"Büyüleyici mi? Doğaüstü işlerle mi uğraşıyorsun?"

"Hayır, cidden, bunun kalıtsal olduğuna inanıyorum, genlerimde var."

Benedikt kulaklarına inanmakta güçlük çekerek, "Ne var? Kara büyü mü?" diye sordu.

"Evet, büyü."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Benni, böyle konularda şaka yapmam. Bazı denemeler yapıyorum. Heyecan verici." Yanında yatan Benedikt'i hafifçe dürttü.

"Denemeler mi?"

"Evet, büyüler yapıyorum." Cilveli bir şekilde ekledi: "Seni ağıma düşürmeyi nasıl başardım sanıyorsun?"

"Ah, hadi ama."

"Neye inanacağın sana kalmış."

"Seninle burada olduğuma inanamıyorum."

Kız güldü. "İçki içmeyecek miyiz?" Şarap şişesi ve kadehler şamdanın yanında, unutulmuş gibi duruyordu.

"Örtünün altından çıkamam, hâlâ çok üşüyorum."

"Üşüyor musun?" Kız onu kızdırırcasına ekledi: "Korkmuyorsun, değil mi?"

Benedikt cevap vermedi.

"Cidden, korkuyor musun?"

"Tabii ki hayır." Benedikt tekrar kıza yanaşarak, onun çıplak bedeninden yayılan sıcaklığı hissetti.

"Mum yandığı sürece hiçbir şey olmaz; ses çıkarmaz. Sadece karanlıkta Benni, sadece karanlıkta..."

Kız muma uzandı, alevi parmaklarıyla söndürdü ve Benedikt'e dönerek, onu sonsuz bir şefkatle dudaklarından öptü.

5

Benedikt erkenden uyanınca çok şaşırdı. Burada, trafiğin ve çalar saatlerin gürültüsünden uzakta, kütük gibi uyuyacağını düşünmüştü.

Pek iyi uyuduğu da söyleyemezdi. Belki de bunun sorumlusu kara büyü ve yakılan cadılar hakkındaki uyku öncesi hikâyeydi. Veya belki de sonunda geceyi onunla geçirmenin getirdiği heyecandı.

Kızın hâlâ derin uykuda olduğunu görünce merdivenden aşağıya indi, kazağını, pantolonunu, ayakkabılarını giydi ve başını kapıdan dışarıya uzattı. Güzel bir gün olacakmış gibi görünüyordu; hava biraz serin ama durgundu. Kulübeden uzaklaşıp denize doğru yürüdü ve solgun sabah ışığında çevreye ilk kez doğru dürüst baktı. Kuzeybatının, kışın aylarca güneş görmeyecek kadar derin fiyortların üzerinde yükselen büyük sıra dağlarla özdeşleştiğini düşünmüştü ama burada, Ísafjardjúp'un en iç kısmında manzara daha yumuşaktı; çimenli vadi üç yanda boydan boya uzanan, alçak tepelerle çevriliydi. Manzara yeterince çarpıcı olmayışını, her şeyi kuşatan sükûnetiyle, ferahlık ve boşluk hissiyle telafi ediyordu. Ağaçsız manzaradaki tek renk vurgusu, yabanmersini ve kazayağı bitkileriyle, aşağıdaki fiyordun sakin mavi sularından geliyordu.

Kıyıya ulaşmak tahmininden daha uzun sürdü. Oraya varınca dinlenmek için bir kayanın üstüne oturdu ve suya baktı. Fiyordun ağzının ötesinde, Djúp'un kuzey kıyısında bembeyaz parıldayan sonsuz karlar, burada Kuzey Kutup Dairesi'ne ne kadar yakın olduğunu hatırlatıyordu. Kız ona Hornstrandir'den

Snæfjallaströnd'e kadar neredeyse tüm kuzey yarımadasının hâlâ ayakta kalmaya çalışan bir avuç çiftlik dışında ıssız olduğunu söylemişti. Bu düşünce kendini biraz yalnız hissetmesine neden oldu.

Kız yokluğunda uyanıp nerede olduğunu merak ederse diye yamacı hızlı adımlarla çıkmaya başladı. Bacaklarını esnetmek iyi gelmişti ama sıcağa dönmek için sabırsızlanıyordu.

Ama kulübeye varıp merdivenden yukarı tırmanarak yatak odasına baktığında, kız hâlâ uyuyordu. Onun bu kadar uzun süre uyuyabilmesine şaşırdı.

Bu, kız arkadaşına yatakta kahvaltı hazırlamak için ilk fırsatıydı; çok çeşit yoktu, sadece ekmek, peynir ve biraz portakal suyu vardı. Bu basit öğünü çatı katına çıkardı.

Kız uyurken o kadar güzel görünüyordu ki. Benedikt onu usulca dürttü ama kız tepki vermedi; eğilip kulağına kahvaltının hazır olduğunu fısıldadığında ise hafifçe kıpırdandı.

Gözlerini aralayıp esneyerek, "Kahvaltı mı?" dedi.

"Evet, dükkâna gittim."

"Dükkâna mı?"

"Şaka yapıyorum. Sana bir sandviç hazırladım."

Kız gülümsedi ve fısıldadı: "Teşekkürler ama biraz uykum var. Sonra yesem olur mu?"

"Evet, elbette. Biraz daha dinlenmek ister misin?"

"Bu harika olur."

Benedikt dışarıdaki manzarayı düşündü – ilk baştaki çekincelerine rağmen ıssız vadi onu büyülemişti. "Tamam, sorun değil. Belki bir yürüyüşe çıkarım, sonra da sıcak havuza girerim."

Kız, "Evet, harika bir fikir. Öyle yap" diyerek yana doğru döndü. "Acele etme."

Benedikt nereye gittiği hakkında hiçbir fikri olmadan yola koyuldu ve bu düşünce ona cazip geldi. Uzun süredir ilk defa gerçek anlamda yalnızdı. Kimse ona ulaşamazdı. Doğayla iç içe olmak ruh hali üzerinde beklenmedik bir şekilde canlandırıcı bir etki yaratıyordu. Hâlâ ayaz vardı ama bu sefer ceketini giymişti ve yürürken kısa sürede ısındı. Nihai amacı sıcak havuzda rahatlamaktı

ancak nehre ulaştığında devam etmeye ve vadinin daha yukarısını keşfetmeye karar verdi. Güpegündüz kaybolması pek olası değildi; özellikle de dağlar ona yol gösterirken.

Bazen insanın kendine ve düşünmeye zaman ayırması iyi gelirdi. Bu noktaya gelmesi ne kadar zor olursa olsun, artık doğru kızı bulduğuna dair hiçbir şüphesi kalmamıştı. Birbirlerine çok yakıştıklarını hissediyordu; gerçekten iyi anlaşıyorlardı ama yine de her şeyi heyecan verici kılacak kadar farklıydılar. Onun korkunç hayalet hikâyelerine bile aldırmıyordu; dün gece anlattığı onca şeye inanıp inanmayacağına hâlâ karar verememiş olsa da bu hikâyelerin kendilerine özgü bir çekiciliği vardı. Cadılıktan yakılmış bir ata... Şey, bu mümkündü. Bunu düşününce ürperdi. Kız mumu devirdiğinde şok geçirmişti ve bunun bir kaza olmadığından, onun bunu kasıtlı olarak – etkiyi artırmak için– yaptığından şüpheleniyordu. Ne yapacağı hiç belli değildi –bir sonraki adımda ne yapacağını hiç kestiremiyordu– ama şu anda önemli olan tek şey kusurlarıyla, her şeyiyle ona âşık olması ve kızın sonunda ona ait olmasıydı.

Her şeyden çok, geleceği düşünmek için huzur ve sessizliğe ihtiyacı vardı. Uzun zamandır hayalini kurduğu sanat eğitimi, üniversiteden bir arkadaşının Hollanda'nın en iyi sanat okullarından birine başvurmaya karar vermesiyle yeni bir ivme kazanmıştı. Ondan cesaret alan Benedikt başvuru formlarını temin etmişti; şimdi masasında duran formlar, vermesi gereken kararı hatırlatıyordu. Son başvuru tarihinden önce hâlâ biraz zamanı vardı.

Henüz harekete geçmemesinin ilk sebebi âşık olmasıydı; bu da başka şeylere yoğunlaşmasını zorlaştırıyordu. Ancak derslerin başlamasına yaklaşık bir yıl vardı ve o zamana kadar geçici bir ayrılığın, ilişkilerini kötü bir sona sürükleyeceğini sanmıyordu. Hatta belki de bir noktada kıza kendisiyle Hollanda'ya taşınmasını teklif edebilirdi. Ne da olsa kız da kendisi gibi bir maceraperestti. İkinci sebep, para meselesiydi. Ailesinin durumu pek iyi olmadığından sırtını dayayabileceği herhangi bir birikimi yoktu. Gerçi dikkatli olursa öğrenci kredisiyle geçinebilirdi. Bir de anne ve babası vardı. Benedikt onların tek çocuklarıydı ve onu oldukça geç yaşta dün-

yaya getirdiklerinden ikisi de altmışına merdiven dayamıştı. Belki de bilinçaltında onları terk ettiği için duyduğu suçluluk duygusu onu etkilemişti. Ama dürüst olmak gerekirse, tereddüt etmesinin asıl nedeni karar vermekten korkmasıydı. Hayatta her zaman en az direnç gösterdiği yolu seçmiş, ailesinin seçtiği üniversiteye gitmiş, kendisinden beklenen sosyal aktivitelere, sportif faaliyetlere katılmış ve bu sonbaharda, ailesi gibi matematikte iyi olduğu için mühendislik diploması almak amacıyla yola çıkmıştı. Ancak bu branşın ona basit gelmesi, derslerine yönelik herhangi bir coşku beslediği anlamına gelmiyordu.

Bu hafta sonu, diğer birinci sınıf öğrencileri kitaplarına gömülüp konulara yetişme konusunda stres yaşarken, Benedikt bir süreliğine derslerini unutmayı planlıyordu. Zaten kendisini mühendislikte kalıcı olarak göremiyordu ve içinde bir isyan duygusunun kabardığını hissedebiliyordu. Saf kır havasının tuhaf bir şekilde canlandırıcı bir etkisi vardı; sanki sonunda her şeyi düzgün bir şekilde görebiliyordu ve aniden, bir daha o kahrolası derslere girmeye katlanamayacağını fark etti. En iyisi böyle şeyleri –sayıları ve denklemleri– onlara gerçekten ilgi duyan insanlara bırakmaktı. Tek ihtiyacı olan sadece ebeveyniyle değil, kendi korkaklığıyla yüzleşmek ve doğru olduğunu bildiği kararı vermekti. Tabii ki üniversiteyi bırakacağını ve sanat eğitimi almak üzere Hollanda'ya taşınacağını söylerse, bu annesiyle babası için bir yıkım olurdu... Düşüncesi bile komikti; bunu söylediğinde yüzlerinin alacağı ifadeyi hayal edebiliyordu. Ama oğullarının hiçbir zaman garaja kapanıp fırçaları, boyaları ve tuvaliyle uğraştığı zamanki kadar mutlu olmadığını biliyorlardı. Bu yıllardır böyleydi ve kendilerince onu desteklemişler, hatta cesaretlendirmişlerdi ancak sanat yerine pratik bir şeyler okuması gerektiğine dair inançlarından hiçbir zaman vazgeçmemişlerdi. Sanat asla bir hobiden öteye gidemezdi.

Kursu bitirdikten sonra resim öğretmeninin onlarla konuştuğu ve oğullarının gelecek vaat ettiğini anlatmaya çalıştığı anı çok iyi hatırlıyordu. Evet, bunun farkındayız, demişlerdi. Ama öğretmeni, Benedikt'in potansiyeline sahip bir çocuğun profesyonel olarak

resim yapması gerektiğini söylediğinde oldukça şaşırmışlar, yine de yarım ağızla, kibarca cevap vermişlerdi. Benedikt o zamandan beri, hayatta kendi yolunu seçmenin kendisine bağlı olduğunu ve bu yolun ne olacağını biliyordu; tek eksiği hayalini gerçekleştirecek cesaretti.

Evet, belki de şimdi yanında sevgilisi varken her şey daha kolay olacaktı. İyimserlikle ışıldayan gözlerini dağlara dikti ve planladığından çok daha fazla yürüdüğünü hayretle fark etti. Mutluydu, kararını vermişti, hava ferahlatıcıydı ve bu sabahın daha sonra hayati bir tür dönüm noktası olacağını, geleceğini temelden şekillendireceğini sezinliyordu. Hepimiz kendi kaderimizin efendisiyiz, dedi kendi kendine ve buna içten içe inandı. Artık tek yapması gereken, eve döndüğünde kalbinin sesini dinlemekti.

Yorucu yürüyüşünün ardından soluklanmak için dağın eteğine oturdu ama yerden vuran soğuk çok geçmeden giysilerini deldi ve içine işledi. Yürümeye devam etse iyi olacaktı.

Yine de çok acelesi yoktu; sevgilisinin güzelce dinlenmesine izin verecekti. Dönüş yolunda manzarayı seyretmek için sık sık durakladı. Sıcak havuzda uzun uzun yıkanmak için sabırsızlanıyordu. Bunu kaçırırsa yazık olurdu. Ayrıca nehri geçme konusunda da pratik yapması gerekiyordu; bir dahaki sefere suya girmeye gittiklerinde sevgilisinin önünde aptal gibi sendeleyip, yine beceriksiz bir şehirli gibi görünmemeliydi.

Yürürken gelecekle ilgili hayallere daldı, birlikte Hollanda'ya taşınıp taşınamayacaklarını ve eğer taşınırlarsa nerede yaşayacaklarını düşündü. Küçük bir daire, kanal kenarındaki o inanılmaz uzunluktaki dar Hollanda evlerinden birinde rahat bir öğrenci yatağı hayal etti. Ve eğitiminden sonra belki İzlanda'ya dönebilirler, tercihen Reykjavík'in eski şehir merkezine, kendini evinde hissedeceği bir yere taşınabilirlerdi.

Sanata verdiği kalbini şimdi de sevgilisine kaptırmıştı.

Sıkı bir yürüyüşten sonra kendini tekrar kaplıcada buldu. Bu kez nehirdeki taşlarda dengesini korumayı başardı ancak taşlar bir gece önceki gibi kaygan ve tehlikeliydi; ayağı kaysa, hatta bileğini kırsa neler olabileceği ancak diğer tarafa ulaştığında aklına geldi.

Yardım çığlıklarının yazlık eve kadar ulaşması pek mümkün değildi ve havuz oradan görünmüyordu.

Bu düşünceyi bir kenara bırakarak giysilerini çıkardı ve keskin sonbahar havasıyla harika bir tezat oluşturan buharlı suya ilerledi. Evet, bir süre burada oturup jeotermal suyun vücudunu ısıtmasına izin verecekti. Havuzun kenarları yassı kaya parçalarıyla çevriliydi ve bir ucundaki borudan ince bir sıcak su akıyordu. Sırtüstü yatarak, boydan boya uzanan yatay kaya katmanlarının çukurlarla dolu olduğu ağaçsız dağ yamaçlarına, alçalmakta olan güneşte pas kırmızısı ve sarı renkte parlayan sonbahar bitki örtüsüne baktı. Reykjavík'teki jeotermal yüzme havuzlarına alışkındı ama bu hakikisiydi: doğanın ortasında, tepesinde kuş sesleri, akan suyun sesi. Gerçekten de cennet gibiydi. Buraya yapacakları ziyaretlerin hayatlarının düzenli bir parçası haline gelmesini umuyordu.

Benedikt zaman kavramını tamamen yitirmişti. Ne kadar zamandır buradaydı? Galiba çok uzun zamandır. Sevgilisinin uyanık olmadığını ve kendisini beklemekten sıkılmadığını umdu. Buradan çıkması gerekiyordu. Ama sanki su uzuvlarını çekiyor ve bu sıcaklıktan uzaklaşmasını imkânsız kılıyordu. Kendine, yürüyüşten sonra biraz daha dinlenmeyi hak ettiğini söyledi. Muhtemelen sevgilisi henüz nerede olduğunu merak etmeye bile başlamamıştı.

Sonunda, sümüksü zeminde kaymamaya ya da keskin taşlarla bir tarafını kesmemeye dikkat ederek, temkinli bir şekilde ayağa kalktı.

Yanına havlu almayı akıl edemediği için, giysileriyle elinden geldiğince kurulanmak zorunda kaldı. Sonra titreyerek nemli giysilerini giydi. Üşütüp yolculuğu mahvetmekten biraz korkuyordu. Daha sonra yine endişe içinde, taşlara basarak karşıya geçmenin zorluğuyla yüzleşti ama kulübeye ve ona, gerçek aşkına geri dönmenin heyecanıyla harekete geçti.

6

Hulda Hermannsdóttir kapının çalınmasıyla başını masasından kaldırdı. Günün bu saatinde, meslektaşlarının çoğu evlerine gitmişken, o her zamanki gibi rapor yazmaya dalmıştı. Her zaman geç saatlere kadar çalışırdı ancak sabit bir fazla mesai ödemesini kabul ettiği için çalışkanlığından maddi olarak kazanacağı hiçbir şey yoktu. Ancak görevlerini en iyi şekilde yerine getirmek onun için önemliydi; rekabetçiydi, diğer insanlardan daha iyi performans gösterme dürtüsü vardı ve hiçbir şeyi hafife almazdı. Dedektifliğin iyi bir iş olduğunu biliyordu ama maaşı çok düşüktü ve CID'de[2] bir üst seviyeye geçmek için sabırsızlanıyordu; bunun yeni fırsatlar yaratacağının farkındaydı.

Hayatın sadece kendisi ve annesi için değil, birlikte yaşadıkları büyükanne ve büyükbabası için de ne kadar zor olduğunu unutamıyordu. O büyürken her kuruşun hesabını yapmak zorunda kalmışlardı; idare etme ve tasarruf yapma zorunluluğu hepsinin hayatını bir şekilde etkilemişti. Annesi ve büyükbabası çeşitli düşük ücretli işlerde çalışmışlardı. Büyükannesi ise ev hanımıydı ancak Hulda çocukluğundan beri, büyüdüğünde yoksulluk tuzağına düşmemek için gizli bir hırs beslemişti. Ve bunun için, eğitim alması şarttı. Doğrudan işe girmesi ve evinin geçimine katkı sağlamaya başlaması için kendisine yapılan tüm baskılara meydan okuyarak okula devam etmiş ve sınıfındaki birkaç kızdan biri olarak bitirme sınavlarını başarıyla geçmişti. Artık ailesindeki en eğitimli kişiydi. Bir süre üniversiteye gitmeyi düşünmüştü

2. Suç Soruşturma Departmanı. (ç.n.).

ancak büyükannesi ve büyükbabası Hulda'ya evden ayrılmasının ve kendi geçimini sağlamaya başlamasının tam zamanı olduğunu söyleyerek ayak diredikleri için bundan hiçbir şey çıkmamıştı. Annesi onu destekleyip itiraz etmişti ama çok da bastırmamıştı. Belki de kızının halihazırda başardıklarından memnundu: ne de olsa okul bitirme sınavlarını geçmek küçümsenecek bir şey değildi. Kısmen şans eseri, kısmen de inatçılığı yüzünden Hulda'nın yolu polis teşkilatına düşmüştü. Okuldan bir arkadaşıyla iş ilanlarına bakarken, bir "polis memuru" için geçici bir yaz pozisyonu görmüşlerdi. Hulda'nın arkadaşı bu işi unutabileceklerini, çünkü bir kadına göre bir iş olmadığını söylemiş, Hulda ise buna karşı çıkmış ve bu işe girme şansının herkes kadar yüksek olduğunu iddia etmişti. Hulda iddiasını kanıtlamak için başvurmuş ve işe girmişti. Bu geçici iş, kalıcı bir pozisyonun yolunu açmıştı – Hulda oradayken birkaç boş pozisyon açılmış, bu da başvurusunu göz ardı etmelerini zorlaştırmıştı. Hulda Reykjavík'teki polis komiserliği ofisinde eğitimini tamamladıktan sonra ceza soruşturmalarına geçmiş, CID'de dedektif olmuştu. Patronu Snorri, modern teknolojiden hoşlanmayan, sessiz ama kararlı, eski kafalı bir dedektifti ve şu anda kapıda duran da oydu.

"Hulda, biraz konuşabilir miyiz?" diye kibarca sordu. Her zaman biraz sertti, doğası gereği pek arkadaş canlısı sayılmazdı, ama öte yandan diğer bazı kıdemsiz memurlara yaptığı gibi ona karşı asla sesini yükseltmezdi. Hulda bunun nedenini bildiğini düşünüyordu: çünkü onu bir meslektaşı olarak değil, bir kadın olarak görüyordu ve onu yeterince ciddiye almıyordu.

"Evet, tabii ki. İçeri gel. Aslında ben de çıkmak üzereydim." Etrafına bakındı, masasını inceledi ve keşke saatler önce gitmiş olsaydım, diye düşündü. Kâğıt yığınları, raporlar ve belgeler, Hulda'nın analiz etmek için çok fazla zaman harcadığı bilgilerle doluydu. Sadece iki kişisel eşya vardı: Dimma'nın ve Jón'un birer fotoğrafı. İlki oldukça yakın bir zamanda, ikincisi ise yıllar önce, Jón'la birbirlerini ilk tanımaya başladıkları sırada çekilmişti. Fotoğrafta uzun saçlı, cafcaflı renklerde, yetmişlerin modası geçmiş kıyafetlerini giymiş bir adam görülüyordu. Bu Jón'un eski günler-

deki haliydi; 1987'deki dalgın işadamından çok farklıydı. Her iki fotoğraf da ziyaretçilere değil, Hulda'ya dönüktü.

Snorri oturmak yerine ayakta kaldı ve Hulda'ya üzerinde çalıştığı şeyi bitirmesi için bir şans tanıyormuş gibi, yeniden konuşmaya başlamadan önce bir süre sessiz kaldı.

"Sadece senin –ve tabii ki kocanın– cuma günkü partiden önce bana gelip gelmeyeceğinizi sormak istedim." Âdet olduğu üzere Snorri, ekibini yıllık polis partisinden önce, evinde içki içmeye davet etmişti. Hulda bu etkinliği katlanılmaz derecede sıkıcı bulsa da her yıl Jón'u da yanında sürükleyerek büyük bir hevesle giderdi ama Jón her zaman bir köşede durur, sosyalleşmeye bile çalışmazdı. Keşke Jón işi hakkında biraz daha olumlu olsa ve meslektaşlarını tanımak için daha fazla çaba gösterseydi.

"Evet, elbette" dedi Hulda. "Cevap vermemiş miydim? Üzgünüm, unutmuş olmalıyım." Bunun aklını kurcalayan başka bir konu hakkında Snorri'yle konuşmak için iyi bir fırsat olabileceğini düşündü. "Bu arada..."

"Evet Hulda?"

"Duyduğuma göre Emil yakında emekli olacakmış..."

"Evet, doğru. Ne de olsa yaşlanıyor. Ama eksikliği hissedilecek."

Hulda doğru sözcükleri bulmaya çalışarak bocaladı. "Onun yerine başvurmayı düşünüyorum."

Snorri şaşırmış görünüyordu. Belli ki bunu beklemiyordu.

Sonunda, "Ah, öyle mi?" diye mırıldandı. "Gerçekten mi Hulda?"

"Bence sunabileceğim pek çok şey var – işi biliyorum, deneyimliyim."

"Tabii, tabii. Gerçi hâlâ gençsin. Ama evet, kesinlikle deneyimli ve güvenilirsin, bunu inkâr edemeyiz."

"Aslında neredeyse kırk yaşındayım."

"Ah, doğru. Gerçi bu benim gözümde hâlâ genç bir yaş Hulda ve... şey, bunun dışında ..."

"Pozisyon açılınca başvurmayı düşünüyorum. İşi kimin alacağına sen karar vermiyor musun?"

"Şey, evet, sanırım... teknik olarak öyle."

"Senin desteğine güvenebilirim, değil mi? Emrinde çalışan memurların hiçbiri benim kadar uzun süredir burada değiller..." Aslında, *benim kadar iyi değiller*, demek istemişti.

"Çok doğru, kesinlikle doğru Hulda." Kısa ve garip bir duraksamadan sonra ekledi: "Ama anladığım kadarıyla Lýdur da kendini öne çıkarmaya niyetli."

"Lýdur mu?" Yolları pek sık kesişmemiş olsa da Hulda bu adam hakkında pek de iyi şeyler düşünmüyordu. Haşin bir tavrı vardı ve kaba olabiliyordu; gerçi sonuç alıyordu, bunu kabul ediyordu. Yine de Hulda'nın çok daha fazla deneyimi vardı, bu yüzden herhalde Lýdur çok büyük bir tehdit oluşturamazdı.

"Evet, çok hevesli" dedi Snorri. "Benimle iş hakkında konuştu ve... nelerin daha iyi yapılabileceği ve sorumlulukları nasıl üstleneceği hakkındaki fikirlerini paylaştı."

"Ama departmana daha yeni katıldı."

"Bu pek doğru sayılmaz. Ve hizmet süresi her şey demek değil."

"Peki ne diyorsun? Başvurmamalı mıyım?"

"Elbette başvurabilirsin Hulda" dedi Snorri, rahatsız görünerek. "Aramızda kalsın ama içimde işi Lýdur'un alacağına dair bir his var." Snorri kısaca gülümsedi ve odadan çıktı. Ve Hulda böylece konunun kapandığını anladı.

7

İsafjördur polisinden Müfettiş Andrés, yanındaki genç adama, teşkilattaki ilk yılında olan çaylak memura, "Aptal bir kız yüzünden onca yolu tepmek zorunda kalmak ne büyük bir zaman kaybı" dedi.

Andrés bu işi kaç yıldır yaptığını unutmuştu. Bugünlerde her şey sinirlerini bozuyor gibiydi ve Reykjavík'teki kadından gelen telefon da bir istisna değildi. Kadın kızını arıyordu, hem de yetişkin kızını; Tanrı aşkına, kız yirmi yaşındaydı. Andrés kadına bir yetişkini kaybetmenin nasıl mümkün olduğunu anlamadığını açıkça söylemişti. Kadın onun kabalığı karşısında kibarlığını korumuştu, hakkını vermeliydi. Sabırla kızından birkaç gündür haber alamadığını ve kızının normalde bunu yapmayacağını anlatmıştı. Ailenin Mjóifjördur'da, Heydalur denen bir yerde, İsafjördur'a arabayla bir iki saat uzaklıkta bir yazlık evi vardı ve kızda evin anahtarı bulunuyordu. Kadın, eğer İsafjördur polisinden biri oradan geçiyorsa, vadiye kadar gidip evde yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol edip edemeyeceklerini sormuştu.

Andrés, polisin işinin insanların ayak işlerini yapmak olmadığını sert bir şekilde söylemiş, sonra da isteksizce, nasıl olsa o yöne gideceği için daha sonra kendisinin de uğrayabileceğini eklemişti. Bu doğru değildi ama sakin bir gündü ve karakolda boş boş oturmaktansa, yeni acemiyle bir gezintiye çıkmanın daha iyi olacağını düşündü. Ama yol boyunca homurdanmayı da ihmal etmedi. Kötü hava ona şikâyet etmek için bir bahane daha veriyordu.

"Tam bir zaman kaybı" diye tekrarladı.

Çaylak mırıldanarak cevap verdi. Pek fazla konuşmuyordu. Çünkü ne zaman ağzını açacak olsa Andrés'in onun üstüne yürümek ve deneyimsizliğiyle dalga geçmek gibi bir huyu vardı.

Andrés güç olan taraftı, yıllarca polislik yapan biriydi ve bunu kimsenin unutmasına izin vermiyordu. Sürekli kendinden bahsediyordu. Yeni aceminin bilmediği şey, Andrés'in tüm birikimini ve daha fazlasını yerel bir ortakla girdiği vizon yetiştiriciliği işinde kaybettiği ve kendisini bir tefecinin insafına bırakmak zorunda kaldığıydı. Bugünlerde polis maaşının çok büyük bir kısmı o piç kurusuna geri ödemeye gidiyordu.

Altı fiyorda girip çıkan dolambaçlı sahil yolunu takip ettikten sonra nihayet vadiye ulaştılar. Andrés yol bitene kadar sürdü, ancak hâlâ herhangi bir binadan iz yoktu. Homurdanarak ve söylenerek arabadan indi, çaylağa olduğu yerde kalmasını emretti ve yoluna yazlık ev nihayet görünene kadar rüzgâr ve yağmur altında, yayan devam etti.

"Burası olmalı" diye mırıldandı.

İzlanda ikliminden ve sert kuzeybatıdaki hayatın sıkıcı monotonluğundan bıkmış usanmıştı. Yaz çok kısa ve soğuk geçmişti ve şimdiden sonbahar gelmişti. Eski bir okul arkadaşı en kötü kış aylarını İspanya'da geçirmeyi tercih etmişti ama bu Andrés'in sadece hayal edebileceği bir lükstü. Bunun yerine, günlerini kendi bölgesindeki sayısız fiyort boyunca durmaksızın, bir ileri bir geri araba sürerek ve şimdiki gibi anlamsız çağrılarla uğraşarak geçiriyordu. Eğer kız her şeyden uzaklaşmak ve Batı Fiyortları'ndaki tenha bir vadide birkaç gün geçirmek istiyorsa, onu kim suçlayabilirdi ki?

Kulübe, yan duvarlarında hiç pencere olmayan, sadece ön kapının iki yanında ve muhtemelen arka tarafta da pencereleri olan eski moda A tipindeki yapılardan biriydi. Andrés şiddetli rüzgâra ve yağmura aldırmadan binaya doğru yürüdü; daha kötülerine alışkındı. Kapıyı çaldı ve bekledi ama cevap veren olmadı. Düşünecek olursa, vadinin hiçbir yerinde park etmiş bir araba görmemişti, yani burada kimse olmadığı neredeyse kesindi. Kapıyı tekrar çaldı.

Yanıt gelmeyince, hemen vazgeçmek istemeyerek pencereden içeriye baktı. Cam eski ve bulanıktı, bu da bir şey görmeyi zorlaş-

tırıyordu ama Andrés içeride kimsenin olmadığına çoktan karar vermişti. Bunun boşa kürek çekmek olduğuna daha en başından karar vermiş, yine de kendini buraya sürüklemişti; belki de sırf sonraki birkaç hafta boyunca şehir halkının ne kadar baş belası olduğuna dair hikâyeler anlatarak sızlanacağı bir bahanesi olsun diye. Ama sonra bir şekil gördü ya da gördüğünü sandı.

Hayal mi görüyordu yoksa yerde yatan bir ceset olabilir miydi?

Buna inanmakta güçlük çekti ama gözlerinde bir sorun yoktu.

Tanrı aşkına.

Daha yakından bakmak üzere içeri girmesi gerekecekti. Seçeneklerini düşündü. Camı mı kırsaydı yoksa kapıyı mı zorlasaydı? Birincisini yapabilirdi; ikincisini yapmak biraz zaman alırdı. Sonra aklına kapı kolunu denemek geldi ve – kimin aklına gelirdi ki?– kapı açıldı ve onu geriye doğru savuran pis bir koku yayıldı.

Bu da neyin nesiydi?

Polis arabasının olduğu yöne doğru koştu ve çaylağa el sallayarak arabadan inip yanına gelmesini işaret etti.

"Senin dışarıda beklemen gerekiyor" dedi. "Ben içeri giriyorum."

Kulübeye vardıklarında delikanlı şoke olmuş bir sesle, "Ne... bu koku da neyin nesi?" diye sordu.

"İşte bu, ölümün kokusu, delikanlı."

8

Andrés gibi bir eski toprak bile, onları karşılayan manzara karşısında fena halde sarsılmıştı. Gerçi insan böyle bir şeye asla alışamazdı.

Yerde bir kızın cesedi yatıyordu, gözleri dehşet verici bir şekilde açıktı, başının altında koyu bir kurumuş kan gölü vardı.

Andrés'in ilk aklına gelen, kadının ya geriye doğru düştüğü ya da itildiği oldu. Bu düşünce onu ürpertti, sadece kızın sonunun hızlı ve acısız olduğunu umdu. Annenin verdiği tariften, bunun ne yazık ki kayıp kızı olduğunu anladı. Ona bu haberi verme görevini başka birinin üstlenmesi için Tanrı'ya dua etti.

Dışarıdan gelen ani bir ses yüzünden dikkati dağıldı. Etrafına bakınca, yeni çaylağın kustuğunu gördü. Onu azarlama dürtüsüne karşı koydu; şimdi sırası değildi. Üstelik, artık yapacak bir şey yoktu. Belli ki kız ölmüştü ama Andrés yine de yere eğilip nabzını kontrol ettiği sırada bedeninin soğuk olduğunu fark etti. Zavallıcık günlerdir orada yatıyor olmalıydı.

Acaba ne olmuştu?

Bu bir kaza mıydı? Arabasının olmayışı onu şaşırtmıştı. Arabası olmadan buraya nasıl gelmişti? Mantıken, yanında başka biri daha olmalıydı. Ama eğer öyleyse, neden ölümünü bildirmemişlerdi? Aklına başka bir olasılık geldi: cinayet. Kendi bölgesinde mi? Bu kesinlikle düşünülemezdi.

Soruşturmada çok az söz hakkı olacağını biliyordu. Yine de cinayet soruşturmalarında hiç deneyimi olmadığı düşünülürse, bu muhtemelen en iyisiydi. Ülkenin kendisinin çalışma alanı olan bu bölgesinde yıllardır cinayet işlenmemişti ve dürüst olması gere-

kirse, son on yılda İzlanda'da cinayet işlendiğini hatırlamıyordu. Ama en azından herhangi bir kanıtı yok etmemek için dikkatli olması gerektiğini biliyordu.

Belki de kazaydı. Ama Andrés'in içinde burada korkunç bir suç işlendiğine dair rahatsız edici bir önsezi vardı.

9

Veturlidi huzursuz bir gecenin ardından çok erken uyanmıştı. Saat daha sabahın altısıydı ve ev sessizdi. Bugünlerde uyku ile uyanıklık arasındaki sınır bulanıklaşmıştı; her şeyin üzerinde bir pus var gibiydi, gündüz geceye, gece de gündüze karışıyordu. Ekim ayı geçiyordu ve hava yılın bu zamanı için alışılmadık derecede iyi olmasına rağmen dışarısı neredeyse sürekli karanlıktı ya da öyle hissediliyordu.

Veturlidi ve karısı Vera, Reykjavík'in hemen güneyinde bir banliyö kasabası olan Kópavogur'daki iki katlı bir apartman dairesinde yaşıyorlardı. Teraslı bir ev ile apartman bloğunun bir karışımı. Vera burayı satın aldıklarında, "İdeal bir yer" demişti; "ailemiz için bolca yer var." İki kattan, bir bodrumdan ve güneye bakan güzel bir balkondan oluşan, arka tarafında ortak bir bahçe ve oyun alanı bulunan ev kesinlikle genişti.

Veturlidi küçük bir muhasebe firmasında çalışıyordu ama şu anda izinli olduğu için, uyandığında haftanın hangi günü olduğunu hemen çıkaramadı. Çarşamba ya da perşembe olmalı, diye düşündü. Yerel bankada veznedar olan Vera da izinde olduğundan, çalar saatlerini kurmaya gerek duymamışlardı.

En azından oğulları üniversiteye gitmek için kalkmak zorunda kalana kadar daha uzun süre uyuyabilirdi. Çocuğa daha fazla tatil yapmasını teklif etmişlerdi ama o istikrarlı olmayı kafasına koyduğu için sadece bir hafta sonra geri gelmişti. Ailesi onu vazgeçirmeye çalışmıştı ama nafile; çocuk her zaman kendi yolunu çizmişti. Kendine güvenen, tek başına hareket eden ve son derece zeki bir çocuktu. Bir gün kendi başına bir şeyler başaracaktı, bu konuda ikisi de hemfikirdi.

Veturlidi gözlerini kapadı; tekrar uyumak istiyordu ama onu bekleyen rüyalardan korkuyordu. Bu aralar kendini sürekli bitkin hissediyordu. Rüyasız uyku hayal edebileceği en büyük lükstü. Bir süre öylece yattı ama işe yaramadı, tamamen uyanıktı. Kendini bir şeylerle meşgul etmesi gerekiyordu, yoksa düşünceleri sarmal olmaya başlayacak ve onu gitmek istemediği yerlere götürecekti; şimdi sırası değildi.

Olabildiğince temkinli bir şekilde doğruldu ve Vera'yı uyandırmamak için elinden geleni yaparak yataktan kalktı. Neyse ki Vera bu kez mışıl mışıl uyuyor gibiydi. Veturlidi ayağa kalktığında yatak hafifçe gıcırdadı ve kadın kıpırdandı ama uyanmadı. En azından içlerinden birinin uyuyabilmesi iyi bir şeydi.

Aklına mutfağa gidip kendine bir kahve yapmak geldiyse de bir kez daha düşününce çok fazla gürültü yapmaktan çekindi. Parmak uçlarına basarak koridora çıktı ve oğluna bakmaya gitti. Çocuğun kapısı her zamanki gibi kapalıydı.

Veturlidi müthiş dikkatle kapıyı açtı ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için başını çevirdi. Evet, oğlu orada yatıyordu, derin bir uykuya dalmıştı. Veturlidi gülümseyerek kapıyı tekrar çekti. Elbette endişelenmesi gereksizdi ama artık hayatları böyleydi; sürekli endişelilerdi.

Ah, kendini toplamak için biraz kafeine ihtiyacı vardı. Aslında canı her şeyden çok, bir damla daha güçlü bir şey çekiyordu. Bu arzuya henüz yenik düşmemiş olması şaşırtıcıydı. Bu, sahip olduğunu bilmediği bir içsel gücün işareti olmalıydı. Alkol ilk kez okulda hayatının bir parçası haline gelmişti ama her zaman içkiyi kontrol etmeyi başarmıştı ya da öyle olduğuna inanıyordu. Sonra Vera'yla tanışmıştı. Vera alkole elini sürmese de onun bir iki kadeh içmesine itiraz etmemişti ama yıllar geçtikçe içki miktarı artmıştı. Sonunda bu alışkanlığı işine zarar vermeye başlamış ve birden fazla kez işini kaybetme noktasına gelmişti. Bu gerçeği Vera'dan saklamaya çalışmıştı ama tabii ki Vera bu aldatmacayı anlamıştı. Yine de sorunu tam olarak kavramak ve tamamen vazgeçmek yerine, sadece tüketimini azaltmıştı.

Bu sorunu er ya da geç eve taşıması kaçınılmazdı. Fırsat bul-

dukça evde gizlice içmeyi alışkanlık haline getirmişti. Bu kötü sonuçlanacağı belli olan tehlikeli bir oyundu. Birkaç ay içinde alkol Veturlidi'nin hayatının o kadar önemli bir parçası haline gelmişti ki ailesi ikinci plana itilmişti ve bu da evde her türlü huzursuzluğa neden olmuş, hatta evliliğini tehdit etmişti. Karısının ve çocuklarının önünde açıkça içiyor ve bazen kendini kaybediyordu ama asla şiddete başvurmuyordu; sınırı orada çizmişti. Ancak o zamana kadar davranışlarıyla başka her türlü çizgiyi aşmıştı ve sonunda Vera ona ültimatom vermişti: Ya rehabilitasyona gidecekti ya da evden taşınacaktı. Seçim basit ama acı vericiydi: Alkolün evliliğini mahvetmesine izin vermesi söz konusu değildi; bu yüzden elbette yardım almayı seçmişti ancak alkolü kan dolaşımından ve bu özlemi ruhundan çıkarmak, şimdiye kadar girdiği en zorlu mücadeleydi. Daha da kötüsü, Vera bu durumdan fena halde utanıyordu. Arkadaşlarına onun bir tedavi merkezinde olduğunu söylemeyi aklından bile geçirmiyordu; her ne pahasına olursa olsun imajlarını korumaları gerekiyordu. Ancak komşuları bütün o çığlıkları ve bağrışmaları duymamış olamazlardı ve bazen Veturlidi içki âleminden sonra gece geç saatlerde eve geldiğinde, karanlık pencerelerdeki meraklı gözlerin kendisini izlediğini hissederdi. Paranoyakça düşüncelere kapılır, kıpırdayan perdelerin ardında geçen fısıldaşmaları, komşuların yan evde yaşayan sarhoştan ve bunun ailesi için ne kadar korkunç bir durum olduğundan bahsettiklerini hayal ederdi.

Aslında bu sadece paranoya değildi; kendisi alkolden arınma kliniğindeyken ortalıkta dedikodular dolaştığından emindi. Bazı insanlar onun yokluğunun nedenini doğru tahmin etmişti ve dedikodular sonunda kendisine ve Vera'ya kadar ulaşmıştı. Tüm bu kurnazlıklardan bıkan Veturlidi, karısına sadece gerçeği söyleyip söyleyemeyeceklerini sormuştu. Karısı ona aklını kaçırmış gibi bakmıştı. Önemli olan, her şeyden çok, dış dünyaya kusursuz bir imaj sunmaktı.

Sonunda eve ayık olarak geldiği gün büyük bir rahatlama hissetmişti. Ailesi onu çok sıcak karşılamıştı. Vera omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi, bambaşka bir insana dönüşmüştü. Ve

Veturlidi zaman geçtikçe ayık kalabildiğini keşfetmişti. Hatta o kadar başarılıydı ki kimsenin görmediği bir zamanda, elbette ölçülü olmak kaydıyla, içki içmenin doğru olup olmayacağını merak etmeye başlamıştı. Bir süre bu fikir üzerinde düşündükten sonra, evde yalnız olduğu bir hafta sonu bu fikri hayata geçirmişti.

Hâlâ yakalanmamıştı. Dikkatliydi, sadece yalnız başına bir hafta sonu geçirdiğinde içiyordu. Ya evde, ailenin geri kalanı dışarıdayken, ya da şüphe çekmeden bütün bir hafta sonu kaçabileceği başka bir yerde. Bazen bu seyahatlerin bir kısmının işiyle bağlantılı olduğunu söylüyordu ancak diğer zamanlarda şehirden ayrılmasını sağlayacak bir bahane bulmak için beyaz yalanlar uydurmak zorunda kalıyordu. Vera'nın hiçbir şeyden şüphelenmemesi hayati önem taşıdığından, bu sık sık yapabileceği bir şey değildi. Bu gibi durumlarda genellikle Batı Fiyortları'na, ıssızlığın ortasındaki yazlık evlerine gider, yanına sadece bir şişe içki alırdı. Daha doğrusu birkaç şişe. Acil durumlar için mülkün etrafına büyük bir ustalıkla birkaç tane saklamıştı.

Çelişkinin bütünüyle farkında olmasına rağmen bu aldatmacanın başarısının içkiyi kontrol altında tuttuğunun kanıtı olduğunu ve bu yüzden devam etmesinde bir sakınca olmadığını düşünerek kendini haklı çıkarıyordu. Bu düzeyde bir kısıtlama yapabiliyorsa, ciddi bir alkolik olamazdı.

Ama sert bir içkiye duyduğu ihtiyaç, hiç şu andaki kadar büyük olmamıştı. Yine de dayanmak zorundaydı. Doğru fırsatı beklemek zorundaydı. Sabahın köründe karısını ve oğlunu uyandırma riskini göze almadan kendine bir kahve bile yapamıyordu. Kahretsin.

Veturlidi neredeyse parmak ucunda yürüyerek, aşağıdaki oturma odasına gitti. Oda temiz ve düzenliydi; sanki hiçbir şey yaşanmamış, dünyaları altüst olmamış gibi tuhaf bir şekilde huzurluydu.

Güzel bir sonbahar günü olacağa benziyordu. Veturlidi balkon kapısını açtı ve üstünde pijamalarıyla dışarıya bakarak, taze sabah havasını içine çekti. Bu erken saatte mahallelerinde çıt çıkmıyordu. Etrafta kimsecikler yoktu. Uzaktan gelen hafif bir trafik sesi dışında bir araba bile yoktu. Soğuğa aldırmadan bir süre orada durup

sadece sessizliği dinleyerek ve tek başına karanlığa bakarak bir tür huzur, uzun zamandır arzuladığı bir dinginlik yaşadı.

Daha sonra tekrar uzanıp uyumaya çalışmak üzere yukarı kata çıktı. Tam yatak odasına girip yatağa yatmıştı ki birdenbire sessizlik bozuldu.

Veturlidi irkildi ve kalbi çarparak tekrar yataktan fırladı.

Kapı zili mi çalmıştı? Sabahın bu saatinde mi?

Bir süreliğine donakaldı ve tüm kalbiyle hayali sesler duyduğunu ümit etti.

Bu sefer kapı zili daha uzun çaldı. Yanılmasına imkân yoktu; kapıda biri vardı. Veturlidi telaşla merdivenlere koştu ama aşağıya inmesi, ağır çekimde hareket ediyormuş gibi uzun sürdü. Artık birisi resmen kapıyı yumrukluyordu. Veturlidi kalbinin hızlandığını hissetti. Neler oluyordu böyle?

Tam kapıyı açmak üzere olduğu sırada, arkasında bir ses duydu. Etrafına bakınca Vera'nın üstünde geceliğiyle, uykulu bir halde sahanlıkta dikildiğini gördü.

Vera, "Neler oluyor Veturlidi?" diye sordu, tedirginlikle. "Biri kapıyı mı çalıyor? Daha çok erken. Yoksa... başka bir şey mi oldu?" Sesi titriyordu. "O... o iyi mi?"

Veturlidi çabucak cevap verdi. "Evet, aşkım. O iyi. Yatağında mışıl mışıl uyuyor. Bu gürültüyü kim çıkarıyor bilmiyorum ama şimdi öğreneceğim."

Kapıya az öncekinden daha da gürültülü bir şekilde vuruldu.

Veturlidi kapıyı açtı.

10

Veturlidi dışarıda, kızının ölümünü soruşturan dedektifler olduğunu hemen anladığı sivil giyimli iki adam gördü. Büyük bir korku hissetti: Günün bu saatinde iyi haber getirmek için gelmiş olamazlardı.

Pijamalarıyla orada dikilirken kendini aptal gibi hissetti, bir süre konuşamadı, sonra boğazını temizledi ve mırıldanarak bir selam verdi.

Omzunun üzerinden baktığında Vera hâlâ olduğu yerde duruyordu, daha fazla yaklaşmak istemiyormuş gibi bir hali vardı.

"Günaydın Veturlidi" dedi otuzlu yaşlarının başında olan iki adamdan daha yaşlı olanı. Lýdur – adı buydu. "Bir dakikalığına içeri gelebilir miyiz?"

Veturlidi kenara çekildi ve dedektifler salona girdiler ancak daha ileri gitmeye isteksiz görünüyorlardı.

Veturlidi çekingen bir tavırla, "Oturma odasına gelmek ister misiniz?" diye sordu. "Size... kahve yapabiliriz..."

"Hayır, yine de teşekkürler" dedi Lýdur, sonra da onun yerine Vera'ya hitap ederek ekledi: "Sizi bu kadar erken rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Ve... şey için üzgünüz... eee..."

Bu sefer doğru sözcükleri bulmaya çalışan oydu.

O anda Veturlidi üst kattan gelen bir ses daha duydu ve başını kaldırıp baktığında oğlunun annesinin yanında, uykulu ve şaşkın bir halde, üzerinde sadece iç çamaşırıyla sahanlıkta belirdiğini gördü.

Oğlan Vera'ya, "Neler oluyor?" diye sordu. "Anne, burada ne işleri var?" Vera cevap vermedi. "Baba?" Yüzü soru işaretleriyle dolu bir şekilde Veturlidi'ye döndü.

Sıkıntılı bir sessizliğin ardından Lýdur, "Bizimle gelmeni istemek zorundayız" dedi.

Hâlâ karısına ve oğluna bakan Veturlidi'nin, bu sözlerin kendisine yönelik olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

Arkasına döndü. "Kim?" dedi.

"Sen. Seninle konuşuyorum, Veturlidi."

"Ben mi? Sizinle gelmemi mi istiyorsunuz? Şimdi mi? Saatin kaç olduğunu biliyor musunuz?" Sakin kalmaya çalıştı.

"Evet, bizimle gelmen gerekiyor. Erken olduğunun farkındayız ama bu acil bir durum."

"Ne demek istiyorsunuz? Neden?"

"Korkarım ki bunu burada söyleyemem."

Daha genç olan dedektif hiçbir şey demeden, hafifçe geriye gitti.

"Ben... ben..." Veturlidi bocaladı, nasıl davranacağını kestiremedi. Şu anda olanları algılayamıyordu.

Lýdur sert bir ses tonuyla, "Hadi, daha fazla uzatmayalım" dedi.

"Ben... Bir dakika. Bari bize ayılmamız ve oğlumuzu okula göndermemiz için zaman tanıyın."

"Üzgünüm ama derhal bizimle gelmen gerekiyor."

"Ama... bu benim kararım değil mi?"

"Korkarım ki hayır. Buraya seni tutuklamaya geldik."

"Tutuklamaya mı? Delirdiniz mi?" Sesini yükselterek kendini şaşırttı. "Tutuklamaya mı?" diye tekrarladı. Artık bağırıyordu ve sözcükleri sabah sessizliğinde yankılanıyordu.

Vera'nın ağladığını duyabiliyordu. Başını çevirince yüzündeki dehşet dolu ifadeyi ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını gördü. "Veturlidi!" dedi Vera nefes nefese. "Veturlidi..."

"Babamı tutuklamayacaksınız değil mi?" Oğlan avazı çıktığı kadar ağlamaya başladı.

"Şey..." Dedektif duraksadı; belli ki bunu Veturlidi'nin oğluna nasıl açıklayacağını düşünüyordu. "Babanın ifadesini alabilmemiz için bizimle gelmesi gerekiyor. Hepsi bu kadar." Yine de hepsinin bu kadar olmadığı apaçıktı.

Veturlidi, "Her şey yoluna girecek" derken bakışları karısıyla oğlu arasında gidip geldi. "Her şey yoluna girecek." Aslında buna kendisi de inanmıyordu ama onların hatırı için çabalamak zorundaydı.

Oğlan, "Hayır, onu götüremezsiniz" diye bağırdı. Yine de hâlâ belli belirsiz geride duruyordu, gözle görülür bir şekilde yorgun ve şaşkındı.

Veturlidi, "Sorun yok oğlum, sorun yok" diyerek onu rahatlattıktan sonra tekrar polislere baktı. Genç memura hitap ederek, "Herhalde giyinmeme izin verirsiniz değil mi? Pijamalarımla gelmemi bekleyemezsiniz" dedi.

Dedektif daha kıdemli olan meslektaşına baktı. Lýdur, Veturlidi'nin omuzunu kavrayarak onun adına cevap verdi: "Korkarım ki hayır. Hemen bizimle geliyorsun. Giysilerini daha sonra aldırırız. Dışarıda memurlar var; sen karakoldayken evi aramak üzere bekliyorlar."

"Evimizi... evimizi mi arayacaklar?" O kadar korkunç bir andı ki Veturlidi bir an bayılacağını sandı. Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve sakinleşmeye çalıştı. Ayakta kalmalı, karısının ve oğlunun önünde sağlam durmalıydı.

Vera geç de olsa donakalmış halinden çıkarak, "Onu hiçbir yere götüremezsiniz!" diye bağırdı ve hışımla aşağıya indi. Genç memur yolunu kesince onu kenara itmeye çalıştı.

"Sakinleş tatlım" dedi Veturlidi. "Bu durumu daha da kötüleştirir."

Oğlu Vera'nın peşinden aşağıya indi ve genç dedektifi ittirdi. "Onu rahat bırakın! Babamı rahat bırakın!"

Ön kapı hâlâ açıktı. Veturlidi, Lýdur'un eşliğinde dışarıdaki merdivene, sabah karanlığına doğru yürüdü ve evin önüne iki polis arabasının park etmiş olduğunu gördü. Merdivenden inerken Lýdur kolunu gereksiz yere sıkı tutuyordu. Gerçekten de pijamalı bir aile babasının kaçmasını mı bekliyordu? Veturlidi daha fazla aşağılanamazdı.

Oğlunun, "Baba!" diye bağırdığını duydu. Polis arabasına ulaştığında, oğlunun soğuğa rağmen sadece iç çamaşırıyla merdi-

venden aşağıya koştuğunu gördü. "Bırakın onu! Baba!" O kadar büyük bir yaygara koparıyordu ki Veturlidi sokaktaki bütün perdelerin aralandığını tahmin edebiliyordu. Hem mahallenin hem de ailesinin huzuru bozulmuştu. Buna şahit olan hiç kimse, oğlu avazı çıktığı kadar bağırırken, Veturlidi'nin üzerinde pijamalarından başka bir şey olmadan sabahın köründe polis tarafından evinden sürüklenerek çıkarılışını unutamayacaktı.

İnsanlar bu adam ne yaptı diye soracaklardı mutlaka.

Ve çoğu hakkında hızlıca yargıya varacaktı.

11

Veturlidi'nin ruh hali umut ve umutsuzluk arasında gidip geliyordu. Daracık hücresinde gözleri kapalı oturuyor, içinde bulunduğu karmaşayı kavrayamıyordu. Son birkaç hafta bir tür kâbus olmalıydı; terden sırılsıklam bir halde uyandığında kendini evinde, Vera'nın yanındaki yatağında güvende bulması an meselesiydi. Ve her şey eskisi gibi olacaktı.

Kısmen daha iyi zamanların geleceğine dair yanılsama yaratmak, kısmen de asla geri alınamayacak şeyler hakkında kendine eziyet etmek için, zihninin imkânsızlığın diyarlarında dolaşmasına izin veriyordu.

Zamanının büyük bir kısmını Vera için endişelenerek geçiriyordu. Polis, kocasını kendisinin ve oğullarının gözü önünde zorla tutuklamıştı. Tanrı aşkına, acaba ne düşünüyordu? Herhalde bunun bir hata olduğunu –bir hata olması gerektiğini– düşünürdü çünkü aksi dayanılmaz olurdu; bu doğru olamazdı. Yoksa farklı, daha karanlık bir sonuca mı varmıştı? Veturlidi zihninin bu olasılığa kaymasına izin veremezdi.

Onu buraya kapattıklarından beri ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. Kol saatine el koyduklarından zaman kavramını tamamen yitirmişti. Sabahın geç saatleri olmalıydı. Normal insanların hepsi şimdiye kadar işe gitmişti. Düşünceleri yine komşularına kaydı. Tanrı aşkına, sanki şu anda ne düşündükleri önemliydi, ama yine de... yine de bunun önemli olduğunu hissetti. On yıldır bu bölgede yaşıyorlardı; itibarları, diğer insanların onlar hakkında edindikleri izlenim önemliydi. Diğer insanların düşünceleri –bu durumda komşularınınki, gerçi hiçbirini ismen tanımı-

yordu– bir ayna gibiydi ve o aynaya baktığında gördüklerini beğenmek istiyordu. Başını dik tutabilmek istiyordu. Ama bundan sonra bunu bir daha asla yapamayacaktı, karısı da yapamayacaktı. Tüm aile, onun utancının yükünü taşıyacaktı.

Hapsolmanın kendisini etkilemesine izin vermemeye çalıştı; eğer bunu yaparsa oyunun biteceğini ve pes edeceğini biliyordu. Doğuştan klostrofobiye yatkın değildi ve dar alanlarla ilgili bir sorunu yoktu; bu açıdan şanslıydı çünkü o zaman içinde bulunduğu durum çok daha kötü bir hal alırdı. Dört duvar, penceresiz bir hücre, kilitli bir kapı. Adalet sisteminin insafına bırakılmıştı. Hayır, başını dik tutmalı ve er ya da geç serbest bırakılacağı umuduna tutunmalıydı.

Avukat isteyip istemediğini sormuşlardı. İlk tepkisi onlara bir avukatı olmadığını, herhangi bir avukat tanımadığını söylemek olmuştu; kimi araması gerektiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Ona bunun önemli olmadığını söylediler: Onun için bir avukat atayabilirlerdi; kimi seçeceği konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Bunun bir suç itirafı gibi görüneceğini fark etmeden önce bir süre tekliflerini düşündü. Bu bir tuzak bile olabilirdi; eğer bir avukata ihtiyacı olduğuna karar verirse, bu bir itirafla eşdeğer gibi yorumlanabilirdi.

12

Dürüst olması gerekirse, Andrés Reykjavík'teki meslektaşından kahve içmek için davet aldığında hem şaşırmıştı hem de gururu okşanmıştı.

Başkente yaptığı ziyaret, kızın cesedini kendi bölgesindeki yazlık evde bulduğu o korkunç günle bağlantılıydı. İntiharlar, kazalar ve yaşlı insanların öldüğü ve bazen günlerce, hatta haftalarca bulunamadığı ihmal vakalarıyla uğraştığı onca yıldan sonra bu tür şeylere karşı duyarsızlaştığını düşünse de o sahne hafızasına kazınmıştı. Yine de cinayet onun alanı değildi.

Soruşturmayı yürüten dedektif Lýdur'la telefonda konuşmuştu bile. Lýdur sesi otuzlu yaşlarının başında gibi gelen, genç bir adamdı ve oldukça iş bitirici birine benziyordu.

Andrés'in sadece ününü bildiği bir Reykjavík mekânı olan Mokka Kaffi'de buluşmaya karar vermişlerdi.

Tam zamanında oraya vardı, bir sade kahve sipariş etti ve cam kenarına oturdu. Mekândaki tek müşteri oydu. Az sonra içeriye genç bir adam girdi; otorite sahibi olmayı seven, tavizsiz bir havası vardı. Boyunun kısalığını kaslarıyla telafi ediyordu. Doğruca Andrés'in yanına geldi.

"Merhaba. Siz Andrés olmalısınız" dedi, elini uzattı ve Andrés'in elini onu irkiltecek kadar sıkı bir şekilde kavradı.

"Evet, merhaba."

"Görüyorum ki zaten kahve almışsınız." Genç adam tezgâha gitti ve kendisi için aldığı bir fincan kahveyle geri döndü.

"Gelebildiğinize sevindim" dedi. Artık dostça konuşuyordu.

"Rica ederim." Andrés aniden biraz huzursuz oldu. Şimdi durup düşününce, buranın işle ilgili bir sohbet için tuhaf bir ortam olduğunu fark etti. Lýdur onu neden ofisine davet etmemişti? CID merkezi onun gibi bir taşra polisi için fazla mı havalıydı? Kuşkusunu üzerinden atmaya çalıştı; adamın şehirli olmayan birine dostça davranıyor olması daha olası değil miydi?

"Bu çok kötü bir vaka" dedi Lýdur. "İnsanı derinden sarsıyor."

"Hem de nasıl."

"Ve olay yerine ilk olarak siz gitmişsiniz. Çok kötü bir manzara olmalı."

"Şey, buna benzer bir iki olay yaşamıştım."

"Reykjavík'e gelmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler. İşleriniz aksamış olmalı."

"Ah, sorun değil" dedi Andrés.

"Evet, korkarım bu kaçınılmazdı. Bu sahneyi kimse sizden daha iyi anlatamaz." Lýdur, biraz kayıtsızca ekledi: "Zavallı kız."

Andrés başıyla onayladı. Bu konuşmanın nereye gittiğini kestiremiyordu.

"Her neyse, doğru adamı gözaltına aldığımızdan eminiz" diye devam etti Lýdur. "Soruşturmamız oldukça sorunsuz ilerledi. Tüm kanıtlar onu işaret ediyor."

Andrés kahve fincanına bakarak, "Hımm, evet" diye mırıldandı.

"Hızlı bir çözüme ihtiyacımız var. Halk genç kızların öldürülmesinden hoşlanmıyor. Bu bizim alışık olduğumuz bir şey değil. Cinayetler burada o kadar nadir görülüyor ki insanlar sonuçları görmek için sabırsızlanıyor."

"Evet, iyi bir iş çıkarmışsınız."

"Neyse ki adam kazağını unutmuş" dedi Lýdur.

"Kazağını mı?"

"Evet, cesedin yanında buldukları *lopapeysa*. Gri, yakası siyah-beyaz desenli. Size kimse bilgi vermedi mi? Ayrıntıları basından uzak tutmaya çalışıyorduk."

"Ne? Hayır, kimse benimle temas kurmadı."

"Adam kazağını olay yerinde bırakmış. Kazağın kendine ait ol-

duğunu itiraf etti. Ve onu birkaç gün önce Reykjavík'te bunu giyerken gören bir tanığımız var, dolayısıyla aksini iddia etse de o hafta sonu yazlık evde olması mantıklı. Gerçekten kazağı gördüğünüzü hatırlamıyor musunuz?"

"Hayır, o sırada tek fark ettiğim ceset ve kan oldu. Geri kalanını algılamak zordu. Çok şoke edici bir manzaraydı."

"Doğru, doğru, tahmin edebiliyorum" dedi Lýdur, hiç etkilenmeden. "Kazak çok önemli çünkü üzerinde kan vardı. Olay yerine ilk siz gittiğiniz için, *hatırlayabilirseniz* çok iyi olur. Kazağı adli tıp ekibimiz buldu ancak kız öldüğünde kazağın orada olduğuna dair herhangi bir şüphe olmasını istemeyiz."

"Hatırlayabilirsem harika mı olur?" diye tekrarladı Andrés şaşkınlıkla. "Ama... gerçek şu ki hatırlamıyorum."

"Tabii ki, sizi anlıyorum. Ama daha iyi olurdu."

"Daha mı iyi?"

"Elbette elimizde başka kanıtlar da var. Her şey kesin, duruşmadan önce itiraf etmek zorunda... ama bundan kesinlikle emin olmak isteriz, değil mi? Kız kazağı tutuyor muydu yoksa üstünde mi yatıyordu, hatırlıyor musunuz?"

"Bakın... Ben gerçekten..."

"Kız kazağı tutuyordu; adamın suçlu olduğuna bu kadar güçlü bir şekilde işaret eden şey de bu. Bu ya bir mücadelenin kanıtı ya da belki de bize bir mesaj göndermeye çalışıyordu."

"Korkarım ki bilmiyorum..." Andrés bazen baskı altında kaldığında olduğu gibi hızlı ve kesik kesik nefes almaya başladığını hissetti. Fazla kilolar hiç şüphesiz onu kötü etkiliyordu. Ter içinde kaldı. "Ama ben..."

"Bu konu hakkında size sorularımız olacak. Bunun şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlanması harika olur."

"Şey, ne yapabilirim bilmiyorum. Gerçek şu ki, hatırlamıyorum." Yaş ve deneyim avantajına rağmen Andrés, bu ısrarcı Reykjavík dedektifinin karşısında kendini geri adım atarken buldu. Adamın kararlılığı onu tedirgin ediyordu.

Lýdur kahvesini yudumlayarak bekledi. Sonunda, "Buranın kahvesi fena değilmiş, ne dersiniz?" dedi.

Andrés başıyla onayladı.

"Son zamanlarda sorguladığımız bir adam var" dedi Lýdur. Belli ki konuyu değiştiriyordu. "Anlaşılan tefecilik yapıyor. Sizin oralarda da onun gibiler var mı?"

Andrés bunun anlamını kavradığında ya da en azından Lýdur nereye varmak istediğini düşündüğünde nefesi kesildi ama yanıldığını umuyordu. Cevap olarak tek bir kelime bile söyleyemedi.

"Bu elbette rezalet bir durum. Adam yüzde yüz, hatta yüzde iki yüz faiz alıyor. Ona bulaşan zavallılara acıyorum."

Andrés konuşmadı. Hiçbir açık vermemek için tüm kaslarını kontrol etmeye çalıştı.

"Bu tür soruşturmalarda en beklenmedik insanlar ortaya çıkar, nasıl olduğunu bilirsiniz. Adam her türlü tehlikeli iş için borç para veriyormuş ancak halkın sıradan üyelerinin de ondan borç aldığı ortaya çıktı. Sonuçta, mali sıkıntıya düşen insanlar bir şekilde kendilerini kurtarmak zorundadır. Tabii ki isimlerini soruşturmanın dışında tutmayı tercih ederiz. Ya da en azından gazetelerden; zira dava ilgi çekecektir."

Andrés kendini zorlayarak, "Bunun konumuzla ne ilgisi olduğunu anlayamadım" dedi.

"Ah, doğru. Sadece adınızın geçtiğini duydum." Lýdur bir süre bekledi. "Bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

Andrés cevap vermedi.

"Belki duyulmasını istemezsiniz diye düşündüm. Oldukça yüklü bir miktar borç almıştınız, değil mi?"

Andrés kekeleyerek, "Parasal sorunlar yaşamanın şaibeli bir yanı y...yok" dedi.

"Eh, madem öyle diyorsunuz." Lýdur ayağa kalktı. "Tekrar düşünün. Henüz Ísafjördur'da duyulduğunu sanmıyorum ve belki de oradaki konumunuzu etkilemeyecektir. Bunu bilemem. Her neyse, umarım ifadenizi verirken net olursunuz. Bu piçin kaçmasına izin veremeyiz."

13

Andrés, resmi tanık ifadesi vermek üzere Reykjavík'e yaptığı yolculuktan sonra eve dönmek için acele etmedi. Aklında çok şey vardı. Batı Fiyortları yarımadasının başlangıcına ulaştığında ve bozkırların üzerinden geçen anayola saptığında bile yol koşulları makuldü, kışın olabileceği kadar iyiydi. Dünya gün boyunca düşüncelerine tek renkli bir fon oluşturmuştu –beyaz kar, siyah kayalar, gri deniz, gri gökyüzü– ama Andrés'in zihni az önce yaptığı şeyle meşgul olduğu için manzarayı neredeyse hiç fark etmemişti.

Birkaç ay önce genç dedektif Lýdur'la tanışmak, hayatını altüst etmişti. Andrés bir tefeciden yüklü miktarda borç alarak tam olarak hiçbir yasayı çiğnemediğini bilse de isteyeceği en son şey bunun duyulmasıydı. O krediyi aldığında şeytanla bir anlaşma yaptığını biliyordu. Ona borç para veren adam, şüpheli bir geçmişi ve yeraltı dünyasıyla bağlantıları olan son derece tehlikeli bir karakterdi. Andrés gibi saygın bir polis müfettişinin böyle bir sahtekârla hiçbir işi olmamalıydı, kesinlikle kendini ona finansal açıdan bağımlı hale getirerek savunmasız bir konuma sokmamalıydı ancak bundan kaçış yoktu, yaptığı tam olarak buydu.

Saygın bir polis müfettişi... evet, sorun da buydu. Andrés tüm kariyerini tartışmasız bir şekilde dürüst ve güvenilir, kanunu ve düzeni koruyan, küçük toplumunun temel direği, Lions Kulübü ve Hür Masonlar gibi her türlü kulüp ve derneğin üyesi bir adam olarak ün kazanmak için harcamıştı. Namuslu bir vatandaş. Bu imajın yok olduğunu görmek yüreğini burkardı. Sadece kendisini değil, ailesini de düşünüyordu. Evde onu bekleyen, yolculuğunun nasıl geçtiğini ve suçlu adamın parmaklıklar ardına gönderilmesine yar-

dım edip etmediğini soran karısını. Babalarına saygı duyan ve her zaman duymuş olan yetişkin oğlunu ve kızını. Ve ilk torununu... Torunu ona tapıyordu ve Andrés başka pek çok torununun olmasını umuyordu. Onları bu skandala sürüklemek haksızlık olurdu.

Lýdur, mahkemede ifade vermesinden hemen önce onunla tekrar temasa geçmiş ve *lopapeysa*'yı cesedin yanında, yerde gösteren fotoğraflar olduğunu, ancak polisin özensiz çalışması nedeniyle maktulün babasının kazağını tutarken çekilmiş hiçbir görüntüsünün bulunmadığını söylemişti. Andrés'in kızın kazağı tuttuğunu teyit etmesinin hayati önem taşıdığını, bunun bir mücadelenin kanıtı ve belki de kızın katilinin kimliğine dair ipucu vermek için yaptığı son bir girişim olduğunu tekrarlamıştı. Eğer Lýdur ifade verirse, şu anda gözaltında olan tefeciyle Andrés'in borcunu silmek ve adını soruşturmanın dışında tutmak için bir anlaşma yapacağına söz vermişti. Andrés kulaklarına inanamamıştı ama teklifin cazip olduğunu da inkâr edemezdi. Ve aslında ondan yalan söylemesini istemiyorlardı, en azından doğrudan değil. Andrés'in kazakla ilgili ayrıntıları hatırlayamadığı doğruydu ama bu, Lýdur'un delilleri tahrif ettiğinden şüphelenmek için bir sebep değildi. Genç dedektifin tek istediği adaletin yerini bulması ve suçlunun genç bir kıza karşı –Tanrı aşkına, kendi kızına karşı– işlediği iğrenç suçtan dolayı cezalandırılmasıydı. Andrés kendini, Lýdur'un isteği doğrultusunda ifadesini değiştirmesine neden olan şeyin bu olduğuna ikna etmeye çalışıyordu; tek istediği adaletin yerini bulduğunu görmekti. Ama içten içe gerçek nedenin bu olmadığını biliyordu ve bu gerçeği düşünmeden edemiyordu. İfadesi aşağı yukarı Lýdur tarafından ona dikte ettirilmişti. Tek umudu şüphelinin itiraf etmesiydi. Çünkü Andrés giderek daha fazla şüpheye kapılıyordu: Ya polis yanlış adamı tutukladıysa?

Olay yerini tekrar ziyaret etmek için duyduğu güçlü dürtüye boyun eğerek, yazlık evin bulunduğu vadiye saptı. Gördüklerini tekrar düşünmek, yanlış bir şey yapmadığına, sadece adaletin yolunu açtığına kendini inandırmak istiyordu.

Arabayı park ettikten sonra karlı patikadan kulübeye doğru yürüdü ve tüm kalbiyle zavallı kızın orada ölmemiş olmasını, bu

olayın hiç gündeme gelmemiş olmasını diledi. Camdaki buzları kazıyarak, cesedi bulduğu gün yaptığı gibi ön kapının yanındaki pencereden baktı ama bu kez hiçbir şey göremedi. Bina karanlık, kimsesiz ve terk edilmişti. Aile tarafından bir daha kullanılmayacağını söylemeye bile gerek yoktu. Belki de bir gün, olay insanların hafızalarından silindiğinde, orada ne olduğundan habersiz, masum bir şehirliye satılacaktı.

Şükür ki dava kapanmıştı. Artık bitmişti. Polis katili yakalamıştı. Reykjavík CID hata yapmazdı, hele böyle büyük bir davada. Bu akla hayale gelmezdi. Andrés cinayet soruşturmasını yürütmeyi beceremezdi, ama zaten burada çarkın bir parçası olarak rolü çok ufaktı. Kısa bir tanık ifadesi, o kadar, yine de belki de bir fark yaratmıştı.

Sanık şu anda kararı bekliyordu ve Andrés'in konuştuğu memurların çoğu onun suçlu bulunacağından emin görünüyordu; bir şüphe yoktu. Dava ne kadar iğrenç olsa da insanlar tüyler ürpertici ayrıntıları tartışmaktan korkunç bir zevk alıyor gibiydi. Polis ve savcı tarafından sunulan hikâye, kötücül diller için bir armağan niteliğinde, alışılmadık, hatta sansasyonel unsurlar içeriyordu. Andrés şüpheliye acımaktan kendini alamıyordu; oysa buna gerek yoktu. Tabii polisin iddiaları doğruysa. Yine de adama acımıştı. Andrés en çok adamın ailesi için üzülüyordu; karısı ve oğlu için. Elbette çocuk bir yetişkin sayılırdı ama duruşma sırasında öyle kaybolmuş, öyle ezik ve yenik görünüyordu ki.

Andrés daldığı hayallerden sıyrılıp kendini hâlâ dondurucu soğukta, yazlık evin dışında dururken buldu. Orada ne yaptığını ya da neden bacakları kurşundan yapılmış gibi olduğu yere çakılıp kaldığını bilmiyordu. Hareket edemiyordu. Gözlerini kapatarak, sonbaharda karşısına çıkan o korkunç manzarayı yeniden yaşadı.

Düşündükçe daha da emin oluyordu. O zavallı kızın kazağı tuttuğunu görmemişti; hayır, görseydi hatırlardı.

Kahretsin.

Mahkemede yalan söylemişti. Ve daha da kötüsü, bunu başından beri içten içe biliyordu – şimdi olay yerini ziyaret ederek kendini kandırmaya çalışsa da detayları hatırlamaya başlamıştı.

Esas mesele, yalanının bir fark yaratıp yaratmadığıydı. İfadesinin bağlayıcı olup olmadığıydı.

Eğer baba suçlu bulunursa, Andrés onun mahkûmiyetinde ne kadar büyük bir rol oynayacaktı?

Ve şimdi geriye dönüp şehre gitse ve ifadesini geri çekse, bunun ne gibi bir etkisi olurdu? Yargıç, savcılığın tüm davasının temelsiz olduğu sonucuna varır ve şüpheliyi masum bulur muydu? Korkunç bir suç işlemiş olabilecek bir adamı...

Bacaklarının kurşun gibi ağırlaşmasına şaşmamalıydı. Yoluna devam etmeden önce bir karar vermeliydi. Her şeyi olduğu gibi mi bırakmalıydı yoksa Reykjavík'e kadar yüzlerce kilometre daha yol gidip temiz bir başlangıç mı yapmalıydı?

Bir yalanla yaşayabilir miydi, yoksa doğruyu söyleyerek işinden olmayı ve küçük düşürülmeyi göze almalı mıydı?

Öyle ya da böyle, kararını verene kadar bu noktadan bir milim bile kımıldamayacaktı.

14

Veturlidi hücresinde oturmuş kararı beklerken kafasında öyle bir kargaşa vardı ki akıl sağlığının geride kalan kırıntılarına tutunmak için elinden geleni yapıyordu.

Duruşma sona ermişti ve savunma avukatı her ne kadar iyi bir yüz ifadesi takınmaya çalışsa da Veturlidi onun gözlerinden iyimser olmadığını anlamıştı. "Sonunda adalet her zaman galip gelir" demişti. "Endişelenmemeye çalış" diye eklemişti ama Veturlidi endişelenmekten kendini alamıyordu. Avukatı onun için üzülüyormuş gibi yapıyordu ama her zaman gitmek için çok acelesi varmış gibi görünüyordu. Hapishane duvarlarının dışında bir hayatı ve Veturlidi'nin kaderi dışında düşünmesi gereken başka şeyler vardı.

Veturlidi ailesini düşündükçe delirecek gibi oluyordu. Hapsedilmek onun ruhunu örselemişti; eskiden olduğu adamın yarısı bile değildi. Neredeyse kendisinin bir gölgesiydi. Klostrofobi duygusu o kadar boğucuydu ki ilk birkaç gece çığlık atarak uyanmış ve elleri kanayana dek duvarları yumruklamıştı. Uyuyamıyordu; nefes alamıyormuş gibi hissediyordu. O zamandan beri işler biraz düzelmişse de buna bir türlü alışamıyordu. Hücre hapsinde olmak en kötüsüydü ama şu anda bulunduğu hücre biraz daha iyiydi, kaçış yolu olmayan daracık bir alandı.

Resmi olarak ailesinden ziyaretçi kabul edebiliyordu ama bunu reddetmişti. Onlarla göz göze gelemiyordu. Utancı öylesine büyük, öylesine eziciydi ki; tutuklanmak, böylesine iğrenç bir suçla itham edilmek... Vera ve oğlunun nasıl hissettiğini merak edip duruyordu. Elbette çocuk on dokuz yaşındaydı, neredeyse bir yetiş-

kindi ama o sabah merdivende durup dehşet içinde çığlık attığında, babası kalbinde acı dolu bir hançer darbesi hissetmişti.

Karar ne olursa olsun, Veturlidi normal hayatına dönüp dönemeyeceğini merak ediyordu. Bundan cidden kuşkuluydu. Ailesiyle ilişkisi kalıcı hasar almıştı. Masum bulunsa bile her zaman içlerini kemiren sinsi bir şüphe hissedeceklerdi. Peki ya diğer insanlar? Mesela işe dönebilecek miydi? Sokakta başını dik tutabilecek miydi? Komşularının gözlerinin içine bakabilecek miydi?

Bu endişeler, hâkimin vereceği karardan ve hapis cezası alma korkusundan daha ağır basıyordu. Hepsi bir araya geldiğinde, üzerine taşıyabileceğinden çok daha fazla yük biniyordu. Yaşayan hiçbir insan böyle bir yükü taşıyamazdı. Bazen tek istediği uyumak ve bir daha uyanmamaktı.

15

Cuma günü geldiğinde Hulda bitkin düşmüştü ama en azından nadir bir hafta sonu tatilinin cazibesine kapılmıştı. İşi onu çok yormuştu; uğraştığı davalar zorlu, bazen de düpedüz yorucuydu. Polislikte rutin bir gün diye bir şey yoktu; sabah ya da akşam işe gittiğinde her şeye hazırlıklı olması gerekiyordu: şiddet olayları, hatta ölümler de dahil akla gelebilecek her türlü ihbara ve soruna. Yıllar içinde ev hayatını işinden ayrı tutmanın ne kadar hayati olduğunu öğrenmişti.

İlk başlarda bu konuda pek iyi değildi ve şimdi bile içinde her zaman işinin başında, her zaman nöbette, günün sonuna kadar düzgün bir şekilde toparlanamayan vakalarla sürekli meşgul olduğu hissi vardı. Ancak mutfak masasında ya da oturma odasında –aslında evin dört duvarı arasında herhangi bir yerde– işini tartışmaktan kaçınırdı çünkü evi, işinin zorluklarından kaçıp sığındığı yerdi.

Trafik önce yavaş ilerliyordu, her zamanki cuma öğleden sonra sıkışıklığı vardı ama Álftanes sapağına yaklaştıkça daha kolay akmaya başladı ve o da yeni Škoda'sının tadını çıkarmaya çalıştı. Arabasını o yılın başında satın almıştı ve oldukça memnundu. İlk kez kendine ait bir arabası olmuştu. Yakın zamana kadar Jón'la aynı arabayı paylaşıyorlardı; bu durum özellikle de şehirden bu kadar uzakta yaşamaya karar verdiklerinden beri fazlaca organizasyon ve sabır gerektirmişti. Ancak Jón'un işleri geçen yıl iyi gitmiş ve ikinci bir araca yatırım yapmaya karar vermişlerdi. Hulda aracını seçmekte özgür bırakılmıştı; elbette sınırlar dahilinde. Sonunda, bu yeşil, iki kapılı Škoda'ya âşık olmuştu.

Hulda bu akşam için önceden hazırlık yapmıştı: Kızartmayı planladığı hamburgerler ve kola buzdolabındaydı. Bu yemeğin kocası ve kızı tarafından sevilmesi ve bir cuma akşamında hazırlamak için çok az çaba gerektirmesi gibi iki yönlü bir avantajı vardı. Yemekten sonra üçü genellikle televizyonun karşısına otururdu. Hulda pek televizyon seyretmezdi; bunu sadece kızına eşlik etmek için yapardı. Şahsen boş zamanlarını dışarıda geçirmeyi tercih ederdi; bahçede denize bakardı ya da fırsat bulursa dağlarda yürüyüş yapardı. Jón pek açık hava seven bir tip değildi ama elinden geleni yapıyordu ve Hulda'nın onu dağlık alanlardaki gezilere sürüklemesine izin veriyordu.

Doğal olarak, Dimma doğduktan sonra bu tür gezilere gidememişlerdi; küçük bir çocuğu tehlikeli dağlık bölgelerde taşıma fikri hoşlarına gitmemişti. Yine de bir bebek bakıcısı bulmak o kadar da zor değildi. Hulda'nın annesi ilk günden beri küçük kıza bakmak için yalvarmış ve ne zaman izin verseler, bu görevi canla başla yerine getirmişti. Aslında Hulda bazen annesinin Dimma ile kendisinden daha iyi anlaştığı izlenimine kapılıyordu; aralarındaki ilişki Hulda ile annesi arasındakinden açıklanamaz bir şekilde daha yakın ve sevecendi. Kızı on üç yaşına girmek üzereydi; bunun iyi ve kötü yanları vardı. Bir yandan daha bağımsızdı ama diğer yandan ergenliğin başlangıcı sorunları da beraberinde getirmişti. Dimma karamsardı; hatta zaman zaman huysuzlaşıyor, ailesiyle vakit geçirmeye eskisi kadar hevesli olmuyordu. Bugünlerde, eve geldiğinde doğruca odasına gitmesi ve hatta kapısını kilitlemesi alışılmadık bir durum değildi. Daha da kötüsü, Hulda Dimma'nın kendini arkadaşlarından da soyutladığından korkuyordu. Bu şekilde devam ederse, uzun süredir birlikte olduğu gruptan kopabilirdi. Hulda zaman zaman oturup onunla bu konu hakkında konuşmaya çalışıyordu ama konuşmaları ya sessizlikle sonuçlanıyor ya da ateşli tartışmalara dönüşüyordu. Yine de Hulda bunun sadece kızının geçirdiği bir evre, büyümenin kaçınılmaz bir parçası olduğu umuduna sarılıyordu.

Hulda ve Jón'un işleri nedeniyle evde çok az vakit geçirmeleri de muhtemelen işleri zora sokuyordu. Hulda'nın ara sıra akşam

ya da gece vardiyasına gitmesi gerekiyordu ve Jón da doktorunun kalbinin iyi durumda olmadığı uyarısına rağmen sabahtan akşama kadar çalışan bir işkolikti. Jón, doktorun kalbi için yazdığı ve kesin bir dille ölüm kalım meselesi olduğunu söylediği hapları alma konusunda bilinçli olsa da işyerinde ağırdan alması yönündeki ek tavsiyeleri, daha doğrusu emirleri tamamen göz ardı ediyordu. Hulda ona karşı daha katı olması gerektiğini düşünüyordu ama bir yandan da rahat yaşam tarzlarının neredeyse tamamen Jón'a bağlı olduğunun farkındaydı çünkü polis maaşı eve pek katkıda bulunmuyordu. Jón'un işinin ne olduğu hakkında çok az fikri vardı: tek bildiği, ithalattan iyi bir kâr elde ettiği ve bu parayı kendi deyimiyle, başkalarının şirketlerine yatırım yaparak "işlettiği"ydi. Anladığı kadarıyla, Jón günlerini toplantılar veya bankalarla görüşmeler yaparak geçiriyordu. Hulda ona birkaç kez biraz yavaşlaması gerektiğini söylemişti; her yatırımı gece-gündüz takip etmesine gerek yoktu. Jón onu tersleyerek, tam olarak bunu yapması gerektiğini söylemişti. Dikkatsizlik ederse, havlu atıp bütün parasını kaybedebilirdi. Hulda bir daha bu konuyu açmamıştı.

Arabasıyla yemyeşil Álftanes yarımadasına doğru ilerlerken, yerleşim bölgesini geride bırakıp Bessastadir'deki başkanlık konutunun beyaz binalarının yanından geçip ufka doğru masmavi uzanan denizi gördüğünde, Hulda her şeyin eski günlerdeki gibi olmasını umarak, önündeki akşamı dört gözle beklediğini fark etti. Haftanın vakalarından, görev sırasında tanık olmak zorunda kaldığı korkunç trajedilerden sonra bazen bilincine kazınmış gibi hissettiği üzücü görüntülerden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Jón ve Dimma onun sığınağıydı; onları görmek, onlarla kucaklaşmak, Hulda'ya devam etmesi için gereken gücü veriyordu.

Hulda o sabah işyerindeyken annesi aramıştı. Her zamanki gibi iyi niyetli bir hatırlatma yaparak birbirlerini yeterince görmediklerini söylemiş ve hafta sonu birlikte bir kahve içmelerini istemişti. Hulda çalışmak zorundaymış gibi davranmıştı. İşin aslı, annesini görecek havada değildi. Annesini seviyordu ama aralarındaki ilişki olması gerektiği gibi değildi. Hulda ilişkilerinin daha iyi olmasını diliyordu ama babasını tanıma şansına sahip olma isteği daha

ağır basıyordu. Ancak bir Amerikan askeriyle tek gecelik bir ilişkinin sonucu doğduğu için, bunun gerçekleşmesi pek olası değildi. Annesi adama hamile olduğunu söylemeye cesaret edememişti; Hulda doğduktan sonra onun izini sürmek için herhangi bir girişimde de bulunmamıştı.

Yine de sonunda cuma akşamı gelmişti ve Hulda televizyonda işe yaramaz bir film açıp kafasını boşaltmak için can atıyordu.

Álftanes'teki güzel evlerine girdiğinde, onu tuhaf bir sessizlik karşıladı.

"Dimma?"

Cevap gelmedi.

"Jón?"

Kocası, "Buradayım, ofisteyim" diye seslendi.

Hulda gidip başını kapıdan içeriye uzattı. Jón sırtı ona dönük, masanın başında oturuyordu.

"Jón, sevgilim, artık şunu bırakamaz mısın? Dimma nerede?"

Jón arkasına dönmeden, "Evet, az sonra" dedi.

"Çalışıyor musun?"

"Evet sevgilim, bu akşam halletmem gereken bir iş var. Biraz acil. Siz ikiniz bensiz başlayın. Akşam yemeği için bir şeyler hazırladın mı?"

"Burger."

"Tamam. Benimkini sonraya sakla."

"Dimma nerede? Hâlâ eve gelmedi mi?"

"Dimma... ee, odasında. Galiba kapısını kilitlemiş. Okulda bazı sıkıntılar olmuş." Sırtı hâlâ Hulda'ya dönüktü.

"Yine mi? Her akşam odasına kapanmasına izin veremeyiz..."

"Sadece geçici bir dönem sevgilim" dedi Jón kendinden emin bir şekilde. "Geçip gidecek."

II

On Yıl Sonra, 1997

1

Dagur

Bu sefer gerçekten yaz gelmişti. Hava sıcaklığı neredeyse yirmi dereceye kadar yükselmişti ve rüzgâr esmiyordu. Sarısalkımlar çiçek açmıştı; sarı çiçekleri Dagur'un şehirdeki güzergâhında gördüğü bahçelerden öbek öbek sarkıyordu. Dagur bir keresinde derin bir nefes almak için duraklamış ve Reykjavík yazının baş döndürücü kokusunu içine çekmişti. Bunu yaparken, bir yerlerde sarısalkım çiçeklerinin zehirli olduğunu duyduğunu hatırladı. Hiç şaşırmadı: Yaşadığı acı deneyimlerden, dünyanın tehlikeli bir yer olduğunu biliyordu. Zehirli olabildiğini.

Bakımevine girmek, daimi sonbahara adım atmak gibiydi. Her ziyaretinde daha da solgun görünen sessiz dekor ve güneş ışığını filtreleyen buzlu pencereler onun üzerinde her zaman iç karartıcı bir etki yaratıyordu. Hem değer verdiği için ziyarete geliyor hem de görev hissiyle hareket ediyordu ve tekrar temiz havaya çıktığında her zaman rahatlıyordu. Dışarıdaki hava nasıl olursa olsun, bakımevindeki bayat ve ağır atmosferden çok daha iyiydi.

Altmış üç yaşındaki annesi burada yaşamak için fazlasıyla gençti ama tek seçenek buydu. Annesi hem zihinsel hem de fiziksel açıdan tükenmişti. On yıl süren yavaş ama istikrarlı bir düşüşle, bu noktaya gelmişti. Sorununun ne olduğuna dair gerçek bir tıbbi açıklama yoktu; mücadeleyi bırakmış gibiydi.

Dagur hızlı adımlarla merdivenden çıktı ve köhne koridor boyunca yürüyerek, küçük ve kişiliksiz ama en azından annesine ait olan

odaya doğru yürüdü. Annesi her zamanki gibi pencere kenarında oturmuş, dışarı bakıyordu ama manzarada özel bir şey yoktu. Dagur her zaman onun bakışlarının dışarıdan ziyade içeriye yöneldiği, eski güzel günlere, geçmişin anılarına daldığı izlenimine kapılırdı.

Annesini bir bakımevine yerleştirmeye mecbur kalalı üç yıl olmuştu. Bunun tek sebebi artık annesine bakmakla başa çıkamaması değildi; kendi hayatına devam etme, onu geçmişe hapseden kısırdöngüden kurtulma gerekliliğiydi. Evlerindeki sessizlik o kadar boğucu bir hal almıştı ki bu böyle sürüp gidemezdi.

Zor koşullara rağmen, bir şekilde okul bitirme sınavlarını geçmeyi başarmıştı. Ardından bir yıl ara vermişti ama bazı arkadaşları gibi seyahate çıkmamıştı. İzlanda'da kalmış, kendine bir iş bulmuş ve annesinin yaşamaya devam edecek gücü bulmasına yardım etmişti. Annesi o zamanlar hâlâ bir banka veznedarı olarak çalışıyordu ama çalışma saatlerini azaltmıştı. İlk başlarda duygusal açıdan oldukça iyi dayanmıştı; yaşadığı şok daha ziyade yorgunluktan bir sürü ağrı ve sızıya kadar giden fiziksel belirtilerle kendini göstermeye başlamıştı. Yarı zamanlı çalışabilmesi bile olağanüstü bir durumdu. Sonunda işini bırakmak ve engelli maaşıyla yaşamak zorunda kalmıştı. İşlerin gidişatını fark eden Dagur, yakın gelecekte kendi ayakları üzerinde durması ve annesine maddi olarak da destek olması gerekeceğini öngörerek, üniversitede bir meslek kursuna kaydolmaya karar vermişti. Böylece farklı bir kariyer hayallerini rafa kaldırarak işletme eğitimini seçmişti. En azından şimdilik.

Derslerini sevdiği söylenemezdi ama konular ona kolay gelmişti. Sayısal zekâsı ve hızlı düşünebilme yeteneği, mezuniyetten sonra onu finans alanında bir işe yöneltmişti ve yedi yıldır bu sektördeydi. Yirmi dokuz yaşında bir bankacıydı: On dokuzundaki Dagur buna hayatta inanmazdı.

Birkaç ilişkisi olmuştu –tabii bunlara ilişki payesi verilebilirse– ama kız arkadaşlarının hiçbirine âşık olmamıştı. Er ya da geç gözünü kararması ve kendine iyi bir eş bulup bir aile ve yuva kurması gerekeceğini düşünüyordu. Şimdilik hâlâ büyüdüğü evde yaşıyor, tek kişi için fazla büyük ve anılarla dolu olan bu yerde dolanıp duruyordu. Ama nedense taşınma fikrine hep karşı çıkmış-

tı; belki de annesini düşündüğü için; gerçi annesi artık eve sadece Noel ve Paskalya gibi başlıca tatillerde geliyordu.

Evet, hayata devam etmenin, geçmişle hesaplaşmanın vakti gelmişti. Dagur ve annesi o dönemde herhangi bir travma danışmanlığı almamışlardı. Şimdi, aradan on yıl geçtikten sonra işler farklı olabilirdi ama o zaman kendi başlarına bırakılmışlardı.

Son zamanlarda, içini bir huzursuzluk kaplamıştı. Kendisi için bir şeyler yapmak, daha iyi bir gelecek inşa etmek için gerçek bir arzu duyuyordu. Bunu yapmazsa, kasvetli varoluşunda sonsuza dek sıkışıp kalacağını biliyordu. Ve bu söz konusu bile olamazdı, o böyle biri değildi. Belki de ticaret katındaki işini bırakır ve onun yerine başka bir şey denerdi.

"Merhaba, anne. Benim" dedi usulca. Doğrudan ofisten geldiği için üzerinde hâlâ takım elbisesi vardı ama annesi giysileri hakkında hiç yorum yapmazdı; muhtemelen farkında bile değildi.

Annesi etrafına bakındı, bakışları hâlâ rahatsız edici derecede uzaktı ama en azından onun üzerindeydi ve Dagur bir an için annesinin eski halini, evlerini ayakta tutan o kadını görür gibi oldu.

Annesi kısa bir gecikmenin ardından, "Dagur, nasılsın canım?" diye sordu. Bazı günler daha hayat dolu olurdu; bazı günler de o andan soyutlanır ve geçmişe giderdi. Doktorlar bununla ilgili somut bir açıklama sunamıyorlardı ve genellikle suçu yaşadığı travmaya –daha doğrusu travmalara– atıyorlardı. Annesi iyi günlerinden birini geçirirken bile, aralarında Dagur'un kapatamadığı, tanımlanamayan bir mesafe vardı. Dagur onun hâlâ kendisini umursadığını, bir anne sevgisi taşıdığını biliyordu; sadece annesi son birkaç yılda oluşturduğu koruma kalkanını kırmakta zorlanıyordu. Belki de orada mutluydu. Dagur böyle sürüp gideceğinden emindi; ta ki annesi sonunda mücadeleyi bırakana kadar.

"İyiyim, teşekkürler anne."

"Güzel, tatlım. Sevindim."

"Bugün hiç dışarı çıktın mı? Hava harika."

Annesi hemen cevap vermedi ama sonunda şöyle dedi: "Pek bir yere gitmiyorum, Dagur. Seni ziyaret ettiğim zamanlar hariç. Burada iyiyim."

Dagur, "Ben taşınmayı düşünüyorum" deyiverdi. Oysa annesini üzmekten korktuğu için, henüz bunu ona söyleyip söylemeyeceğine karar vermemişti. Gerçi belki de dürüst olmak en iyisiydi ve bunu yüksek sesle dile getirirse, bu konuda bir şeyler yapma olasılığı yükselebilirdi.

Annesinin tepkisi onu şaşırttı. "Bunu duyduğuma sevindim. Zamanı gelmişti."

Dagur afalladı: Annesinin onu vazgeçirmeye çalışacağını bekliyordu.

"Ben... şey, aslında hiçbir şey kesin değil." Annesini bir bahane olarak kullanmış olabileceğini fark etti; belki de geçmişiyle hesaplaşmakta güçlük çektiğini itiraf etmekte zorlanan kendisiydi. Çocukluğunun geçtiği evi satmayı, bütün iyi ve kötü anılarıyla vedalaşmayı gerçekten istiyor muydu? Gerçi, dürüst olması gerekirse, kötü anılar çoktan ruhuna işlemiş ve onun ayrılmaz bir parçası haline gelmişti.

"Kararını benim için erteleme" dedi annesi gülümseyerek. Gülümsemesinde bir melankoli olsa da sanki o an bir perde kalktı, on yıl geriye gittiler ve Dagur annesinin eski haline bakıyormuş gibi hissetti.

Dagur kendine ağlama izni vermiyordu; o zaman bile ağlamamıştı. Geçmişte duygularını bastırmış ve onlar için başka bir çıkış yolu bulmuştu. Ama şimdi, sanki bastırdığı bütün gözyaşları birdenbire gün yüzüne çıkmaya çalışıyordu. Telaşla konuyu değiştirdi: "Her neyse, sen nasılsın anne? İyi misin?"

"Ben her zaman yorgunum tatlım, bildiğin gibi. Durumum iyileşmedi ve iyileşeceğini de sanmıyorum. Seni görmek her zaman güzel ama beni ziyarete gelmediğin zamanlarda çoğunlukla dinleniyorum."

Dagur'un korktuğu da tam olarak buydu: Annesinin bakımevindeki diğer sakinlerle hiç iletişim kurmaması. Annesi kendisini sosyal çevresinden, bankada birlikte çalıştığı kadınlardan, okuldaki eski arkadaşlarından tamamen soyutlamıştı. Her şey değişmişti ve eski yaşamına açılan tüm kapıları kapatmıştı. Kendi kendini soyutluyordu ve belki de -Dagur bazen kendini düşünürken yakalı-

yordu– zihinsel ve fiziksel sağlığındaki düşüş de buna bağlıydı. Depresyon, doktorlarının en sık öne sürdüğü açıklamaydı ama verdikleri ilaçlar onu sadece daha da uyuşukluğa sürüklüyor gibiydi.

Annesi olanlar hakkında nadiren konuşurdu. Bu şekilde daha iyi hissediyor gibiydi, sanki bu onun tarifsiz acısıyla başa çıkma yöntemiydi. Ne yazık ki Dagur henüz kendi yöntemini keşfedememişti ama keşfettiğinde bunun annesininkinden farklı olacağını umuyordu. Yine de belli olmazdı; ne de olsa o ve annesi aynı genleri paylaşıyorlardı. Dagur da olanlar hakkında hiç konuşmazdı; arkadaşlarıyla bile.

"Kendine dikkat etmelisin" dedi Dagur. "Neden... neden ara sıra yemeğe gelmiyorsun?"

"Sadece Noel'de gelirim, tatlım. Senin kendi hayatına devam etmen gerekiyor."

"Ama..."

O sırada Dagur'un telefonu çaldı.

"O korkunç ses de ne?" dedi annesi.

Dagur yüksek zil sesini bastırarak, "Telefonum" dedi onu ceketinin cebinden aldı.

"Ah, evet, şu... cep telefonlarından biri, tabii ya. Bunları neden her yere taşımak zorunda olduğunuzu anlamıyorum. Bunları sadece gösteriş meraklıları kullanmıyor mu?"

"Banka ulaşılabilir olmamı istiyor."

"Ben bankada çalışırken böyle değildi. Müşterilere hizmet verirken dikkatin dağılmıyor mu?"

Annesine bankada tam olarak ne iş yaptığını anlatmayı göze alamıyordu ama annesinin uzun zamandır onun da kendisi gibi bir veznedar olduğunu sandığının farkındaydı. Annesinin çalıştığı bankacılık sistemi devlete aitti ve borsanın sisteme dahil oluşu yeni bir gelişmeydi ancak annesi işini bıraktığından beri evin dört duvarı dışında neler olup bittiğini takip etmek için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Menkul kıymetler dünyası ona tamamen yabancıydı.

Dagur telefona cevap verdi. Arayan eski bir arkadaşıydı. İlişkileri hâlâ iyi olsa da eskisi kadar yakın değillerdi; sanki arkadaşlıklarının üzerine açıklanamayan bir gölge düşmüştü.

"Kötü bir zaman mı?"

Dagur kasvetli, kişiliksiz küçük odaya göz gezdirdi. Annesi gülümsedi ve ona gitmesi gerektiğine dair bir işaret verdi. Dagur ziyaretlerinin annesi için önemli olduğunun farkında olmasına rağmen, daha fazla kalmaya cesaret edemediği için utanç duydu.

"Hayır, sorun değil" dedi ve ayağa kalktı. Annesini yanağından öperken annesi bir elini usulca omzuna koydu ve Dagur yine gözlerinin yaşardığını hissetti. Tanrım, ona neler oluyordu?

Telaşla dışarıya çıktı.

"Düşündüm de Dagur" dedi arkadaşı. "Bir araya gelmeyeli çok uzun zaman oldu – eski ekibi kastediyorum. Dün Klara'yla konuşuyordum ve kırk yılın başında şehre gelen Alexandra, hafta sonunda bize katılabileceğini söylemiş..."

Dagur bir an önce taze yaz havasına kavuşmak için can atarak merdivenden inerken sessiz kaldı.

"Neredeyse on yıl olacak..."

"Evet, biliyorum."

"Bunun şerefine bir şeyler yapmayı düşündük, bir tür mezunlar buluşması..."

Dagur biraz düşündü. Normalde hiç düşünmeden hayır der ve daha fazla konuşmayı reddederdi ama annesiyle yaptığı konuşma hâlâ zihnindeydi. Annesi onu taşınması için yüreklendirmişti. Geçmişiyle bağını koparması kaçınılmazdı; bunu bilinçli ya da bilinçsiz olarak, çok uzun süre ertelemişti.

"Aklında ne var?"

"Ah... şey..."

Dagur arkadaşının kendini daha olumsuz bir tepkiye hazırladığı izlenimine kapıldı.

"Bu hafta sonunu geçirmemiz için harika bir yer ayarlayabilirim. Dördümüz biraz zaman geçirmiş oluruz."

"Nerede?"

"Müsait misin?"

Dagur yüzünü göğe çevirdi. Güzel bir gündü ve moralinin düzelmeye başladığını hissediyordu ama çok uzun süre düşünürse vazgeçeceğini biliyordu.

"Tamam, varım. Nereye gidiyoruz?"

"Neden sana sürpriz yapmıyoruz?"

Bir şeyler olmak üzereydi, havada bir değişiklik vardı; Dagur bilinmeyene doğru bir adım atmak üzereydi.

"Tabii, sorun değil" diye cevap verdi. "Sizi görmek için sabırsızlanıyorum."

2

Bu, Müfettiş Hulda Hermannsdóttir'in tam anlamıyla olmasa da bir gün hep yapmak istediği bir yolculuktu. Annesi birkaç ay önce ölmüştü ve sebebin bu olduğunu düşünmek kolaydı. Ancak bu sadece kısmen doğruydu, sadece ölüm döşeğindeki bir kadının son arzusunu yerine getirmiyordu; tam aksine.

Hulda'nın annesi çok uzun süre ölümle cebelleşmişti ve Hulda mümkün olduğunca onun yatağının başucunda beklemişti. Geçmiş hakkında konuşmuşlardı ama annesinin herhangi bir son arzusu yoktu. Vakit geldiğinde sessizce göçüp gitmişti ve hepsi bu kadardı.

Hulda bazen annesinin yatağının yanında oturup onu uykusunda izlerken gözyaşı dökmeye, aralarında kopmaz bir bağ olduğunu hissetmeye çalışmıştı ama aralarında böyle bir ilişki yoktu. En azından Hulda açısından böyle değildi; gerçi annesinin farklı hissettiğini biliyordu. Hulda onun gözlerinde daha yakın bir ilişkiye duyduğu özlemi, o ufacık umut kıvılcımını, her şeyin başka türlü olmasını istediğini görür gibi olmuştu.

Ve şimdi, Hulda dünyada yapayalnız kalmıştı. Anneannesi, dedesi, kocası ve tek çocuğu ölmüştü. Önce Dimma'yı, sonra da Jón'u arka arkaya kaybettiği o korkunç döneme takılıp kalmamak için elinden geleni yapıyordu.

Hulda bir gün Amerikan askeri olan babası hakkında daha fazla şey öğrenmeyi hep istemişti ama şimdi nihayet doğru zamanın geldiğini hissediyordu.

Annesi ondan nadiren söz etmiş, onun hakkında pek bir şey biliyormuş gibi görünmemişti ve Hulda, annesi hayatta olduğu

sürece babasının izini sürme girişiminde bulunup bulunmama kararını ona bırakmıştı. Ama annesi hiçbir girişimde bulunmamıştı. Artık öldüğüne göre, Hulda nihayet harekete geçmekte özgürdü.

Elindeki bilgiler sadece adamın ilk adı, İzlanda'daki görev süresinin yaklaşık tarihleri ve memleketiydi.

Bu ayrıntılarla Amerikan Büyükelçiliği'ne gitmiş ve burada polis kimliğini gösterme cüretini göstermişti ancak görevini yerine getirirken bazen kendini içinde bulduğu gri alanın oldukça dışındaydı elbette.

Kendisi için konuyu araştıracağına söz veren yardımsever genç bir adamın ofisine götürülmüştü. Bu genç adam birkaç gün sonra, 1947 yılında Keflavik'teki askeri üste görev yapan, her ikisi de Robert adında ve ilgili eyaletten olan iki adamın isimlerini vermek için aramıştı.

Bir anlık dürtüyle hareket eden Hulda, kısa süre içinde Amerika'ya bir uçak bileti ayırtmıştı. Henüz söz konusu adamlardan sadece birinin izi bulunabilmişti. Tek bildiği, diğerinin ölmüş olabileceğiydi; bu yüzden yolculuğunun babasının mezarını ziyaret etmekten başka bir şekilde sonuçlanmaması mümkündü.

3

Benedikt

Benedikt sandalyesinden kalktı, pencereye gitti ve gerindi. Manzaranın bir özelliği yoktu; sadece kişiliksiz ofis binaları ve sabahtan akşama kadar akıp giden bir trafik görünüyordu. Hatta bazı zamanlarda egzoz gazlarından boğulmamak için pencereyi kapalı tutmak daha iyiydi.

Arkadaşı Dagur onu şaşırtmıştı. Şey, belki de "arkadaş" sözcüğü biraz abartılı kaçabilirdi. Bir zamanlar yakınlardı ve eski arkadaşlık bağları o kadar da kolay çözülmüyordu ama bugünlerde temasları kesintili ve tek taraflıydı; hep Benedikt onu arıyordu. Dagur asla iletişimi başlatmıyordu. Bankada işleri iyi gidiyor gibi görünüyordu ama diğer açılardan bir rutinin içinde sıkışıp kalmıştı; hâlâ çocukluğunun geçtiği evde tek başına yaşıyor, pek dışarı çıkmıyordu. Tüm eski arkadaşları aynı hikâyeyi anlatıyordu: Dagur hep geçmişte yaşıyordu.

Benedikt pencereden dışarıya baktığında gözüne takılan trafik ve tekdüze beton binalar bile muhteşem bir yaz günü olduğu gerçeğini saklayamazdı. Böyle bir havada içeride tıkılıp kalmak ne büyük bir kayıptı.

Gürültüye ve hava kirliliğine rağmen, içeriye bir parça tatlı ve ılık hava girsin diye pencereyi açtı.

Masasına dönerek oturdu, uzanıp boş bir kâğıt ile kurşunkalem aldı ve zihnini boşaltarak çizmeye başladı. Rahatlamak için bunu sık

sık yapardı; bazen ne çizdiğini sonradan fark ederdi. Bu neredeyse bilinçsiz bir eylemdi; kurşunkalemine içgüdüsü yön veriyordu.

Çalışma masasının çekmeceleri, hiç kimsenin görmediği bu çizimlerle doluydu.

Bu karalamaların dışında, Benedikt'in sanatına ayıracak zamanı yoktu. Yazılım işi iyi gidiyordu ve sırada birkaç heyecan verici proje vardı. Şirketi iki yıl önce, mühendislik bölümünden üç diğer arkadaşıyla kurmuştu. O zamandan beri daha fazla eleman almışlardı ama hâlâ aynı daracık ofiste çalışıyorlardı. Yine de daha uygun bir yere taşınmaları uzun sürmeyecekti. Henüz kâra geçmemiş olsalar da şirkete para akıtan bazı varlıklı destekçileri çekmeyi başarmışlardı; bu da Benedikt ve ortaklarının bugünlerde kendilerine makul bir maaş ödeyebilecekleri anlamına geliyordu. Plan, şirketi bu sonbaharda borsaya açmaktı ve yatırımcılardan şimdiden hatırı sayılır bir ilgi vardı. Lansman hazırlıkları Benedikt'in sürekli olarak avukatlar ve muhasebecilerle toplantılar arasında mekik dokumasına neden oluyordu; bu da ona yapılması gereken gerçek işlere konsantre olmak için çok az zaman bırakıyordu. Bu yaz da tatil için fazla zamanı olmayacaktı ama sonunda hepsine değecekti.

En azından yaklaşan ada gezisini iple çekiyordu. Her şey ayarlanmıştı. Bulmacanın son parçası, Dagur'u gelmeye ikna etmek olmuştu. Benedikt arkadaşının şaşırtıcı tepkisi üzerine tekrar düşündü. Onun hevessiz olmasına, bunun berbat bir fikir olduğunu söylemesine kendini o kadar hazırlamıştı ki. Dagur neredeyse hevesle konuşunca çok şaşırmıştı.

On yıl.

Zaman inanılmaz hızlı geçmişti; öyle ki Benedikt bazı olaylar daha dün olmuş gibi hissediyordu. O günü ve sonraki günleri neredeyse sahne sahne hatırlamakta hiç zorluk çekmiyordu; bazı konuşmalar zihnine kazınmıştı. Hiçbir şey bu anıları silemezmiş gibi geliyordu. Tutunmak istediği bazı anılar vardı; diğerlerini unutmak için her şeyi verirdi. Araya giren yıllar hiç de kolay geçmemişti; bu aldatmacayı sürdürmenin, bu dayanılmaz sırrın ağırlığını on yıl boyunca taşımanın verdiği gerginlik artık etkisini göstermeye başlamıştı.

Yine de ne tuhaf ki adada tekrar bir araya gelme fikrini kendisi ortaya atmıştı. Kızın anısını bir şekilde canlı tutma, telafi etme ihtiyacı hissetmişti ancak elbette hiçbir şey olanları geri alamazdı.

Bir hata yapmıştı –korkunç bir hata– ve sonuçlarına katlanmak zorundaydı. "Hata."Tanrım, bu sözcük yaptığı şeyi betimlemekte ne kadar yetersiz kalıyordu.

Her şeyi deşmek, herkesi –Dagur'u, Alexandra'yı ve Klara'yı– yeniden bir araya getirmek ona acı verecekti ama belki de bir bakıma, bu buluşmayı ayarlamak için bu kadar uğraşmasının sebebi buydu. Bir açıdan acıyı memnuniyetle karşılıyordu, hatta arzuluyordu çünkü acı, gün bittiğinde, uyumak için uzandığında ve kâbuslar uykularını ele geçirdiğinde üzerine çöken ve içini kemiren suçluluk duygusundan daha katlanılabilirdi.

4

Uçak New York JFK Havaalanı'na doğru alçalmaya başladığında ve akşam güneşinin ışıklarıyla aydınlanan Manhattan'ın gökdelenlerini gördüğünde Hulda kendini müthiş hissetti. Ünlü metropole bu kadar yakın olmak ve oraya gidememek... Bu Hulda'nın ABD'yi ilk ziyaretiydi ve New York'ta birkaç gün geçirmeyi düşünmüştü ancak seyahat yeterince maliyetliydi ve şehirdeki konaklama fiyatları çok yüksekti. Kredi kartında büyük bir borç biriktirmeyi göze alamazdı ve ayrıca, bu yolculuğun amacının babasının hayatta olup olmadığını öğrenmek olduğunu gözden kaçırmamalıydı. Bu yüzden, yolculuğun bir sonraki ayağı olan ve üç gün geçirmeyi planladığı Georgia'ya uçuş işlemlerini yaparken biraz pişmanlık hissetmişti.

Uçağa kıl payı yetişmişti. İzlanda'dan gelen uçak biraz geç inmişti ve Hulda uçuşlar arasında fazla boşluk bırakmamıştı, çünkü Amerika'daki ilk akşamını bir havayolu otelinde geçirmek yerine, varış noktasına ulaşmak istiyordu. Ya gerçekten babasıyla tanışırsa? Acaba kendini nasıl hissederdi? Ne söylerdi? Aralarında o an bir bağlantı kurulur muydu yoksa bir yabancıyla tanışmaktan farksız mı olurdu?

Yola çıkmadan önce iki olası adaydan birine mektup yazarak İzlandalı olduğunu ve onun eyaletinden geçeceği için İzlanda'da kendisini tanıyan ortak bir tanıdıkları adına onu ziyaret etmesinin mümkün olup olmadığını sormuştu. Robert ona güzel bir mektup yazarak, o soğuk ülkede geçirdiği zamanlardan pek kimseyi hatırlayamadığını ama gelip kendisini görmesini rica etmişti. Diğer Robert ise gizemliydi: Hulda hâlâ onun hakkında herhangi bir

bilgiye ulaşamamıştı. Büyükelçilik konuyla ilgileneceğine söz vermişti ama Hulda Amerika'ya yola çıkmadan önce onlardan haber alamamıştı.

Georgia'ya yaptığı iç hatlar yolculuğu sorunsuz geçmişti. Ünlü Savannah şehrine indiğinde hava karanlıktı ama taksiyle oteline giderken sıcak, nem, zarif binalar ve geniş, yayılan ağaçlar dikkatini çekti. Otelin tarihi bir ihtişamı vardı; Hulda içeri girerken resepsiyondaki genç kız tarafından büyüleyici bir samimiyetle karşılandı. Bir yabancıdan böyle bir nezaket görmek tuhaf bir şekilde yüreklendiriciydi. Evinden bu kadar uzakta, bilmediği bir şehirde yalnız olduğu için biraz endişelenmişti ve hâlâ biraz endişeliydi.

Doğruca yatağa girdi ama bir eşlikçiye ihtiyaç duyarak televizyonu kısık sesle açtı ve yabancı sesler eşliğinde uykuya daldı.

Hiç beklemediği kadar iyi uyuyarak, ertesi sabah bir çocuk gibi heyecan içinde uyandı. Bir kez olsun, gece melankolisinden kurtulmuştu.

5

Alexandra

Alexandra deniz yolculuğu yapmayı hiç sevmezdi. Genellikle vebadan kaçar gibi gemilerden kaçınırdı çünkü denizin sakin olduğu günlerde bile kendini hasta ve sersemlemiş hissederdi ve karaya döndüğünde içkulağının iyileşmesi saatler alabilirdi. Ama bu sefer Klara'nın kendisini ikna etmesine izin vermişti. Bu fikir ilk başta ona yanlış gelse de bu şartlar altında hayır demek zordu. Bu sonbahar on yıl olacaktı ve farklı yollara gitmiş olmalarına rağmen eski çetenin tekrar bir araya gelmesi, hiç değilse ölüye saygının bir göstergesiydi. Gençken birbirlerinden hiç ayrılmazlardı. Dördü aynı yaştaydı, Dagur onlardan bir yaş küçüktü ve tüm zorluklarına rağmen, arkadaşlık güçlü bir bağdı.

Eskiden, beşi bir aradayken tüm zorluklara göğüs germişlerdi. Alexandra bugünlerde Klara ile temastaydı ancak oğlanlar hakkında dolaylı yoldan haber alabiliyordu. Dagur bankacı olmuştu ki bu o kadar da beklenmedik bir şey değildi. Dagur'u o tür bir işte hayal edebiliyordu. Dagur her zaman gerçekçi biriydi; bankacılık gibi ciddi bir iş için uygundu. Benni'nin bir yazılım şirketi kurduğunu duyunca daha çok şaşırmış ve gazetelerde şirketin çok başarılı olduğunu okumuştu. Benni'nin bir sanatçıdan başka bir şey olabileceğine asla inanmazdı ama belki de milenyum arifesindeki yeni sanat formu programlamaydı. Alexandra grubun evlenen ve çocuk yapan tek üyesiydi – iki küçük oğlu vardı.

Alexandra İtalya'da doğmuştu, İzlandalı bir anneyle İtalyan bir babanın kızıydı ve iki yaşındayken İzlanda'ya taşınmıştı. Yaz tatillerini İtalya'da, babasının ailesiyle geçirmesi sayesinde iki dili de hâlâ akıcı bir şekilde konuşuyordu ama çok küçük yaşta İzlanda'ya taşındığı için, kendini İtalyan'dan çok İzlandalı gibi hissediyordu. Babası anavatanında tarımla uğraşmıştı; annesi de İzlanda'nın doğusunda çiftçilikle uğraşan bir aileden geliyordu; dolayısıyla belki de Alexandra denizcilik genini pas geçmişti. Ataları bir grup karacı olduğuna göre, teknelere dayanamaması şaşırtıcı mıydı? Çocukluğunun büyük bir kısmı boyunca ebeveyniyle, doğudaki büyükanne ve büyükbabasının yanında yaşamışlar, sonunda yeniden başkente taşınmışlardı. On yılı aşkın süre Kópavogur'da yaşamışlardı ancak işleri batınca, annesinin ailesiyle yaşamak üzere doğuya dönmüşlerdi. O zamanlar henüz yirmi yaşında olan Alexandra, onlarla gitmemeyi tercih etmişti. Şimdi bir çiftçiyle evliydi ve annesiyle babasının yanında yaşıyorlar, zamanı gelince büyümekte olan işi devralmaya hazırlanıyorlardı. Çiftlik hayatı güzel ama talepkârdı – Alexandra kendine çok az vakit ayırabiliyordu; özellikle de ortalığı birbirine katan iki küçük oğlanla. Ama bu hafta sonu ilk defa bir kuş kadar özgür olacaktı; evdeki sorumluluklarından uzakta, arkadaşlarıyla gençliğini yâd edebilecekti.

Bu onun Vestmanna Adaları'na –İzlanda'nın güney kıyısı açıklarında denizden dramatik bir şekilde çıkan on beş kadar volkanik ada ve sayısız yığın ve kayalıktan oluşan küçük takımadalara– ilk ziyaretiydi. O sabah erken saatlerde arkadaşlarıyla Heimaey'e uçmuştu. Burası adaların en büyüğüydü ve üzerinde hâlâ yerleşim olan tek yerdi. 1973'te, volkanik patlama nüfusun toplu olarak anakaraya göç etmesini zorunlu kıldığında dünyanın gündemine oturmuştu. Patlama beş aydan fazla sürmüştü ancak ada sakinlerinin çoğu daha sonra geri dönmüşler ve her zaman var olan patlama tehdidine meydan okuyarak kasabalarını yeniden inşa etmişlerdi. Heimaey şimdi gelişen balıkçılık sektörüne ev sahipliği yapıyordu. Alexandra kasabanın beyaz binalarına tepeden bakan, hâlâ kahverengi ve bitki örtüsünden arınmış o uğursuz volkanik koniyi görebiliyordu.

Vardıklarında limana gitmişler ve küçük bir balıkçı teknesine binmişlerdi. Tekne hâlâ rıhtıma bağlı olmasına rağmen Alexandra daha şimdiden mide bulantısının ilk belirtilerini yaşamaya başlamıştı. Tanrı'ya şükür deniz bugün nispeten sakin, diye düşündü.

"Bu harika olacak" dedi Benedikt, kendini sessizliği bozmak zorunda hissetmiş gibiydi. Eskiden hiç böyle değildi: Beşi bir araya geldiklerinde rahatça sohbet edebilir ya da beraberce sessiz kalabilirlerdi.

Benni her zaman onları neşelendirirdi ama Alexandra onun gerçekten bu kadar neşeli mi olduğunu, yoksa rol mü yaptığını anlayamazdı. Elbette o da diğerleri gibi ölümle bir yana savrulmuştu ama bunun dışında, Alexandra'nın görebildiği kadarıyla hayattan şikâyet etmesini gerektirecek fazla bir şey yoktu.

Öte yandan Dagur... Alexandra onun neler yaşadığını düşünmek bile istemiyordu.

Benni'ye, "Peki... evi bizim için ayarlayan amcan mı?" diye sordu.

"Evet, amcam izin verdi. Kendisi adadaki kulübenin sahibi olan kuş avcılığı derneğinin üyesi. Oraya sadece bağlantılarınız varsa gidebilirsiniz. Son birkaç yıldır onunla sık sık dışarı çıktım."

Alexandra, "Peki o ne zaman geliyor?" diye sordu.

"Gelmiyor. Geleceğini mi sandın? Bütün hafta sonu boyunca bizimle takılmasını istemezdik."

"Hayır, sadece bizi oraya götüreceğini sanmıştım."

"Buna gerek yok ki. O zaman bizi almak için geri gelmesi gerekirdi."

"Peki tekneyi kim kullanacak?"

"Tabii ki ben kullanacağım" dedi Benni, bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi.

Bir sessizlik oldu ve Dagur hepsinin aklından geçeni dile getirdi. "Tekne kullanmayı biliyor musun?"

"Bunun gibi küçük bir tekne için ehliyete gerek yok ki" dedi Benedikt gamsızca. "Hiçbir zorluğu yok. Eğer bana güvenmeyen varsa, şimdi vazgeçebilir" diye sırıtarak ekledi. Yine de sesinde bir gerçeklik payı vardı.

Bir süre kimse konuşmadı. Alexandra'nın içinden planı tamamen iptal etmeyi önermek geldiyse de kendine hâkim oldu. Dagur tekrar grup adına konuştu: "Elbette kimse vazgeçmeyecek. Daha önce Elliðaey'e gittiğini söylemiştin değil mi?"

"Elbette. Pek çok kez. Neyse merak etmeyin, sizi kandırdım! Bakın, bu o" dedi Benedikt, rıhtımı göstererek. "Bizi adaya götürecek ve pazar günü tekrar alacak. Teknede ve adada birer telsiz var, böylece hazır olduğumuzda ona haber verebileceğiz. Dışarıdayken tek iletişim aracımız o telsiz; bu yüzden umarım iyi çalışıyordur."

Tekne rıhtımdan ayrıldı ve Benedikt'in amcası Sigurdur'un becerikli ellerinde limanın girişine doğru yol aldı.

Yine de Alexandra içindeki önseziden kurtulamıyordu. Bir şey söylemeli miydi? Onu tedirgin eden deniz yolculuğu değildi; yolculuğun kendisiyle ilgili tuhaf bir önseziydi, görmezden gelinmesi giderek zorlaşan soğuk, içini kemiren bir histi. Bir zamanlar iyi arkadaşlardı ama bu çok uzun zaman önceydi ve yıllardır birlikte değillerdi. Tamam, Klara'yla görüşmeye devam etmişti ama diğerlerini hâlâ gerçekten tanıyor muydu? Aklına küçük oğulları geldi; ait olduğu yer orasıydı, evde onlarla olmalıydı; gençliklerini yâd etmek için saçma sapan bir girişimde bulunan bir grup yabancıyla değil. Bu yetmezmiş gibi, düşündükçe ürperdiği bir olayın yıldönümü için bir araya gelmişlerdi.

Alexandra tüm endişelerine rağmen manzaranın muhteşem olduğunu kabul etmek zorundaydı. Limana demirlemiş rengârenk balıkçı gemilerinin yanından süzülerek geçtiler ve limanın girişinden dışarı çıktılar. Güzel bir gündü, gökyüzü biraz bulutluydu, deniz sakindi ve Benedikt'in amcası nihayet gaza basınca tekne iyi tepki verdi. "İşte Heimaklettur." Sol tarafı işaret etti. "Midklettu ve Ystiklettur." Yeşil, çimenli tepeleri sarp, girintili çıkıntılı kayalıkların üzerine yayılan üç yüksek tepenin eteklerinin yakınından geçtiler.

Tekne dalgaların üzerinde yükselip alçalmaya başlarken Alexandra sıkı durdu, yutkundu ve sıkıca koltuğuna tutundu. Erkekler ve Klara ayakta dengede duruyorlardı, yüzleri rüzgâra dönüktü ve görünüşe göre bu sallantının tadını çıkarıyorlardı.

Benni motorun sesini bastırarak, "İşte orada... bakın!" diye bağırdı. "Orası Bjarnarey, biraz ileride ise gideceğimiz Elliðaey var. Arka plandaki buzul ise Eyjafjallajökull."

Alexandra Benni'nin parmağının gösterdiği yönü takip ederek ileride denizden yükselen, kayadan duvarları inanılmaz derecede dik ve ulaşılmaz olan bir adanın ürkütücü şeklini gördü. Onun ilerisinde biraz daha alçak ve dalgalı ama yine de kayalıklarla çevrili başka bir ada vardı. Burayı, onları bekleyen ve saldırmak için başını kaldıran kambur sırtlı bir canavara benzetti. Aniden yere baktı ve gözlerini kapattı.

Bir el usulca omzuna dokundu. Alexandra hızlıca başını kaldırdı ve Dagur'u gördü. Hafifçe ürperdi; aklına geçmişteki anılar, umutlar, beklentiler geldi. Bir zamanlar bu çeteden iki çift çıkacağını düşünmüştü: kendisi ve Dagur, Benni ve... Hayır, bunları düşünmenin hiçbir anlamı yoktu. Her şey bitmiş ve uzun zaman önce unutulmuştu.

"İyi misin?" Dagur'un sesi nazikti.

Alexandra kederli bir şekilde, "Pek de iyi bir denizci değilim" diye cevap verdi.

Kendini, aralarında ergenlik flörtünden öte bir şey olup olamayacağını merak ederken buldu. Elbette artık çok geçti, öyle olmak zorundaydı. Bugünlerde evliliğinde romantizm kıvılcımının eksik olduğunun, belki de hiç var olmadığının farkındaydı ve burada, gençken hayalini kurduğu çocukla –erkekle– bütün bir hafta sonunu geçirme ihtimaliyle karşı karşıyaydı... Dahası, eskiden ona âşıktı. Klara bu hafta sonu uzaklara gitmeyi önerdiğinde evet demesinin gerçek nedeni bu olabilir miydi? Kendine karşı dürüst olması gerekirse, özellikle Dagur ve Benni'nin de orada olup olmayacaklarını sormuştu.

Elliðaey tüm ihtişamıyla, başka bir dünyaya aitmiş gibi önlerinde uzanıyordu; Tanrıların golf sahası, dik kayalıkların tepesinde açık yeşil çimenler ve bitki örtüsüyle kaplı yamaçtaki bir çukurun içinde yuvalanmış tek ve yalnız bir ev. Bundan daha ıssız bir yer olamazdı.

Sigurdur omzunun üzerinden yolcularına bakarak, "Hızlı bir ada turuna ne dersiniz?" diye sordu.

Alexandra'nın istediği son şey tekne gezisini uzatmaktı ama arkadaşları bu fikre sıcak bakınca kendini tuttu.

Artık adaya yaklaşıyorlardı, Alexandra'ya tamamen tırmanılamaz görünen, kuş pisliğiyle beyaza boyanmış, muazzam bir siyah yamacın dibine doğru ilerliyorlardı. Deniz kuşları çığlık çığlığa dönüp duruyorlardı.

"İnanılmaz, değil mi? Sanırım çoğunlukla kaya kuşları ve martılar" dedi Benni. "Háubæli olarak bilinir. Şuraya bakın." Uçurumun tepesini işaret etti. "Tepenin yakınında küçük bir çıkıntı var..."

Alexandra onu memnun etmek için isteksizce yukarıya baktı ve öne doğru çıkıntı yapan kayalığı gördü.

"Oturmak için güzel bir yer" dedi Benni. "Eğer gerçekten yaşadığını hissetmek istersen."

"Şaka yapıyor olmalısın" dedi Dagur.

"Şaka yapmıyorum. Daha sonra oraya gideceğiz."

Alexandra yutkundu. Kıyıya yaklaşmakta olan tekne sallandıkça midesi ağzına geliyordu. Yukarıdaki baş döndürücü yükseklikleri düşünmemeye çalıştı ve çaresizce her dalganın gelişini beklemeye yoğunlaştı.

Benni, "Şuraya tırmanabilirsiniz" diye devam ederek neredeyse dikey bir uçurumu işaret etti. "Halatı görebiliyor musunuz?"

Bunun üzerine Alexandra kendini daha fazla tutamadı. "Hiçbir şekilde o halata tırmanmayacağız. Sen delirdin mi? Bu inanılmaz tehlikeli olur."

"*Gerçekten* de oraya çıkabiliriz." Benni sırıttı. "Ama diğer taraftan daha kolay bir yol var."

Dagur, "Uçurumun tepesindeki o direk ya da her neyse o şey de ne?" diye sordu.

"Koyunları indirmek için."

"Koyunlar mı? Bana orada koyunlar olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, birkaç düzine var. Bir ağ yardımıyla, ikişer ikişer aşağıya indiriliyorlar. Yukarıda ve aşağıda bir direk var. Çiftçiler koyunları bu şekilde teknelere taşıyorlar. Adamlar yukarıdaki direkle şu-

radaki, denizdeki kayanın üstündeki kanca arasına bir halat geriyorlar; sonra da koyunları uçurumdan aşağıya indiriyorlar."

Tekne küçük dalgaların üzerinde, kayalık duvarların dibinde ilerlemeye devam etti.

"Pekâlâ" dedi Sigurdur birkaç dakika sonra. "Sizi burada indirmeye çalışacağız. Bakın, şuradakini görüyor musunuz?" Küçük tekneyi rotasında tutarken, işaret etmeye çalıştı.

Alexandra başını kaldırmaya ikna oldu. Bir iskele görmeyi ümit etmişti ama o kadar şanslı değillerdi. Sadece bir yığın kaya vardı, hepsi o kadar.

"Pekâlâ, atlamanız gerekecek" dedi Sigurdur, sesi ciddileşerek.

"Atlamak mı?" diye haykırdı Klara. Diğerlerinden çıt çıkmıyordu.

"Evet, kıyıya, bizim 'örs' dediğimiz çıkıntıya doğru. Yapacak bir şey yok. Sadece doğru anı bekleyin. Tamam, Benni, önce sen atla. Doğru anı ben söylerim." Bir duraklama oldu. "Bir, iki... ve atla."

Benni onun lafını ikiletmedi; tekneden çıkıntıya doğru uçarcasına sıçradı ve dengesini korumayı kıl payı başardı. "Çocuk oyuncağı."

Dagur peşinden gitti.

Alexandra korkudan kaskatı kesilmiş bir şekilde yerine çakılıp kalırken, Klara yanı başında kıyıya atladı. Hiçbiri sorun yaşamadığı halde Alexandra'nın eklemleri ona itaat etmeyi reddediyordu.

Sigurdur'un, "Hadi, kımılda!" diye bağırdığını duydu.

Benedikt araya girdi: "Hadi Alexandra, şimdi! Bir, iki, atla."

Alexandra kendine tekrar düşünme fırsatı vermeden atladı ve riskli çıkıntıya ayak basmayı başardı. İlk adımda biraz kaydı ama Dagur onu yakaladı ve dengesini bulmasına yardım etti. Alexandra nihayet karaya ayak basmıştı, tabii buna kara denebilirse. Üzerinde durduğu bu inanılmaz derecede engebeli, ıssız adada karaya çıkmanın hiç de güvenli bir yanı yok gibiydi. Keşke buraya gelmek için kendisini kandırmalarına izin vermeseydi. Acaba bu macera nasıl sona erecekti?

6

Robert, Savannah şehir merkezine arabayla yaklaşık yarım saatlik mesafede yaşıyordu ve taksi hiç de ucuz değildi. Evi beyaz duvarları, kırmızı çatısı ve güzel bir verandası olan çekici, tek katlı ahşap bir binaydı. Bahçe yemyeşil bir bitki örtüsüyle kaplıydı ve tropik bir sıcaklık vardı; taksi şoförü sıcaklığın 100 dereceye yakın olduğunu söylemişti. Hulda'nın Fahrenheit'ı Celsius'a çevirme formülü hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen, aşırı sıcak olduğunu söylemesine gerek yoktu. Ter sırtından ve yanlarından aşağı süzülürken, içerisinin daha serin olması için dua etti.

"*Hoş geldin, hoş geldin!*" dedi verandaya çıkan yaşlı bir adam. Amerikan aksanıyla, "Hulda?" diye sordu.

Adam uzun boylu ve biraz kiloluydu ama Hulda onun gençliğinde daha zayıf olduğunu tahmin etti. Kelleşen kafasının devamındaki derin kırışıklıklarla dolu yüzü dost canlısıydı.

"Evet, ben Hulda." İngilizcesi, uzun süredir kullanmadığı için ilk başta biraz tutuktu ama çok az seyahat ettiği ve hiç yurtdışında yaşamadığı halde çoğu İzlandalı gibi onun da makul düzeyde İngilizcesi vardı. İyi bir dil kulağı olsa da ne yazık ki yabancı dilini kullanabileceği pek fazla fırsatı olmamıştı.

Hulda boğucu sıcakta yavaşça ilerleyerek ona doğru yürüdü, yüzünün her santimini inceledi ve bir an için geçici bir benzerlik yakaladığını, bir bağlantı hissettiğini, sanki bu adamın kendisiyle akraba olduğunu düşündü. Ama bunun temenniden başka bir şey olmamasından korkuyordu.

Robert ona doğru bir adım atıp elini dostça sıkarak, "İçeri girelim mi?" dedi.

"Evet, lütfen." Neyse ki evin içi çok daha serindi.

"Karım evde yok" dedi Robert. "Sürekli dışarıya çıkıyor. Tabii kendisi benden biraz daha genç." Gülümseyerek, Hulda'ya yemek masasında bir yer gösterdi.

Hulda onun kaç yaşında olduğunu merak etti ama hemen sormak istemedi. Robert'ın İzlanda'ya gelmesinin üzerinden elli yıl geçmişti. Yetmişlerinin başında olabilir miydi? Yaşını göstermediği kesindi. Hareketleri hızlı, bilinçliydi ve sağlığı yerinde görünüyordu.

"Ama yine de bizim için bir şey pişirdi" diye ekleyerek gözden kayboldu ve az sonra enfes kokan bir turtayla geri döndü.

"Şeftalili turta" dedi gururla. "Burada herkes şeftalili turta yer."

Hulda ilk ısırıktan sonra bunun tattığı en güzel turtalardan olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Bir şeyler pişirmeyi uzun zaman önce bırakmıştı; karmaşık şeyler bir yana, kendine akşam yemeği bile hazırlamıyordu. Yalnız yaşadığı için bunun bir anlamı yoktu. Eskiden olsa, bu turtayı Jón ve Dimma için pişirmek üzere tarifini sorardı ama artık kendi kendine tadına varmak zorundaydı.

"Bu inanılmaz lezzetli" dedi.

"Teşekkürler. Karım iyi bir aşçıdır. Pek fazla ziyaretçimiz olmadığından bir şeyler pişirecek bahanemizin olması güzel. İşte buradasın, ta İzlanda'dan çıkıp geldin!"

"Aslında o kadar da uzak değil, eminim biliyorsunuzdur. Artık daha kısa sürüyor. New York'tan sadece beş saat uzaklıkta."

"O kadarcık mı?" Yaşlı adam şaşırmış görünüyordu. "Vay canına, keşke tekrar ziyarete gelseymişim."

"Peki hiç geldiniz mi?"

"Hayır, sadece kısa süreliğine orada görevliydim. Bir yıldan biraz kısa bir süre. 1947'de." Düşünceleri o yıllara, neredeyse yarım yüzyıl öncesine gidince bakışları bulanıklaştı.

"O yıl olanları net olarak hatırlıyor musunuz? İzlanda'yı?"

"Pek hatırladığım söylenemez. O günlerde çok sık seyahat ederdim ve İzlanda görev yerlerimden sadece bir tanesiydi. Ama

lav tarlalarını hatırlıyorum; o uçsuz bucaksız lavlarla çevrili olmayı. Manzara inanılmaz derecede çoraktı. Tıpkı Ay gibi, ya da Ay'ı gözümde canlandırdığım kadarıyla." Robert ona dostça gülümsedi.

"İzlanda ziyaretinizle ilgili hatırlamaya değer başka bir şey var mı?" Hulda polis moduna geçtiğini hissetti; sanki bir şüpheliyi sorguluyor, onu köşeye sıkıştırmaya, suçunu itiraf ettirmeye çalışıyordu. Kendine hâkim olmalıydı; bu adama haksızlık yapamazdı.

Robert başını iki yana salladı. "Hayır, pek yok. Dürüst olmam gerekirse, İzlanda... nasıl desem, en popüler görev yeri değildi. Hatırlıyorum da oraya gönderileceğimi duyduğum zaman aklıma gelen ilk soru şu oldu: Nerede hata yaptım?" Yüksek sesle güldü. "Elbette bu bir önyargıydı ama kabul etmeliyiz ki ülke o zamanlar henüz yirminci yüzyıla girmemişti. Evde alışkın olduğum düzenden çok farklıydı. O kadar ilkeldi ki zamanda geriye gitmiş gibi oldum. Yollarda kaldırım yoktu ve o kadar az bina vardı ki yöre halkı çelik barakalarda yaşıyordu. O zamanlar Reykjavík tam olarak bir şehir bile sayılmazdı ama herhalde artık büyük bir şehir olmuştur. İngilizce bilen çok fazla yerli de yoktu ama gençler savaş sırasında biraz İngilizce öğrenmişlerdi ve sinemalarda Amerikan filmlerinin gösterildiğini hatırlıyorum. Buna biraz şaşırmıştım. İşgal sırasında, İngiliz ve Amerikan askerlerinin kültür üzerinde büyük bir etkisi olduğu açıktı. En azından benim izlenimim buydu."

"Herhalde o zamanlar çok gençtiniz..." dedi Hulda, Robert'ın ağzını arayarak. İngilizce konuşmakta hiç zorlanmamasına şaşırdı. Okulda İngilizce öğrenmişti ama bildiklerini çoğunlukla altyazılı dizilerden ve televizyondaki filmlerden kapmıştı. İzlanda kanalları İngiliz ve Amerikan programları tarafından kuşatılmıştı; dolayısıyla yaşlı adamın işgalin kültür üzerindeki etkisi hakkındaki yorumunda muhtemelen bugün bile doğruluk payı vardı.

"Şey, sanırım yaklaşık otuz yaşındaydım..." Yaşlı adam kafasından hesap yapıyormuş gibi görünüyordu. "Evet, otuzumdaydım."

"Bir yıl boyunca karınızdan uzak kalmak zor olmuş olmalı" dedi Hulda sorgulayıcı bir ses tonuyla. O dönemde bekâr olup

olmadığını öğrenmenin ilginç olacağını düşündü. Bu mutlaka bir şeyi kanıtlayacak değildi: İzlanda'da yine de bir ilişki yaşamış olabilirdi.

"Evet, evet zordu ama neyse ki savaş bitmişti ve tehlike büyük ölçüde geçmişti. Karım bunca yıl boyunca sabırla bana katlandı. Neredeyse yarım yüzyıldır evliyiz."

"Tebrikler."

"Teşekkür ederim." Robert bir süre sessiz kaldı, sonra Hulda'nın doğru sözcükleri bulmasına fırsat vermeden, o sakin ve ölçülü ses tonuyla sordu: "Ee, mektubunda ortak bir arkadaşımız olduğundan söz etmiştin değil mi?"

7

Klara

Klara hayatına nasıl yön vereceğini tam olarak bulamamıştı. En azından, otuz yaşında neden hâlâ ailesiyle yaşadığını ve yakın zamanda taşınma ihtimali olmadığını gerekçelendirmeye çalışırken kendine söylediği buydu. İşten işe sürüklenmiş, formal eğitim eksikliği ona engel oluşturmuştu. Bir süreliğine bir anaokulunda geçici bir pozisyonda çalışmış ve bundan oldukça keyif almıştı ama bu uzun sürmemişti. Ara sıra bir dükkânda başkasının yerine çalışıyordu ve başka bir anaokulunda çalışmaya davet edilmişti ama bu da geçici bir işti. Belki de sorunun bir kısmı, karşısına çıkan iyi işlere tutunmak için yeterince çaba göstermemesiydi. Ailesi bodrum katındaki dairelerinde kira ödemeden yaşamasına izin verdiği için, ihtiyacı olan her şeye az çok sahip olduğu evde rahatça yaşıyordu.

Şimdi adadaki tek evin önünde durmuş denize bakıyordu ve hayatın daha basit olduğu zamanları düşünüyordu. İyi arkadaşlarının olduğu ve boş vakitlerinin neredeyse tamamını birlikte geçirdikleri günleri. O kadar yakınlardı ki her zaman böyle olacağına, her zaman arkadaş kalacaklarına kesin gözüyle baktığını hatırlıyordu.

Hafif bulutlar dağılmış, yerini pırıl pırıl, güneşli bir güne bırakmıştı. Bundan daha muhteşem bir ortam olamazdı ama nedense Alexandra oyunbozanlık yapıyordu. Engebeli uçurumun kenarındaki çimenli patikadan, kayaya sabitlenmiş eski bir ha-

latın yardımıyla yukarı çıktıklarında, Alexandra hiç gelmemeleri gerektiğini söyleyip durmuş, hatta Klara'ya dönüp onu suçlamıştı: "Beni bu işe bulaştırmamalıydın!" demişti. Ama Klara onu hiçbir konuda kandırmamıştı; tek yaptığı, çetelerinin beşinci üyesi olan eski arkadaşlarının anısını yaşatmak için bir araya gelmeleri gerektiğine onu ikna etmekti. Belki de mekân seçimi hatalıydı; tenha Elliðaey adasındaki bu ıssız ev, alışılmışın dışında bir yerdi. Ama Benni ona adanın bir resmini gönderdiğinde, doğru yerin burası olduğunu hemen hissetmişti. İnanılmaz büyüleyici bir ortamdı.

Gerçi şimdi Klara da ürkmeye başlamıştı. Belki de medeniyetten tamamen kopmuş olmanın verdiği bir farkındalıktı bu. Issız bir adada mahsur kaldıklarına ve telsiz dışında dış dünyayla iletişim kurmanın hiçbir yolu olmadığına dair ani bir huzursuzluk hissetti.

Sanki muhteşem bir manzara resminde kapana kısılmışlardı.

Ev, daha doğrusu avcı kulübesi, denize dikey olarak inmeden önce gökyüzüyle buluşmak üzere yükselen çimenli bir yamacın dibinde yer alıyordu. Çok uzakta olmayan daha küçük bir bina daha vardı; bu da on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir kuş avcısı kulübesiydi ve Benni, bunun Vestmanna Adaları'ndaki en eski binalardan biri olduğunu söylemişti.

Biri –muhtemelen Benni– ona sesleniyordu. Klara ciğerlerini temiz deniz havasıyla doldurarak kuşların sessizliği bozan çığlıklarını dinledi. Sonra, anın tadını çıkarmaya kararlı bir şekilde, içini kaplayan korku duygusundan sıyrıldı ve diğerlerinin yanına gitti.

Benni onları bir araya topladıktan sonra Háubæli'ye bir göz atacaklarını duyurdu. Klara, Alexandra'nın yüzündeki dehşet dolu ifadeyi yakalasa da kimse itiraz etmedi.

Yürüyüş onları adanın tam ortasına götürdü; yolda tek tük koyunla karşılaştılar.

"Yoldan ayrılmayın. En güvenlisi bu. Koyunlar da buradan yürüyorlar; genellikle aynı yoldan gidiyorlar" dedi Benni.

"En güvenlisi mi?" diye haykırdı Dagur. "Çimlerin üzerinde yürümenin tehlikeli olmasının bir nedeni var mı?"

"Her yerde martı yuvaları var ve kazara birine basarsanız kolayca bileğinizi burkabilirsiniz. O yüzden dikkat edin."

Klara arkadan geliyor, diğerlerine olabildiğince yakın duruyordu. Koyun izleri giderek azalıyordu ve zemin bu izler dışında uzun otlarla ve yürümeyi zorlaştıran büyük öbeklerle kaplıydı. Arazi dik bir eğimle aşağıya doğru inmeye başlamıştı.

"Burası yükseklik korkusu olanlara göre bir yer değil" diye uyardı Benni. Hedeflerine yaklaştıkça yavaşlıyordu. "Sadece beni takip edin. Başınızın döndüğünü hissederseniz, bir ot tutamını kavrayın; kökleri inanılmaz derecede güçlüdür."

Bir süre sonra Háubæli'ye vardılar ve Klara kendini o güne kadar gördüğü en nefes kesici yerlerden birine bakarken buldu. Uçurumun tepesinin hemen altında, çıkıntılı bir kayalığın altında, neredeyse sığ bir mağaraya benzeyen oyuk bir alan vardı. Ve bunun önünde, daha önce tekneden gördükleri çıkıntı uçuruma doğru uzanıyordu. Çıkıntının altında dördüne zar zor yer vardı ve kenara yaklaşmadıkça dik durmanın bir yolu yoktu.

Benni, "Kim çıkıntıda oturmak ister?" diye çağrıda bulundu. "Manzara muhteşem. İnsan gerçekten yaşadığını hissediyor. Ölüme yakın olmanın böyle bir etkisi var. Yanlış yere basarsanız işiniz biter."

Dagur biraz tereddüt etse de gönüllü oldu. Alexandra'nın yüzünden, kayalığın nispeten güvenli alanından kıpırdamaya hiç niyetli olmadığı anlaşılıyordu.

Dagur dönünce, en uzak noktaya tüneme sırası Klara'ya geldi. Klara denize, gökyüzüne, neredeyse dokunabileceği kadar alçaktan uçan beyaz kuşlara baktı. Başka bir dünyadaymış gibi hissediyordu; huzur o kadar mutlak ve manzara o kadar eşsizdi ki. Denizden dimdik yükselen Bjarnarey'i ve onun ötesinde Heimaey'in volkanik konilerini görebiliyordu; sonrasında uzaktaki ufka doğru uzanan okyanustan başka bir şey yoktu. Ardından aşağıya, uçurumun kenarına baktı. Sonsuzluğa bakmak, kendi ölümlülüğüyle yüz yüze gelmek gibiydi. İstemsizce geri çekilerek nefesini tuttu. Hiç kimse böyle bir düşüşten sağ kurtulamazdı.

8

Dagur

Şık bir ahşap kulübe olan av evi, adının çağrıştırdığından daha büyüktü, neredeyse bir yazlık ev gibiydi, oluklu demirle kaplanmıştı, duvarları beyaz, çatısı siyahtı. Mutfakta geçmiş günümüzle buluşuyor, modern aletler eski moda cezve, eski bir takvim ve yetmişli yıllarda en parlak dönemini yaşamış olması gereken radyo gibi başka bir çağdan kalma eşyalarla yan yana duruyordu. Dagur rahat atmosferden hemen etkilendi. Mutfak, dördünün kendilerini çoktan evlerinde hissetmeye başladıkları büyükçe bir oturma odasına açılıyordu. Duvarları eski avcılık resimleriyle kaplıydı ve tavandan sarkan bir dizi doldurulmuş kuş, adanın onların diyarı, insanların ise sadece ziyaretçi olduğunu hatırlatıyordu.

"Bu adada Manhattan'da yaşayan insan sayısından daha fazla kuş olduğunu söylerler" dedi Benni. Şu ana kadar aralarındaki etkileşim biraz garipti; bu da dördünün en son bir araya gelmesinin üzerinden ne kadar uzun zaman geçtiğinin bir işaretiydi ama Benni ortamı yumuşatmak için elinden geleni yapıyordu. "Ve martı yuvalarını saymanız mümkün değil."

Adada tatlı su kaynağı olmadığı için av evi bir yağmur suyu deposuna bağlıydı; bu yüzden alkol ve yiyecek malzemelerine ek olarak yanlarında içme suyu kapları da getirmişlerdi. Bu süreçte hiçbir şeyi kırmadan tüm bavulları karaya çıkarma konusunda oldukça iyi bir performans sergilemişlerdi.

Alexandra, "Hiç de fena değil" dedi ama sesindeki titreme onu ele veriyordu. Dagur onun başka bir yerde olmayı tercih edeceği hissine kapıldı. "Gerçi bu evi inşa ederken çok zorlandıklarına eminim."

Benni bu sohbet açma fırsatını hevesle değerlendirerek, "Evet, o hikâyeleri duymuştum" dedi. "Anladığım kadarıyla çok büyük bir girişimmiş. Tüm kereste ve diğer malzemeleri tekneyle buraya nakletmenin ve sonra da kayalıklardan yukarıya taşımak zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu tahmin edebilirsiniz."

"Her şeyden bu kadar uzakta olmak gerçek bir macera" dedi Klara. "Senin için büyük bir değişiklik, değil mi Alexandra? Etrafta ağlayan çocuklar yok."

Alexandra sadece hafifçe gülümsemekle yetindi.

Dagur sessizliği bozmak için, "Doğuda hayat nasıl?" diye sordu.

Alexandra hemen cevap vermedi. Bir süre sonra, "Ah, güzel" dedi. Çabucak önüne bakınca, Dagur onun yüz ifadesinden bütün hikâyeyi anlatmadığı hissine kapıldı.

Klara'ya dönüp bugünlerde neler yaptığını soracak oldu ama sonra vazgeçti. Son birkaç yılın –hatta son on yılın– zor geçtiğinin farkındaydı.

Dagur Benedikt'le göz göze geldi ve sohbeti devam ettirmesi gerektiği mesajını vermeye çalıştı.

"Acaba... *onun* şerefine kadeh kaldırsak mı?" dedi Benedikt ayağa kalkarak. Kimden bahsettiği açıktı.

"Evet, kaldıralım" dedi Klara.

O ve Klara birbirlerinin en yakın arkadaşıydı. Hepsinin içinde ona en yakın olanlar Dagur ve Klara'ydı.

Klara Benni'ye, "İçkiyi getirecek misin?" diye sordu.

"Buna ne dersiniz?"

Benni bir dolabı açıp bir şişe viski çıkardı, üç bardağa biraz koydu ve sonra Dagur'a döndü: "Peki ya sen?" Dagur yıllardır, onları şimdi yeniden bir araya getiren korkunç olaylardan beri ağzına alkol sürmemişti. Gençliğinde diğerleri gibi içiyordu ama koşullar onu bırakmaya zorlamıştı. Daha doğrusu, babası... tutuk-

landığında... aslında uzun süredir gizlice içtiğini ancak bunu ailesinden sakladığını itiraf etmişti. Ondan sonra Dagur bir daha içkiye elini sürmeye cesaret edememişti.

Bazen bunun için çok güçlü bir istek duyuyordu – belki de bu genlerinde vardı – ama yoldan çıkmaya niyeti yoktu. Alkolün ailesini parçalamakta ne tür bir rolünün olduğunu bilmesine imkân yoktu ama babası içki içmeseydi durumun bu kadar kötü olmayacağı açıktı.

Hayır, o akşam da ayık kalacaktı, her zamanki gibi.

9

"Evet, doğru..." Hulda ortak arkadaşlarıyla ilgili bu soruya nasıl cevap vereceğini bilemedi. Hiç âdeti değildi aslında ama bunun için hazırlık yapmamıştı; bunu nasıl sözcüklere dökeceğini düşünmemişti.

"Sakıncası yoksa, kaç yaşında olduğunu sorabilir miyim?" dedi Robert.

Hulda derhal bu konuşmanın nereye gittiğini anladı.

Sonra Robert ekledi: "Umarım bu kadar açık konuşmamı mazur görürsün ama insan benim yaşıma gelince gençlerin yanında daha rahat davranıyor."

"Elbette, yaşım sır değil... Bu yıl elli yaşıma basacağım. Dönüm noktası olacak bir yaş."

"Ne demezsin. Elliye bastığım günü hatırlıyorum. Hayatımın bittiğini sanmıştım ama çok yanılmışım." Kıkırdadı. "Bir ailen var mı? Kocan ve çocukların?"

Hulda bu soru karşısında biraz afalladı. İzlanda'da temas kurduğu çoğu kişi neler olduğunu, Dimma'nın kendini öldürdüğünü ve çok geçmeden Jón'u da kaybettiğini biliyordu. Dünyada yalnız kaldığını, uzun yıllardır yalnız olduğunu ve muhtemelen sonrasında da yalnız kalacağını biliyordu. Bu konuda konuşmaya alışık olmadığından, şimdi bir yabancıya açılmamaya karar verdi... Aslında ondan ne istediği düşünüldüğünde bu biraz haksızlıktı.

"Hayır, yalnız yaşıyorum" dedi ve detaya girmemeye karar verdi.

"Şey, kendine iyi bir adam bulmak için geç değil" dedi Robert.

Hulda buna cevap vermedi.

Robert, "Bir dilim daha almaz mısın?" diyerek turtayı işaret etti. Hulda sırf biraz zaman kazanmak için bu teklifi kabul etti.

Kısa bir sessizlikten sonra, Robert onu bu dertten kurtardı.

"Ailenden biri mi?" diye sordu. "Bu ortak arkadaş annen mi?"

Hulda duraksadı, sonra, "Ee... şey, aynen. Annem."

Robert sandalyesinde geriye yaslandı. "Ah, ben de öyle düşünmüştüm."

Uzun süre başka bir şey söylemedi ve Hulda kendini tutarak onun bir sonraki adımı atmasını bekledi.

"Yaşın tutuyor ve sanırım ta İzlanda'dan Georgia'ya, evinden bu kadar uzağa sadece benim gibi yaşlı bir adamla tanışmak için gelmedin. Haklı mıyım?"

Hulda'nın yüreği burkuldu. Bu adam babası mıydı? Bunca yıldan sonra gerçekten de onunla yüz yüze mi oturuyordu? Birdenbire, gözyaşlarını tutmakta zorlandığını fark etti.

"Evet..." diye itiraf etti çekingence. Sesi neredeyse konuşamayacak kadar boğuktu.

"Ah" dedi Robert tekrar.

"Acaba siz... ve annem?.." Hulda doğru sözcükleri bulamadı.

Bu sefer sessiz kalma sırası Robert'ındı. O da konuşmakta zorlanıyor gibiydi.

10

Benedikt

Benedikt viskinin zihnini bulandırdığını ve onu beklediğinden çok daha fazla etkilediğini hissedebiliyordu. Aç karnına içmek kötü bir fikirdi.

Gruba, şimdi on yaş daha büyük üç genç arkadaşına bakmak tuhaftı. Dagur'la irtibatı koparmamış ve onunla düzenli olarak görüşmeye çalışmıştı ama Dagur bugünlerde kabuğuna çekilmeyi tercih ediyor gibiydi. Benedikt her zaman dostluklarının güçlü olduğuna, zorluklara rağmen ayakta kaldığına inanmıştı ama bazen Dagur'un her şeyi farklı gördüğü izlenimine kapılıyordu. Öte yandan, kızları uzun zamandır görmemişti. Klara neredeyse ortadan kaybolmuş, Alexandra da taşınmıştı. Klara'nın bir işte tutunmakta zorlandığını ve hâlâ ailesiyle yaşadığını duymuştu. Kimin aklına gelirdi ki? Klara eskiden o kadar umut vaat ediyordu ki çoğu insan hangi mesleği seçerse seçsin başarılı olacağını tahmin ediyordu. Benedikt her zaman Klara'nın bir üniversite diploması alacağını varsaymıştı ancak görünüşe bakılırsa Klara, ona atfettiği azimden yoksundu. Benedikt doğru seçimi yaptığından hiç şüphe duymuyordu... Aslında, işler nasıl giderse gitsin, bu konuda hiçbir zaman şüphe duymamıştı.

Öte yandan, yaşananların hepsini bir şekilde yaraladığını da unutmamalıydı. Sadece onları değil, onu tanıyan herkesi, arkadaşlarını da.

Yıllar sonra ilk kez burada oturmuş, uzun uzun onu anıyorlardı. Bu güzel bir histi. Tam zamanıydı.

Alexandra az önce dokunaklı bir anekdot paylaşmıştı ve Benedikt sıranın kendisine geldiğini hissetti.

"Bir keresinde" diye lafa girdi ve hikâyeyi hatırladığı anda boğazından fırlamak üzere olan hıçkırığını tutmaya çalışarak, "atalarından birinin kazıkta yakıldığını iddia etmişti. Ve bu yeterince kötü değilmiş gibi, adam bir de hayalet olarak geri gelmiş. Onunla yakın bir karşılaşma yaşadığına, varlığını hissettiğine yemin etmişti."

Dagur, "Ah, o hikâyeleri hatırlıyorum..." diye araya girdi.

Benedikt bir yandan bu anının sıcaklığını hissederken, bir yandan da aklına getirdiği çağrışımlar yüzünden hafif bir ürperti yaşadı. "Bunun gibi pek çok uzun hikâyesi vardı, sanırım çoğu uydurmaydı" diye devam etti. "Ama bu onun cazibesinin bir parçasıydı."

"Kesinlikle" dedi Alexandra gülümseyerek. Alkol dilinin bağını çözmüş gibi görünüyordu. "Tam bir yalancıydı ama yanlış anlamayın, kötü anlamda değil. Sadece gerçekleri süslemeyi severdi."

"Bir yalancı mı?" dedi Dagur. Belli ki fazlasıyla ayıktı ve konuyu geçiştirmeye hiç niyeti yoktu. "Bu biraz ağır oldu."

"Üzgünüm, herhangi bir şey kastetmedim" dedi Alexandra utanarak.

Klara imalara aldırmadan, "Sence atası hakkında doğru mu söylüyordu?" diye sordu. O da kendi payına düşeni içmişti; muhtemelen herkesten daha fazla. "Adam gerçekten kazığa bağlanıp yakılmış mı? İzlanda'da böyle şeyler yapıyorlar mıymış?"

"Biliyor musun, ben de ona tam olarak bunu sordum..." Benedikt kafası dumanlıyken gereğinden fazla konuştuğunu fark ederek sustu. "Her neyse... Ah Tanrım, bilmiyorum. Detayları hatırlayamıyorum. Çok uzun zaman önceydi."

Dagur, "Bu Batı Fiyortları'nda mı olmuş?" diye sordu.

"Ne? Hayır. Batı Fiyortları derken ne demek istiyorsun?"

"O hikâyeyi biliyorum. Kazıkta yakılan adam Batı Fiyortları'ndanmış. Haklısın. Bana ondan söz etmişti, *yazlık evde*..." Dagur son iki sözcüğü özellikle vurguladı. "Oradayken her zaman karanlıktan korktuğunu söylemişti."

Benedikt cevap vermedi. Konuyu değiştirmek üzereyken Dagur devam etti: "Tüm bunları unutmuşum. Hatırlamak hoşuma gitti. Herhalde abartıyordu ama kim bilir? Bunu sana ne zaman anlattı?"

"Bana mı?" dedi Benedikt gecikmeli olarak. Sanki Benedikt'in sorusu diğerlerinden birine yöneltilmiş gibi.

"Evet, o hikâyeyi sana ne zaman anlattı?"

Benedikt zihnini zorluyormuş gibi yaptı. "Tanrım, unuttum. Tek hatırladığım, birinin kazıkta yakıldığı. İnsan böyle bir şeyi unutamaz!" Güldü ve gizlice arkadaşlarının tepkilerini izledi. Alexandra'nın kanepede Dagur'a biraz daha yaklaştığını fark etti, belki farkında olarak, belki de olmayarak. Klara hiçbir tepki vermedi; sadece bambaşka bir şey düşünüyormuş gibi boşluğa baktı. Dagur'a gelince... Benedikt'i dikkatle, gözlerinde tuhaf bir bakışla dinlediğine hiç şüphe yoktu. Benedikt'in anlattığı hikâyedeki bazı unsurlar onu açıkça rahatsız ediyordu.

Ama Dagur konuştuğu zaman sadece, "On yıl... Ne kadar çabuk geçti, değil mi çocuklar? Şu kadehleri kaldıralım mı artık?" dedi.

Kadehlerini onun şerefine kaldırdılar, başka kime kadeh kaldırabilirlerdi ki? Hepsinin bir araya gelmesinden sorumlu olan kız; ilkokuldan altıncı sınıfa kadar Benedikt ve Klara ile aynı sınıfta olan, onlardan farklı bir okula gitmesine rağmen Alexandra ile arkadaş olan kız. Ve o Dagur'un ablasıydı; küçük Dagur derlerdi ona, çünkü onlardan bir yaş küçüktü. O, Dagur'un dışlanmasına asla izin vermezdi. Benedikt onu böyle hatırlıyordu: hareketli, biraz şakacı, iyi kalpli, herkese karşı iyi niyetli, ama konu istediğini elde etmek olduğunda son derece kararlı. Hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin veremezdi.

Alexandra viski yüzünden biraz peltek bir dille, "Neredeyse bizimle burada olduğunu hissediyorum" dedi. "Siz de hissedebiliyor musunuz? Sanki bu evde her şeyi daha parlak gösteren, görünmez bir ruh var, şakacı bir ruh, sizce de öyle değil mi?" Cevap alamayınca aceleyle ekledi: "Üzgünüm, biraz duygusallaştım. İçki yüzünden. Artık pek fazla içmiyorum. Çiftlikte her zaman çocuk-

larımla ve kocamla ilgilenmekle meşgulüm, artık partilere gidecek zamanım yok."

"Elbette, onu ben de hissedebiliyorum Alexandra" dedi Klara gülümseyerek. "Kesinlikle."

Klara'nın yüreklendirmesinden cesaret bulan Alexandra ekledi: "Acaba bize bir şey mi söylemeye çalışıyor diye düşünmeden edemiyorum. Belki de bize iletmek istediği bir mesaj vardır."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Benedikt, sesi istemsizce sertleşerek. "Söylesene?"

"Şey... demek istediğim" dedi Alexandra tereddütlü bir şekilde.

Benedikt cevap vermedi; nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

"Demek istediğim" dedi Alexandra tekrar. "Belki de bize neler olduğunu anlatmak istiyordur."

Bunun üzerine Benedikt ortamın belirgin şekilde ağırlaştığını hissetti; sanki kızın ruhu gerçekten de Elliðaey'e gelip onlara katılmıştı.

"Anlamıyorum" dedi Klara.

Benedikt başını çevirip Klara'ya ilk defa alıcı gözle baktı. Klara güzel yaş almıştı. Okuldayken her zaman çok güzeldi ve olgun, güzel bir kadına dönüşmüştü. Benedikt onu hâlâ çekici buluyordu ama artık aralarında bir şey olamayacağını biliyordu. Bir bakıma arkadaşlarını tekrar görmek güzeldi ama aynı zamanda hepsinin kendi yoluna gitmesinden memnundu; tabii kendisi ve Dagur hariç.

Klara üsteledi: "Bize neler olduğunu mu anlatmak istiyor? Ne demek istiyorsun? Neler olduğunu hepimiz biliyoruz." Alçak sesle ama anlaşılır bir biçimde konuşuyordu; içerisi iğne düşse duyulacak kadar sessizdi. Derken Dagur birdenbire o kadar büyük bir hiddetle yerinden fırladı ki bardağı yere düştü ve paramparça oldu.

"*Bilmiyoruz!*" diye bağırdı. O kadar öfkeliydi ki Benedikt onun bardağında alkol olup olmadığını merak etti. Bu ani çıkış hiç Dagur'a göre değildi.

Benedikt ayağa kalkıp arkadaşının yanına gitti ve ona sarıldı.

"Elbette bilmiyoruz. Hiç kimse bilmiyor. Ama Klara şunu kastediyor: Polise göre dava kapandı; biz onlarla aynı fikirde olmasak da. Hepimiz kendi fikirlerimizi öne sürebiliriz."

Dagur onu o kadar sertçe ittirdi ki Benedikt sendeledi.

"*Hepimiz kendi fikirlerimizi öne sürebilir miyiz?* Bu ne tür bir saçmalık Benni? Ve Klara? Peki ya sen Alexandra? Orada bir fare gibi sessizce oturuyorsun. Bir fikrin yok mu?" Dagur gözlerini ona dikti.

"Hayır. Yani... seninle aynı fikirdeyim, Dagur."

"Yani hepiniz resmi açıklamaya inanıyor musunuz? Ciddi misiniz? Arkadaş olduğumuzu, birbirimizi kolladığımızı sanıyordum. Ve şimdi bana da yalan söylüyorsunuz ya da en azından sen yalan söylüyorsun, Benni. Sen! Tanrı aşkına, biz arkadaşız ya da eskiden arkadaştık. Neden bana yalan söylüyorsun?"

Benedikt, "Yalan mı söylüyorum? Ne demek istiyorsun?" diye bağırdı.

Ama Dagur çoktan hışımla yukarı kata çıkmıştı.

11

Alexandra

Alexandra onu neyin uyandırdığını hemen anlayamadı. Soluk soluğa doğruldu ancak bir süre sonra gecenin bir yarısı olduğunu, yılın bu zamanında dışarısının hiç olmadığı kadar loş olduğunu fark etti. Rahatsızca kıpırdandı; şilte eski ve yumru yumruydu. Burada rahatlatıcı hiçbir şey yoktu ama muhtemelen çoğu ziyaretçinin umurunda değildi çünkü adaya her şeyden uzaklaşmak için gelmişlerdi. Alexandra genellikle kendini bir taşra kızı olarak tanımlasa da bundan hoşlanmıyordu. Havada tanımlayamadığı, yanlış bir şeyler vardı ve bu her neyse, adadan ve bu insanlardan uzakta, kendi yatağına, aile hayatının sıcak, tanıdık kaosuna dönmeyi dilemesine neden oluyordu. Akşam, Dagur'un görünürde hiçbir neden yokken Benedikt'e aniden öfkelenmesiyle kötü bir şekilde sona ermişti. Bu olaydan sonra parti bitmişti ama öncesinde de pek hareketli olduğu söylenemezdi. Alexandra yeni günün daha olumlu bir havada geçeceğini umuyordu.

Uykuya dalmakta zorlanmış ama sonunda başarmıştı. Ama şimdi ürkütücü bir feryat duydu ve onu uyandıranın da benzer bir feryat olduğunu hemen anladı. Bu iliklerine işleyen, ürpertici bir sesti. Bir kadın sesiydi, bundan emindi. Yoksa Klara mıydı?

Alexandra uykulu bir şekilde doğruldu, akşamki alkol hâlâ damarlarında dolaşıyordu. Kendini sersemlemiş hissediyordu. Klara'nın kendi yatağının yanındaki yatakta yatmadığını fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Sonra korktuğunu soğukkanlılıkla fark

etti çünkü Klara'nın böylesine kan dondurucu bir çığlık atmasına ne sebep olmuş olabilirdi? İstediği en son şey gidip araştırmaktı ama arkadaşına yardım etmek zorundaydı.

Çatı katı iki odaya bölünmüştü ve ara kapı kapalıydı. Oğlanlar iç odaya, Alexandra ve Klara da dış odaya yerleşmişlerdi.

Sonra onu gördü. Klara sırtı Alexandra'ya dönük bir şekilde köşede oturmuş, neredeyse cenin pozisyonunu almıştı.

"Neler oluyor? Sorun ne?" diye sordu Dagur, odasından çıkıp Alexandra'ya sanki gürültüyü onun çıkardığını düşünmüş gibi ters ters bakarak. "Benni nerede?"

"Seninle değil mi?"

"Hayır. Çığlık atan kimdi?"

Alexandra başıyla Klara'yı işaret etti.

Dagur farklı, daha nazik bir ses tonuyla, "Klara, iyi misin?" diye sordu.

Klara ağır çekimde onlara döndü ve Alexandra onun yüzünü görünce hayatının şokunu yaşadı.

12

"Karım ve ben..." diye lafa girdi, sonra duraksadı ve tekrar devam etti. "Karım ve ben hiç çocuk sahibi olamadık. Başka birinden de çocuğum yok. İzlanda'da bir ilişki yaşamadım, karıma hep sadık kaldım. Bu kadar yolu boşuna geldiğin için senin adına üzgünüm ama ben baban değilim. Sormak istediğin bu muydu?"

Hulda içini çekti. "Evet. Ben... Ben sizin babam olmanızı ummuştum." Hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı. Ne de olsa boşa kürek çekmişti ama bir an için bu nazik, dost canlısı adamın babası olabileceğine gerçekten inanmıştı. Ve o zaman bir babaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmişti. Onu tanımak, ona sarılmak, onunla gurur duymasını sağlamak için bir ömür boyu beklediğini hissetti...

"Benim olabileceğimi düşündüren neydi?"

"Annem... Babama benden hiç bahsetmemiş; bir bebeği olduğundan, hamile kaldığından " Hulda soluklarını kontrol altına almak için konuşmasına ara vermek zorunda kaldı.

"Anlıyorum" dedi Robert araya girerek. "Annenin adı ne? Hâlâ hayatta mı?"

"Anna. Adı Anna'ydı. Hayır, vefat etti."

"Başın sağ olsun" dedi Robert. Konuşması samimiydi.

"Bu yolculuğu erteleyip durdum çünkü bunu annem hayattayken yapmak istemedim. Açıklaması zor ama o göçüp gidene kadar işine burnunu sokmanın doğru olmadığını hissettim. Bu onun meselesiydi, onu... babamı bulmaya çalışmamak onun kararıydı."

"Babanı bulamadığın için üzgünüm" dedi Robert nazikçe. "En azından henüz. Peki neden benim baban olabileceğimi düşündün?"

"Annem adının Robert olduğunu biliyordu; bana o kadarını söylemişti. Bir de Georgia eyaletinden geldiğini."

"Evet, İzlanda'da iki tane Robert vardı" dedi adam düşünceli bir şekilde.

"Biliyorum. Ama diğerine ulaşamadım. Bu yüzden sizin doğru kişi olduğunuzu umuyordum. Her neyse, sizinle tanıştığıma memnun oldum." Hulda yavaşça ayağa kalktı.

"Ben de." Robert gülümsedi.

"Acaba... diğer Robert'a ne olduğunu biliyor musunuz?"

Adam başını iki yana salladı. "Ne yazık ki bilmiyorum ama onu çok net hatırlıyorum. Gaziler derneği aracılığıyla uzun süre temas kurduk ama en az on yıldır ondan haber alamıyorum. Bak ne diyeceğim: İstersen ortak bir arkadaşımızı arayabilirim. En azından bunu yapabilirim."

Robert ayağa kalktı.

"Ofisime gidip ona ulaşmayı deneyeceğim. Bu arada kendine bir dilim daha turta al. Durduğu yerde bitmeyecek ve hepsini ben yemezsem çok daha iyi."

13

Dagur

Klara arkasına dönerken Dagur, Alexandra'nın irkildiğini gördü. Dagur onu suçlayamazdı. Klara'nın yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Yüzü bembeyazdı, sanki bir hayalet görmüştü; gerçi Dagur hayaletlere hiç inanmıyordu. Herhalde Klara kötü bir kâbus görmüş ve ortalığı yıkan bir çığlık atarak uyanmıştı... Yine de tüm bunlar ürkütücüydü. Dagur hayatı boyunca kimsenin yüzünde bu kadar saf ve katıksız bir korku ifadesi görmemişti. Klara korkudan aklını kaçırmış gibiydi.

Dagur yavaşça onun yanına gidip ani bir hareket yapmamaya çalışarak, "Klara, iyi misin?" diye sordu usulca. Klara'nın bakışları bomboştu; sanki Dagur'u ya da Alexandra'yı göremiyordu. Dagur onunla göz teması kurmaya çalıştığında, bakışları adeta onu delip geçti.

"Ne oldu tatlım? Bak, gel de otur. Alexandra da burada. Çığlık attığını duyduk."

Klara tepki vermedi.

"Çığlık atan sen miydin? Bir şey mi oldu?"

Bir iki dakika sonra Klara ona itaat ederek ayağa kalktı ve beyaz yanakları yavaşça kendi rengine kavuştu.

Dagur omzunun üzerinden geriye baktı ve Alexandra'nın belirli bir mesafede durduğunu gördü. Sanki Klara'nın gördüğü şeyi görme riskini göze alamıyordu...

Klara'nın biraz daha kendine geldiğine karar verince, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Klara başını iki yana salladı.

"Kâbus mu gördün?"

Klara yine başını iki yana salladı. "Hayır."

"Ne oldu?"

Klara cevap vermedi ve Dagur sabırla bekledi. Klara'nın konuşmaya başlamadan önce yaşadığı şoku atlatmak için biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu görebiliyordu.

Klara sonunda alçak, ürkütücü derecede boğuk bir sesle, "Onu gördüm. Buradaydı" dedi.

Dagur'un midesi bulandı ve içi korkuyla doldu. Klara'nın kimden bahsettiğine hiç şüphe yoktu. Bunun doğru olamayacağını bilse de içini ürpertici bir şüphe kapladı.

Kendine hâkim olamayıp "Bu saçmalık!" diye bağırdı. "Hemen kendine gel!"

Omzunda bir el hissedince tekrar kontrolsüzce ürperdi. Başını çevirdiğinde, neredeyse *onu* görmeyi bekliyordu...

14

Robert birkaç dakika sonra döndüğünde, Hulda onun yüz ifadesinden haberlerin kötü olduğunu anladı.

"Üzgünüm tatlım, üzgünüm."

Hulda, "Yoksa o... ölmüş mü?" diye sordu. Aslında cevabı tahmin ediyordu. Belki de başından beri biliyordu, bunu sezmişti.

Robert başıyla onayladı. "Beş yıl önce. Çok üzgünüm."

Hulda hiç tanışmadığı bir adamın ölümü yüzünden hüzne boğuldu. Babasıyla asla tanışamayacağı kesin olarak teyit edilmişti.

Bu kadar zavallı olduğu, babasını uzun zaman önce bulmaya çalışmadığı için sessizce kendine sövdü.

"Onu..." Robert duraksadı. "Onu iyi hatırlıyorum. Çok iyi biriydi, harika bir adamdı, eğer bu içini rahatlatacaksa."

Hulda başıyla onaylayarak metanetli davranmaya çalıştı ama kimseyi kandıramayacağını biliyordu. Gözyaşlarını zor tutuyordu. Ağlamak artık onun tarzı değildi. O kadar çok şey yaşamıştı ki gözyaşlarını hiç tanımadığı biri için harcamaya niyeti yoktu.

Hulda bir süre sonra boğuk bir sesle, "Teşekkürler" dedi.

"Hatırladığım kadarıyla dürüst bir adamdı. Birlikte askerlik yaparken, her zaman arkamı kolladığını bilirdim." Sonra ekledi ve Hulda bunu tamamen onu rahatlatmak için yaptığını hissetti: "Sende onun bir havası olduğuna yemin edebilirim. Bak ne diyeceğim, onun birkaç fotoğrafını bulup sana postalayabilirim."

"Şey, acaba, ordudan ayrıldıktan sonra ne yaptı?"

"Öğretmen oldu, sanırım hayatının büyük bir bölümü boyunca öğretmenlik yaptı. Ama dediğim gibi, ondan haber almayalı çok zaman olmuştu. Ama harika bir adamdı."

Verdiği güvenceler Hulda'ya pek de teselli olmadı. Ne de olsa ölünün arkasından kötü konuşması pek olası değildi; özellikle de bunun gibi durumlarda.

Sonuç olarak babası hakkında pek bir şey bilmiyordu ve belki de bu konuyu burada bırakmak daha iyi olacaktı. Ama merakı galip geldi. "Evli miydi?"

"Evet ama karısı ondan önce öldü, bunu biliyorum. Zamanından çok önce öldü, belki on beş yıl önce. Tekrar evlendi mi bilmiyorum."

"Çocukları var mıydı?"

"Evet, birden fazla."

Hulda'nın aklından onları araştırmak geçti. Üvey kardeşlerini... Ama bu yolculukta değil; hemen değil. Ne de olsa buraya kardeşlerini aramaya gelmemişti, sadece babasını bulmayı ummuştu.

Sandalyesini geriye doğru iterek ayağa kalktı. "Benimle tanışmaya zaman ayırdığınız ve bu kadar nazik olduğunuz için çok teşekkür ederim" dedi gülümsemeye çalışarak. "Çok güzel bir eviniz var."

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Hulda" dedi Robert da ayağa kalkarak. "Eğer senin için yapabileceğim başka bir şey olursa, söylemen yeterli."

Hulda bir süre düşündü ve kendi sorusu karşısında şaşkına döndü: "Acaba... nereye gömüldüğünü bulabilir misiniz?"

"Tabii... bulabilirim. Eğer sakıncası yoksa birkaç telefon görüşmesi yapabilirim."

"Elbette yok" dedi Hulda. Bu yaşlı adamın tamamen yabancı biri için bu kadar zaman harcamasına neden olduğu için utandı.

Robert, "Verandada oturup bulmaca çözmekten daha eğlenceli olacak" dedi ve tekrar odadan çıktı.

15

Alexandra

"Sakin ol Dagur" dedi Alexandra onu teskin ederek. Temkinli bir şekilde omzuna dokunduğunda Dagur sıçrayarak arkasına dönüp ona bakınca, Alexandra onun irileşen gözlerinde gerçek bir korku görmüştü. Bu olay Alexandra'yı fena halde korkutmuştu: Klara orada bir süre zombi gibi oturmuştu.

Alexandra kendini iki küçük çocuğu teselli ediyormuş gibi, annelik rolünü üstlenirken buldu. Elbette eski arkadaşları birer yetişkindi ama şimdi onların hiç büyümemiş olduklarını anlıyordu. Geriye dönüp baktığında, yaşadıkları cehennemle arasına biraz mesafe koymak üzere taşındığı için şanslıydı. Ama Dagur ve Klara'nın yaşadıkları travmayı atlatamadıkları rahatsız edici bir şekilde ortaya çıkmaya başlamıştı. Teste tabi tutulduklarında çocuk gibi davranıyorlardı. Dagur bile, o güvenilir, aklı başında çocuk, zora gelemiyordu.

Kollarını Dagur'a dolamak, ona sımsıkı sarılmak için karşı konulmaz bir istek duydu ve dürüst olması gerekirse, muhtemelen ona bir parça âşık olmaktan asla vazgeçmemişti. Bu açıdan bakıldığında, belki kendisi de geçmişi tamamen geride bırakıp hayatına devam etmemişti. Bir eş ve iki çocuk annesi olgun bir kadın böyle düşünmemeliydi ama kendini yine aşk acısı çeken yirmi yaşında bir genç kız gibi hissediyordu.

Dagur döndü, çok nazik bir şekilde ellerini tuttu ve Alexandra yine vücudunda o sıcak, hoş titreşimi hissetti. "Üzgünüm, sade-

ce şok geçirdim." Dagur gözlerinin içine baktı ve Alexandra orada gerçek bir kıvılcım gördüğünü sandı. Bunca yıldır onun da kendisine karşı bir şeyler hissediyor olması mümkün müydü? Bu konuda bir şey yapmak için çok mu geçti?

Elbette artık çok geçti. Yine de...

"Sorun değil." Alexandra ellerini bırakmamasını dileyerek bekledi ama Dagur bir süre sonra ellerini bıraktı ve tekrar Klara'ya döndü.

"Sen ciddi misin?" diye sordu. "Onu gördüğünü sanman konusunda. Bir kâbus görmüş olmalısın."

"Ben ciddiyim" dedi Klara ağırbaşlı bir şekilde, biraz da savunmaya geçerek. "Onu gördüğümü *sanmıyorum*. Onu gördüğümü biliyorum. Buradaydı!"

Dagur başını iki yana salladı.

Alexandra ona uyum sağlamanın daha etkili olup olmayacağını merak ederek, "Ne istiyormuş?" diye sordu.

"Ne istediğini bilmiyorum." Klara bocaladı, sonra devam etti: "Bir tür adalet... Her zamanki gibi."

Dagur hızla ona döndü. "Adalet mi?"

Klara başıyla onayladı.

"Demek istediğin... ee... yani o... başkasını mı suçluyor demek istiyorsun?... yoksa...?" Dagur düzgün bir cümle kurmakta zorlandı.

Klara cevap vermedi.

"Bir kâbustu, hepsi bu" dedi Dagur bir süre sonra. Belli ki ilk şoku atlatmıştı. "Hadi biraz rahatlayalım."

Aşağıya inmeyi teklif etti ve üçü, eski mutfak masasında yerlerini aldılar. Klara'nın karşısında oturan Alexandra, Klara hâlâ garip bir şekilde boş baktığından ona doğrudan bakmaktan kaçınmaya çalıştı. Bunun yerine pencereden dışarı baktı. Manzara hafif yaz gecesinde gizemli bir havaya bürünmüştü; renkler tuhaf bir şekilde yoğundu, gökyüzü daha koyu maviydi, adalarla dolu denizin ve uzaktaki Heimaklettur siluetinin üzerinde berrak, mavi bir kubbeydi.

"Neden biraz çay koymuyorum?" dedi Dagur. "Siz de ister misiniz?" Sonra, farklı bir tonda, "Benni hangi cehenneme gitti?" diye ekledi.

Alexandra başıyla onayladı. "Çay iyi olur." Zaten o tüyler ürpertici çığlıktan ve hayaletlerle ilgili bütün o konuşmalardan sonra tekrar uyuyamazdı. "Benni'nin kalktığını duymadın mı?"

"Dışarı çıktığını duymadım. Daha önce yukarıda uyuyordu. Sersem, hep aynı şeyi yapıyor. Gecenin bir yarısı ortadan kayboluyor! Tanrı aşkına, nereye gitmiş olabilir? Dışarıda hiçbir şey yok."

Alexandra kaçırdığı gece uykusu için kısa süreli bir pişmanlık duydu. Çiftlikte sabahın köründe uyanmaya alışkındı –çocuklar kimsenin görmezden gelemeyeceği birer çalar saatti– ve bu hafta sonu yan gelip yatmayı dört gözle beklemişti. Ama şimdi üst kata çıkıp Dagur'u Klara'yla yalnız bırakamazdı, hele Benni de kayıpken. Biraz endişelenmeye başlamıştı. Benni nerede olabilirdi?

Oturup sabırla Dagur'un çayı demlemesini bekledi. Sonunda Dagur üç fincan demli çay getirdi.

Klara birkaç yudumdan sonra kendine gelmeye başladı. "Üzgünüm. Bana ne oldu bilmiyorum" dedi sonunda, sessizliği bozarak.

"Özür dilemene gerek yok" dedi Dagur, her zamanki nazik tavrıyla. Her zaman sakin bir otoritesi vardı, diye düşündü Alexandra. Sanki soru ne olursa olsun, her zaman hazır bir cevabı vardı. "Her şey yolunda, değil mi?" diye devam etti Dagur. "Tıpkı eski günlerdeki gibi. Gecenin bir yarısı oturup birlikte bir şeyler içiyoruz, bu sefer sadece çay olsa bile."

"Şey, sanırım ben tekrar yatacağım" dedi Klara nahoş bir sessizliğin ardından. "Sizi uyandırdığım için üzgünüm."

"Neredeyse sabah olduğuna göre, sanırım dışarı çıkıp Benni için etrafa bir göz atacağım" dedi Dagur. Sesi aniden neşeyle doldu; sanki ürkütücü atmosferin son izlerini de ortadan kaldırmaya çalışıyordu. "Hava durumu iyi. Harika bir gün olacak. Belki öğle yemeğinde barbekü yaparız, ne dersiniz?"

Klara çoktan ayağa kalkmıştı.

"İyi geceler, çocuklar."

Yukarıya çıkıp gözden kayboldu.

Klara gidince, Alexandra Dagur'a, "Ben de seninle geleceğim" dedi.

"Benimle mi?"

"Benni'yi bulmaya, eğer sakıncası yoksa."

"Tabii ki yok. Zaten adayı keşfetmemiz gerekiyor. Burada geçireceğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirmek için."

16

Dagur

Dışarıda hava biraz serindi ama bu etrafın güzelliğini azaltmıyordu. Dagur nereye gittiğini bilmeden yürümeye başladı. Benni ona tüm adayı keşfetmenin üç ya da dört saat süreceğini söylemişti.

Alexandra onunla gelip gelemeyeceğini sormuştu ve Dagur bir anda zamanda on yıl geriye gitmiş gibi hissetmişti. Gençliklerinde Alexandra sürekli onun peşinde dolaşırdı ama güzel ve tatlı huylu bir kız olmasına rağmen Dagur onunla ilgilenmemişti. Daha sonra Alexandra ortadan kaybolmuş, ailesiyle uzağa taşınmıştı ve hikâye burada bitmişti. Ama Dagur zaman zaman, koşullar farklı olsaydı sonunda bir araya gelip gelemeyeceklerini merak etmişti.

"Nereye gittiğimiz konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu Alexandra alçak sesle, neredeyse fısıldarcasına.

"Ah, belki de Benni'nin dün bizi götürdüğü kayalıklara gitmeliyiz. Ne dersin? O yöne gidelim mi?"

Bir önceki gün olduğu gibi, gelişigüzel fışkıran otların üzerinde, bastıklara yere dikkat ederek koyun patikaları boyunca ilerlediler. Ne var ki bunu şimdi, sabahın erken ışıklarında yapmak daha zordu. Gökyüzü masmavi yükseliyor, ufkun hemen altında gezinen güneşin alçak ışınları otların üzerinde uzun, mavi gölgeler oluşturuyordu.

Dagur yürürken kendini Klara'yı düşünürken buldu. Klara yatağa döneceğini söylemişti ama Dagur onun uyuyabileceğinden şüpheliydi. Ona ne olmuştu böyle? O ürpertici çığlık Dagur'u sar-

sarak uyandırmış ve korkudan nefessiz bırakmıştı. Dagur anlık bir şaşkınlıkla, hâlâ rüyalarının pençesindeyken, sesin mezarın ötesinden, ablasından geldiğini sanmıştı... Belki de ölüm anında attığı bir dehşet çığlığı. Sonra, iyice uyandığında sağduyusu devreye girmiş, çığlık atanın ablası olamayacağını kavramış ve kontrolden çıkan kalp atışlarını yavaşlatmıştı.

Klara'nın bu halinin tek seferlik bir durum olduğunu ve tekrarlanmayacağını umuyordu. Kendine insanların yabancı ortamlarda huzursuzlanabileceklerini söyledi; hepsi bu kadardı.

Alexandra'yla yolun büyük bir kısmı boyunca sessizce yürüdüler. Belki de çevrelerinin gizemli güzelliğinden, denizin gümüşi enginliğinden, yükselen adaların mavi siluetlerinden etkilenmişlerdi. Yaprak kıpırdamıyordu. Her yer müthiş bir huzurun büyüsü altında gibiydi.

Dagur beklenenin aksine, bu dramatik görüntünün, panoramik deniz ve gökyüzü manzarasının ortasında, giderek artan bir klostrofobi duygusuna kapılıyordu.

Öbek öbek otların arasından kayalıklara doğru ilerlediler. Alexandra birkaç adım öndeydi.

Birdenbire durup Dagur'un göremediği bir şeyi işaret ederek, "Bu da ne?" dedi.

17

Hulda mezarın yanında durdu. Sıcakta pırıl pırıl parlayan mezarlık, melek heykelleri, egzotik çiçekler ve yosun şeritleriyle kaplı ulu ağaçlarıyla, memleketinde alışkın olduğu mezarlıklara hiç benzemiyordu. İzlanda'nın açıklığına alışkın olduğundan, dalların oluşturduğu ağır gölgelik ona biraz bunaltıcı gelmişti.

Dimma öleli neredeyse on yıl olmuştu ama Hulda yine de mezarını düzenli olarak ziyaret ediyordu. Jón vefat edeli sekiz yıl olmuştu. Ve şimdi burada, babasının mezarının başında duruyordu.

İşte Robert, bir anlamda hayatı boyunca aradığı adam orada yatıyordu ama iş gerçekten bir şeyler yapmaya geldiğinde, Hulda her şeyi berbat etmişti. Onu bulmuştu ama çok geç kalmıştı. Beş yıl kadar.

Belki de annesi beş yıl geç ölmüştü. Elbette duruma bu açıdan bakması haksızlıktı ama seçme şansı olsaydı, Hulda muhtemelen annesiyle beş yıl geçirmektense babasıyla bir yıl, bir ay, hatta bir gün geçirmeyi tercih ederdi. Onun nasıl biri olduğunu, gülümsediğini, konuştuğunu, hikâyeler anlattığını görme fırsatı olurdu. Hulda da ona hikâyeler anlatırdı. Ona Dimma'dan bahsederdi. Babası bunca yıldır onun için hayali bir figür, annesinin bir geceliğine âşık olduğu adam olarak kalmıştı. Deyim yerindeyse Hulda'nın iyi niteliklerinde ve kusurlarında, yeteneklerinde ve başarısızlıklarında payı olan adam.

İşte şimdi nihayet buradaydı, bu taşın altında. Hulda onca yolu onu ziyaret etmek için gelmişti ve şimdi ne diyeceğini bilmiyordu.

Sonunda İzlandaca, "Merhaba baba" dedi. Sözlerinin duyulacağına bir an bile inanmıyordu ama kendini bir şeyler söylemek zorunda hissetti.

O ve babası. Robert ve Hulda Hermannsdóttir. Ya da Hulda Róbertsdóttir. Bu daha iyi bir çağrışım yapardı. Zaten soyadı olan Hermannsdóttir, İzlandacada Hermann'ın kızı ya da bilinmeyen bir askerin kızı anlamına geliyordu. Bu nedenle, hiçbir zaman bir babası olmadığını sürekli hatırlatıyordu. Kaybının sürekli hatırlatıcısıydı, tabii insan hiç tanışmadığı birini özleyebilirse.

"Selam baba" dedi tekrar. "Benim, Hulda. Kızın. Varlığımdan hiç haberdar olmadın ama işte buradayım. Birkaç yıl geciktim. Bunun için üzgünüm. Çok üzgünüm."

18

Alexandra

Benedikt, çıkıntının altındaki kahverengi kayalıkta, kenara fazlasıyla yakın bir noktada, kıpırdamadan yatıyordu.

Alexandra donakaldı, Dagur onun yanında kıpırdamadan durdu. Sonra Alexandra Dagur'a baktı ve temkinli bir şekilde Benni'ye doğru yürümeye başladılar. İçgüdüleri Alexandra'ya Benni'yi ürkütmemek için seslenmemeleri gerektiğini söyledi.

Yaklaştıkça Alexandra daha da tedirgin oluyor, içini bu adaya hiç gelmemeleri gerektiğine dair yoğun bir his kaplıyordu. Arkadaşlarının ölümünün onuncu yıldönümünde onu anmak için her türlü nedenleri olsa da bunu her birinin kendine has bir şekilde yapması belki de daha iyi olurdu. Her ne kadar dava resmen kapanmış olsa da bu trajik olay hâlâ çok acıydı ve hâlâ sonu gelmemiş çok fazla mesele vardı. Aslında Dagur'un şimdiye kadar bu kadar dirençli olması olağanüstü bir şeydi. Bu anıların ağırlığı altında ezilen kendisi olmalıydı ama mucizevi bir şekilde devam etmeyi başarmıştı. Yine de Klara hayaletler hakkında saçmalamaya başladığında onun huzursuzluğunu hissetmişti. Klara'nın sözleri şimdi, burada, sabahın yumuşak havasında, gece yaşananların çok uzakta kaldığı bir yerde saçma geliyordu.

"Benni" dedi Dagur usulca ama kararlı bir şekilde.

Benedikt kıpırdamadı.

"Benni" dedi tekrar. "Burada ne yapıyorsun?

Benedikt irkilerek uyandı ve Alexandra bir an için yuvarlanıp uçurumdan düşeceğinden korktu.

"Uyanık mısın?" diye sordu şaşkınlıkla. "İkiniz de mi?"

Dagur sorusunu tekrarladı: "Burada ne yapıyorsunuz?

"Uyuyamadım ve buraya, adadaki en sevdiğim yere gelmeye karar verdim. Buraya ilk kez gece gelmiyorum ama farkına varmadan dalmış olmalıyım. Deniz havası sanırım. Her şeyden uzaklaşabilmek inanılmaz bir duygu. Sanki zaman duruyor." Gülümsedi.

Dagur, "Benni, az önce oldukça tuhaf bir şey oldu" dedi.

Alexandra sözünü kesmek istemeyerek geri çekildi: Dagur'un Benni ile çok daha yakın bir ilişkisi vardı.

"Klara bizi uyandırdı" diye devam etti Dagur. "O kadar kötü bir kâbus görmüş ki ortalığı birbirine kattı. Yatağına döndü ama Alexandra ve ben yeniden uykuya dalamayacak kadar uyanıktık."

Benni'nin bakışları Dagur'dan Alexandra'ya kaydı. Alexandra'yı incelerken doğru tahmin ettiğinden emindi: Alexandra "uyanık" sayılmazdı, sadece Dagur'la yürüyüşe çıkmak için bir bahane aramıştı. Ve olanlardan sonra Klara'yla yalnız kalmak da istememişti.

19

Hulda ofisinde oturuyordu. Amerika seyahatinin üzerinden iki ay geçmişti ve çoktan sıkıcı rutinine geri dönmüştü.

Bir baş ağrısıyla uyanmıştı. Alarmı çaldığında, vücudu henüz hareket etmemesi ve biraz daha uyumaya devam etmesi için ona yalvarmıştı. Yataktan kalktığında kendini halsiz hissetmişti ve gün ilerledikçe bu his azalsa da tamamen yok olmamıştı. Saat 17.00'ye geliyordu ve masasını toplayıp çıkmak için sabırsızlanıyordu. Dimma ölmeden önce uzun saatler boyunca çalıştığı halde o öldükten sonra kendini neredeyse işe gömmüştü. Bu yıl, kızının henüz on üç yaşındayken intihar etmesinin onuncu yıldönümü olacaktı. Jón'un kalbinin durmasından bu yana sekiz yıl geçmişti. O zamandan beri Hulda yalnızdı; bütün gün boyunca ve genellikle akşam geç saatlere kadar çalışıyordu; boş zamanlarını ise mümkün olduğunca dağlarda ya da İzlanda'nın vahşi iç kesimlerinde geçiriyordu. Unutmak için elinden geleni yapıyordu.

Terfi yarışında Lýdur'a yenilmesinin üzerinden de on yıl geçmişti. Belki de ortada hiçbir zaman bir yarış olmamıştı; belki de Hulda ona göre daha iyi bir dedektif ve şüphesiz daha deneyimli olmasına rağmen hiçbir zaman şansı olmamıştı. O zamanın polis kültüründe kadınların kıdemli müfettiş olması pek alışılmış bir şey değildi. "Büyük çıkış"ından bu yana Lýdur'un başarısı kesinleşmiş ve rütbeleri istikrarlı bir şekilde yükselmişti; Lýdur başvurduğu tüm terfileri alırken Hulda her adımda mücadele etmek zorunda kalmıştı. Lýdur artık besin zincirinde o kadar yükselmişti ki yaşlı Snorri'den görevi devralmıştı; bu da artık Hulda'nın patronu olduğu anlamına geliyordu. Buna karşılık Hulda aynı dönemde

bir kez terfi etmişti ve emrinde sadece iki kişi çalışıyordu. Henüz elli yaşına gelmemiş olmasına rağmen kaderinde en fazla bu kadar ileri gidebileceğine dair güçlü bir his vardı.

İşin en sinir bozucu kısmı ise Lýdur'un aslında oldukça yetkin bir dedektif olmasıydı. Sonuç almakta ustaydı ve kendi borusunu nasıl öttüreceğini biliyordu. Yine de Hulda'nın onun çalışma yöntemleri hakkında özel çekinceleri vardı: kurnaz ve fazla kaypak bir oyuncuydu. Sonuçta Hulda ona güvenmiyordu.

Yıllar geçtikçe kendi işi de giderek belirli bir uzmanlığa doğru kaymıştı ve artık neredeyse tamamen şiddet içeren suçlarla meşguldü; bu kategoriye açıklanamayan ölümler de dahildi ancak İzlanda'da bu tür ölümler nispeten daha enderdi. Yaptığı işte iyi olduğunun söylenmesine ihtiyacı yoktu. Muhtemelen bunun nedeni, zihnindeki diğer her şeyi bir kenara bırakıp tüm dikkatini işine verebilmesiydi. Aslında, yaşamak için tek sebebi buydu. Álftanes'teki ev –üzerindeki karanlık gölgeye rağmen çok güzeldi– Jón'un ölümüyle elinden kayıp gitmiş ve hiç bilmediği borçları ödemek için satılmıştı. Hulda bugünlerde tipik bir Reykjavík *bakhús*'unda,[3] başka bir evin arkasındaki avluda, yoldan geriye doğru uzanan küçük bir binada, ufacık bir dairede tek başına yaşıyordu.

Yine hafta sonu vardiyasında çalışıyordu. Cumartesi günüydü ve eğer görevde olmasaydı, şehir dışında dolaşma fırsatı bulabilirdi. Başkente yakın, çok sayıdaki küçük zirveden birine tırmanır, kendini zinde tutardı. Genellikle yalnız giderdi ama zaman zaman bir yürüyüş grubuna katılırdı; yine de bu şekilde edindiği tanışıklıkları devam ettirmek için çok az girişimde bulunurdu. Sekiz yıldır bekârdı ve kendi yoluna gitmeye endişe verici bir şekilde alışmıştı. Kendi hayatına saplanıp kalmıştı, öyle ki şu anda başka bir ilişki kurmaya çalıştığını hayal bile edemiyordu.

Cuma gününden pazar gününe kadar fazladan bir vardiya almayı kabul etmişti çünkü fazladan para hiç de fena olmazdı ve CID o yaz, hafta sonlarında çalışacak personel bulmakta zorlanı-

3. İzlandaca ek bina. (ç.n.)

yordu. Çoğu erkek meslektaşı yılın bu zamanlarında, özellikle de hava güzel olduğunda aileleriyle ilgileniyorlardı. Lýdur personel eksikleri olduğu için bu hafta sonu onlara "yardım edip edemeyeceğini" sormuştu. Hulda her zamanki gibi, evet demişti. Hava çok güzel olmasına, başının kazan gibi olmasına ve ağrımasına rağmen, ofisinde, burnunu bir yığın belgeye gömmüş bir halde, bir süreliğine kendini kaybedebileceği için bu duruma pek de içerlememişti. Bu sayede Dimma'yı ve Jón'u unutabilecekti.

Sakin bir hafta sonu olacakmış gibi görünüyordu; bunun da bazı artıları ve eksileri vardı. Bir yandan, sessiz anlarda onu pusuya düşüren karanlık düşüncelere dalmaktan alıkoyacak yeterince şey olmadığı anlamına geliyordu, ama diğer yandan kendini pek de iyi hissetmediği için belki de böylesi daha iyiydi.

Yıl şu ana kadar pek iyi geçmemişti. Dimma'nın intiharının onuncu yıldönümünden korkuyordu ve annesinin ölümü onu beklediğinden daha fazla sarsmıştı. Artık tamamen yalnız olduğu gerçeğinin yasını tutmak için neredeyse hiç yapmadığı bir şeyi yapmış, işten birkaç gün izin bile almıştı.

20

Alexandra

Akşam çöküyordu ve Alexandra'ya önceki gece yaşananlar uzak bir anı gibi geliyordu. Hiç kuşkusuz şarabın bununla bir ilgisi vardı. Öğle yemeğinde bir şişe kırmızı içmişler, kadehlerini tekrar tekrar ona kaldırmışlardı ve ondan sonra sanki geçmişin altına bir çizgi çekilmişti, en azından geçici olarak. Sanki üzerinde hiç konuşmadan pazar gününe kadar eğlenmeye karar vermişler, şimdi ve buraya odaklanmışlar, geçmişe ve Klara'nın tuhaf gece terörlerine dair tüm düşünceleri zihinlerinden atmışlardı. Evet, atmosfer kesinlikle daha neşeli hale gelmişti.

Alexandra şimdi mutfak masasında Klara'nın karşısında oturuyordu ve kadehlerini yeni doldurmuştu.

Oğlanlar dışarıda barbeküyle ilgileniyorlardı. "Oğlanlar." Elbette artık ergen değillerdi ama Alexandra için her zaman öyle kalacaklardı. Bazı şeyler asla değişmezdi. Dört biftek hazırlayacaklarına söz vermişlerdi ama işi ağırdan alıyorlardı. Hiç şüphesiz onların da konuşacakları şeyler vardı.

"Biliyor musun, sanırım bu gezi iyi bir fikirdi" dedi Klara.

"Evet, buraya gelmek ve sizinle tekrar bir araya gelmek harika."

"Hayır... Aslında kastettiğim bu değildi" dedi Klara, sesi aniden anlaşılmaz bir şekilde tekdüze çıkmıştı. "Sanırım işleri açıklığa kavuşturmanın zamanı gelmişti."

"Neden bahsediyorsun sen? Neyi açıklığa kavuşturacağız?"

"Söylenmeyen çok fazla şey var Alexandra; bunca yıldır sessiz kaldığımız çok fazla şey. Sanırım..."

Alexandra Klara'nın oldukça kötü durumda olduğunu fark etti; kelimeleri geveliyor ve odaklanmakta güçlük çekiyordu. Zaten Klara hiçbir zaman içkiyi kaldıramazdı.

Klara, "Sanırım gerçeğin ortaya çıkmasının zamanı geldi" diye sözlerini tamamladı.

21

Benedikt

Benedikt mangalın başında durup kömürlerin ısınmasını beklerken, "Annen nasıl?" diye sordu. Akşam yemeğinin pişmesi biraz zaman alacaktı ama aceleleri yoktu. Bütün ada onlara kalmıştı ve başka bir yere de gidecek değillerdi. Planlarına göre yarın sakin bir sabah geçirecekler, ardından Benni'nin amcasına onları teknesiyle alması ve anakaraya giden feribota yetişmek üzere Heimaey'e geri götürmesi için telsizle haber vereceklerdi.

Benedikt, Dagur'un annesinin ne durumda olduğunu biliyordu, ancak bunu nadiren konuşuyorlardı. On yıl önce yaşanan travmatik olaylar onu herkesten daha fazla etkilemişti. Dagur sarsılsa da yıkılmamıştı ama annesi tüm bu şoklarla ve ortaya çıkan stres ve belirsizlikle başa çıkamamıştı. Birkaç yıldır bir bakımevindeydi ve Dagur bir keresinde Benedikt'e içini dökerken annesinin artık pes ettiğini söylemişti. Doktorların fiziksel olarak hiçbir sorun bulamadıklarını, sadece annesinin hayata sırtını döndüğünü ve kabuğuna çekildiğini anlatmıştı.

"Annem..." Dagur düşünmek için durakladı. Verandada oturmuş, sırtını av evinin duvarına yaslamıştı. "O da hemen hemen aynı, gerçekten. İyi günlerinde anlayışlı ama çoğu zaman kendinde değil, anlarsın ya. Sorununun ne olduğunu hiçbir zaman anlayamadım ama bu böyle. Bunu kabullenmek zorundayım. Peki ya senin ailen? Onlar nasıl?"

"Ah, her zamanki gibi otoriterler ve bir türlü memnun olmuyorlar. Sanat okuluna gitmek yerine mühendislik okuyarak onla-

rın istediğini yaptığımı sanıyordum ama şimdi senin gibi bankacılık yapmam için başımın etini yiyorlar. Bilgisayarlarla uğraşmayı bırakmam için." Bıkkın bir kahkaha attı.

"Bankada iyi bir iş çıkaracağına eminim, Benni. Benden çok daha zekisin. Dürüst olmak gerekirse, şirketini kıskanıyorum. Yani, gelecek bu sektörde, değil mi? Herkes bilişim teknolojilerinin giderek büyüyeceğini tahmin ediyor. Sonunda köşeyi döneceksin."

Benedikt omuz silkti. Bunun doğru olduğuna şüphe yoktu ama ona pek de cazip gelmiyordu. Ortaklarını hayal kırıklığına uğratmamak için yanlış işte sıkışıp kaldığını ve çıkış yolu olmadığını hissediyordu. Yine de fırsatını bulsa yarın istifa eder ve onun yerine sanat okuluna giderdi – *onun* hatırı için. Ama bunu yapacak cesareti asla bulamayacağını biliyordu.

"Sanırım bunlar pişti" dedi Dagur'un bakışlarından kaçıp mangalda cızırdayan bifteklere odaklanarak.

Kısa bir sessizlikten sonra Dagur neredeyse fısıldayarak şöyle dedi: "Taşınacağım. Yakında."

"Taşınacak mısın?"

Benedikt şaşırmıştı. Dagur'u Kópavogur'daki eski evden başka bir yerde hayal etmemişti. Dagur orada büyümüştü, orası ailesinin eviydi, gerçi geride bir aile de kalmamıştı. Dagur bugünlerde dünyada yapayalnızdı. Ev onun için çok büyük olmalıydı; ayrıca kötü anılar da peşini bırakmıyordu.

"Evet, sanırım zamanı geldi. Sen ne düşünüyorsun?"

Benedikt, Dagur'un bu kadar açıksözlü olmasına alışık değildi. Annesinin nasıl tepki verdiğini sormak istedi ama o konuya girmemenin daha iyi olacağına karar verdi.

Bunun yerine içtenlikle, "Geldi de geçiyor bile" dedi. "Kendine şehir merkezine yakın, daha küçük bir yer bulmalısın. Biraz hayatını yaşa. Evi satıp başka bir yer mi satın alacaksın? Yoksa evi kiraya mı vereceksin?"

Dagur da bunu düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Aslında ev için bir kiracı bulmayı ve kendime şehirde bir daire kiralamayı planlıyordum. Annem ve ben evin tamamına sahibiz, bu yüzden dengeli bir dağıtım olur..." Sözünü yarıda kesti

ve başını arkaya eğerek bulutsuz gökyüzüne baktı. "Ama fikrimi değiştirdim. Evi satacağım. Geçmişten, evle ilgili tüm anılardan kopacağım. Olanlar... çok fazla." Benedikt bir an için arkadaşının hıçkırıklara boğulacağından korktu; Dagur'un sesi garip bir şekilde boğuk çıkıyordu.

"Aferin sana" dedi aceleyle, bu utanç verici anı örtbas etmek için. "Ne de olsa orası onların eviydi, annenle babanın. Hayatta kendi yerini, kendi ortamını bulmalısın. Hiç daireleri gezdin mi?"

"Evet, tabii. Şehrin batısında birkaç küçük yer var. Cazip bir bölge ve tabii ki bankaya da yakın. İşe yürüyerek gidebileceğim anlamına geliyor."

Benedikt gözleri parlayarak, "Dikkat et de çok küçük bir yer kiralama" dedi.

"Nasıl yani?"

"Mutlaka kız arkadaşına da yer bırak."

"Kız arkadaşım yok."

"Henüz. Ama çok geçmeden, Kópavogur'daki o kasvetli yerde siftinmeyi bırakınca olacak. Orası yirmi dokuz yaşındaki bir adam için saçma sapan bir yer!"

Dagur güldü.

"Alexandra'nın boşta olmaması çok kötü" dedi Benedikt hınzırca.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Ah, hadi ama. Eskiden hep senden hoşlanırdı. Fark etmiş olmalısın. Uyan, dostum."

"Ne? Tamam, belki. Ama artık çok geç."

"Bilmiyorum, bu gece hâlâ vaktiniz var. Size dokunmayacağıma söz veriyorum. Belki birlikte dışarı çıkabilirsiniz..."

Dagur ani bir hareketle doğruldu.

"Tanrı aşkına... Evli bir kadını becermeyeceğim."

Dengesi bozulmuş gibi sesi titriyordu. "Ya da belki de bizden kurtulmak istiyorsun, böylece sen ve Klara... anlarsın ya, kaldığınız yerden devam edebilirsiniz, ha? On yıl sonra."

Bunu söyledikten sonra hışımla içeri girdi ve Benedikt mangalın yanında, tedirgin edici anıların kurbanı olarak kalakaldı.

22

Alexandra

Parti –eğer buna parti denebilirse– dağıldığında saat sabahın birini geçiyordu. Âv evinin salonunda oturmuşlar, ilk kez gelecek hakkında konuşuyorlardı. Daha önce üzerlerine çöken kasvet yavaş yavaş kalkmış olsa da Benedikt ve Dagur arasındaki atmosfer, gerçeği gizleme çabalarına rağmen oldukça gergin kalmıştı. Hepsi eskiden olduğu gibi iyi vakit geçirmeye çalışıyordu ama eski çeteden biri eksikken bu elbette zordu.

Yine de Alexandra, geçmişin havasını kısa bir an için, tek bir akşam için yeniden yakalamayı başarmışlar gibi hissetti. O ana kadar aralarındaki etkileşim, aralarında konuşulmamış ne kadar çok şey, tamamlanmamış ne kadar çok iş olduğuna dair somut bir hissin gölgesinde kalmıştı.

Elbette alkolün de bunda payı vardı. Alexandra saatler önce hoş bir baş dönmesi hissetmeye başlamıştı; burada eski arkadaşlarıyla oturup normal hayatından bu kadar uzakta, dünyayı umursamadan içtiği için mutluydu.

"Ben yukarı çıkıyorum" dedi Dagur sonunda. Ayık olmasına rağmen sesi yorgun geliyordu. "Eğlenceliydi, çocuklar."

"Hem de nasıl" dedi Klara.

"Elliðaey'i nasıl buldunuz?" dedi Benedikt kanepeye uzanarak. "Başka bir dünyada olmak gibi, değil mi? Kimse görmüyor, kimse bilmiyor. Her şey olabilir. Biz ve doğadan başka bir şey yok. Biz ve deniz. İstesek de gidemeyiz, en azından hemen. Bir tekne çağırmak saatler sürüyor... Bu akşam, bu gece, adaya aitiz." Biraz du-

raksayarak sözlerine ara verdi, sonra ekledi: "Burada olan hiçbir şeyin dışarıda bir anlamı olmayacak..."

Alexandra'ya bir bakış attı; onun neyi ima ettiğini hemen anlayan Alexandra kıpkırmızı kesildi ve başını çevirerek Dagur'la göz göze gelmekten kaçındı.

"Kimse bir şey bilmiyor" dedi Klara düşünceli bir şekilde. "Sorun da bu."

Dagur onun devam etmesini beklercesine merdivenlerde durdu ama Klara susmaya devam etti. Alexandra aniden ürpererek, o gölgenin tekrar üzerlerinde dolaştığını hissetti.

Alexandra yanaklarındaki kırmızılığın geçtiğini umarak ayağa kalktı. "Eğlenceliydi ama ben de bitkinim."

Bu doğruydu. *Gerçekten* yorgundu ama en büyük arzusu Dagur'la bir gece geçirmekti. İlk adımı atacak cesareti yoktu ama doğrudan gidip yatmak yerine bir süre uyanık kalıp neler olacağını görmeye karar verdi.

"Ben henüz uyuyamam" dedi Klara, diğerlerinden çok kendi kendine. "Bu güzel bir akşamı boşa harcamak gibi görünüyor. Yani geceyi. Hâlâ uyanığım. Daha içkiyi bile bitirmedik."

"Ben biraz daha seninle otururum" dedi Benedikt; gerçi uykuya hepsinden daha çok ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "Sadece birkaç dakika daha..." Esnemeye başladı. "Sonra ada tamamen sana kalır, sevgili Klara."

Alexandra nefes nefese uyandı. Önce yine Klara'nın kan donduran çığlıklarından rahatsız olduğunu düşündü, sonra bu sefer bir rüya görmüş olması gerektiğini fark etti.

Saatin kaç olduğu ya da ne kadar süredir uyuduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bu aydınlık geceler çok kafa karıştırıcıydı. Ama saatine baktığında sabah olduğunu görünce şaşırdı. Sekiz buçuktu. Doğrulup gerindi ve etrafına bakındı.

Klara ortalıkta yoktu. Hâlâ aşağıda olamazdı. Yoksa hâlâ içiyor muydu?

Alexandra yatma planlarına rağmen daha fazla uyuyamayarak kalktı. Fena halde kafeine ihtiyacı vardı.

Merdivenden inmeye başladığında, erkeklerin uyuduğu iç odada birinin hareket ettiğini duydu. Dagur sahanlıkta belirdi.

"Saat kaç?"

"Sekiz buçuk."

"Kahretsin, biraz daha uyusam iyi olacak." Sesi yorgun geliyordu.

Alexandra, "Klara'nın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Klara mı? Seninle değil mi?"

O anda Benni'nin sızlanmasını duydular: "Şu gürültüyü kesin, uyumaya çalışıyorum."

Alexandra, Benedikt'e aldırmadan, "Hayır, burada değil" dedi. Salona bakarak, "Klara?" diye seslendi.

Cevap gelmedi.

"İçeride olduğunu sanmıyorum" dedi Alexandra. "Ama herhalde dışarıda uyumuş olamaz, değil mi?"

Bu noktada Benedikt ortaya çıktı. "Lanet olsun, şimdi beni de uyandırdınız. Klara'yı kaybetmiş olamayız, değil mi?"

23

Hulda o pazar sabahı masasına ilginç bir görev geleceğini umuyordu. Günlerce küçük davalar dışında üzerinde çalışacak bir şey bulamamak ona hiç de iyi gelmemişti. Ancak mesaisi Vestmanna Adaları'ndan gelen bir telefonla başladığı için şansı yaver gitmiş gibi görünüyordu.

"Müfettiş Hulda Hermannsdóttir."

"Merhaba... Ölümle sonuçlanan bir olayla ilgili olarak CID'nin yardımına ihtiyacımız olabilir."

"Sizin biriminizde hiç dedektif yok mu?"

"Görevli memurumuz şu anda müsait değil. Kendisi hasta. Anakaradan birini bulmaya çalışmam söylendi."

"Ölümcül bir olay mı? Bir suçtan mı bahsediyoruz?" diye sordu Hulda, birkaç yıl önce ana ada olan Heimaey'deki tüm zirvelere tek günde tırmanmayı içeren bir yürüyüş turuna çıktığı Vestmanna Adaları'nı düşünerek. Limandan yaklaşık 300 metre yükseklikteki dik yamaçlı kaya Heimaklettur'a tırmandıktan sonra enerjisi tamamen tükendiği için son tırmanışta pes etmişti. Bu başarısızlığa rağmen, geziyle ilgili mutlu anıları vardı –ve mutlu anılar her zaman iyi gelirdi– çünkü pırıl pırıl, güneşli bir gündü, sıcak ve durgundu; kafa dengi insanlardan, sağdan soldan gelen yürüyüşçülerden oluşan küçük bir gruplaydı. Hulda'nın yaşlarında olan bir adam ona yakın davranmış ve sohbet etmeye çalışmıştı; görünüşe göre onu daha yakından tanımak istiyordu ama Hulda ona bu şansı vermemişti. Böyle bir şeye hazır değildi.

"Hımm... Bilemiyorum ama içimde kötü bir his var. Birkaç genç hafta sonu gezintisine çıkmış. İşin içinde içki olduğunu tahmin ediyorum. Bugün gelebilecek, müsait biri var mı?"

Hulda bir an düşündü. Ekipten birini gönderebilirdi; gitmesi için bir neden yoktu. Öte yandan, yapacak daha iyi bir işi yoktu ve bugün kendini düne göre daha iyi hissediyordu. Belki de yolculuk zaman kaybına dönüşecekti ama yine de ofiste başka bir boğucu günden daha iyi olacaktı.

"Elbette" diye cevap verdi, kararını vererek. "Ben gelirim."

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu, sonra Vestmanna Adaları polis memuru saygılı bir şekilde, "Yani kendiniz mi geliyorsunuz?" dedi. "Buna gerçekten gerek yok... en azından şimdilik. Tek ihtiyacımız sizden birinin bizimle oraya yelken açıp duruma bir göz atması."

Hulda ister istemez gururlandı. Emrinde birkaç memur olmasına rağmen müfettiş unvanı kulağa gerçekte olduğundan daha havalı geliyordu. Reykjavík ofisindeki hiç kimse ona böyle saygı göstermezdi.

"Yine de sanırım kendim geleceğim. Ofisten çıkmak iyi olur." Sonra memurun oraya yelken açmaktan söz ettiğini geç de olsa hatırlayarak sordu: "Nereye açılmamız gerekiyor? Heimaey'e giden bir uçağa atlayamaz mıyım?"

"Hayır, üzgünüm... Şey, evet, yani Heimaey'e uçabilirsiniz ama ondan sonra Elliðaey'e giden bir tekneye binmemiz gerekecek."

Elliðaey mi? Bu isim hiç şüphesiz bir gazetede, televizyon belgeselinde ya da turist broşüründe gördüğü, üzerinde yalnız beyaz bir ev bulunan sarp ve yeşil bir ada imgesini çağrıştırıyordu. Hulda oraya hiç gitmemişti.

"Evet, Heimaey'in kuzeydoğusunda, takımadaların en büyüklerinden biri. Ev yüzünden oldukça ünlüdür."

"Peki oraya bir tekneyle mi gitmemiz gerekecek? Bu biraz zahmetli değil mi? Helikopter kullanamaz mıyız?"

"Şey, iniş pisti yok ama bir tekneyi doğrudan kıyıya getirebileceğiniz birkaç yer var. O kadar da ulaşılmaz değil ama muhtemelen herkes için uygun değil... En azından yükseklik korkusu olanlar için değil."

Ve sonra Hulda'nın içine, belki de memurun tepkisinin Reykjavík'ten gelen kıdemli bir müfettiş olarak ona duyduğu say-

gıdan değil, sadece bir kadını adaya götürme konusundaki isteksizliğinden kaynaklandığı şüphesi düştü.

"Sorun olmaz" dedi sertçe.

24

Hulda yolculuğun bu kadar uzun sürmesi yüzünden giderek sinirlendiğini hissediyordu. Eğer adada şüpheli bir şey olduysa, bu işe karışanların kanıtları yok etmek için bolca zamanı olacaktı.

Kendisine verilen bilgiye göre, gruptakiler yirmili yaşların sonunda ya da otuzlu yaşların başındaydı ve içlerinden Benedikt adlı birinin adayla bir bağlantısı vardı.

Polis –Hulda, Vestmanna Adaları'ndan ona eşlik eden iki yerel memur ve bir adli tıp teknisyeni– cuma günü arkadaş grubunu oraya bırakan Sigurdur adında bir adam tarafından Elliðaey'e götürüldü. Adam yolda pek konuşmadı, haberin onu çok etkilediği açıktı. Hulda'nın onun kendi kendine söylendiğini duydu: "Lanet çocuklar, onları dikkatli olmaları için uyarmıştım. İnsan orada ne yaptığına dikkat etmeli."

Önce Heimaey, sonra da Bjarnarey kayalıkları yüzünden cüce gibi görünen küçük tekne yumuşak dalgaların üzerinde sinir bozucu bir yavaşlıkla ilerlerken Hulda ümitsiz başlayan pazar gününün ne kadar beklenmedik bir yöne saptığını düşündü. O akşam eve dönme ihtimali giderek azalıyordu. Böyle zamanlarda sık sık, geç saatlere kadar çalışmak zorunda kaldığında Dimma'ya ya da Jón'a akşam yemeğine gelemeyeceğini ya da o gece hiç dönmeyeceğini söylemek için evi aradığı günleri düşünürdü. Şimdi bile, bunca yıldan sonra, hâlâ araması gereken biri olduğuna dair o rahatsız edici duyguyu yaşıyordu.

İleride beliren Elliðaey, tıpkı resimlerde gördüğü gibiydi; yeşil otlakların arasında parlayan tek beyaz leke yavaş yavaş bir eve dönüşüyordu. Arkasındaki çimenli yamaç bir dalganın tepesi gibi

yükseliyordu. Yaklaştıkça, beyaz kuş pisliklerinin sıçradığı kara kayalıklar, ziyaretçiye denizden yukarı doğru bir yol sunacak gibi görünmüyordu.

Polis telefonda "Yükseklik korkusu olanlara göre değil" demişti. Hulda kıyıdaki kayalara çıkıp uçurumun yanındaki dik, çimenli patikayı tırmanırken bu sözlerin doğruluğunu kabul etti.

Onun gibi deneyimli bir dağcı için tırmanış doğal olarak sorun teşkil etmiyordu. Onu bir an için suskun bırakan şey tepeden görünen manzaraydı: Denizin uçsuz bucaksız, dümdüz genişliğinden fırlayan adaların volkanik zirveleri, anakaradaki karanlık yamaçların üzerinde bembeyaz duran Eyjafjallajökull buzulu... Ama oyalanacak ve manzaranın tadını çıkaracak zaman yoktu. Hız çok önemliydi. Uzun, yabani otların arasında meslektaşlarını takip etti; sessizlik her şeyi kuşatıyor, insanı boğuyordu. Sonra bina göründü; aslında birbirinden biraz uzakta, biri küçük, diğeri daha büyük iki bina vardı. Karşıdan oldukça etkileyici görünen büyük binaya yöneldiler. Hulda eve yaklaştıkça bir yalnızlık dalgasına kapıldığını hissetti. İnsanların adada bir hafta sonu geçirme fikrinin cazibesine kapılmasını anlayabilse de kendisinin bununla başa çıkabileceğinden şüpheliydi; soyutlanmak onu kötü etkilerdi. Dışa dönük bir doğası olup dağlarda vakit geçirmeyi sevse de burası çok izoleydi; oysa kuş uçuşu mesafe olarak Heimaey'den çok da uzak sayılmazdı.

Yerel memurlardan daha yaşlı ve kıdemli olanı durup Hulda'ya döndü: "Konuşmayı sen yapmak ister misin, Hulda? Eğer saklayacak bir şeyleri varsa, muhtemelen Reykjavík CID'den gelen bir dedektiften daha fazla korkacaklardır."

Onun bu isteği karşısında biraz şaşıran Hulda başıyla onayladı. Yerel polisin en azından başlangıçta gösteriyi yönetmek istemesini beklerdi.

Av kulübesi bir çitle çevriliydi, memur bunun koyunları dışarıda tutmak için olduğunu açıkladı. Adadan geçerken hiç koyun görmedikleri için Hulda burada koyunlar olduğunu yeni öğrenmişti ama memur orada olduklarına dair ona güvence verdi. "Ve sayılarını tahmin bile edemeyeceğiniz kadar çok kuş var. Görünüşe göre ziyaretçilerin en çok ilgisini çeken onlar. Geçen gün burada

kırlangıçları etiketleyen bazı kuş bilimciler olduğunu duydum."

Hulda cevap vermedi; kapıyı çalmadan önce odaklanmakla meşguldü. Burada ne olduğunu tespit etmek gibi korkunç bir işe girişmeden önce birkaç saniye daha sükûnetin, bu eşsiz izolasyon hissinin tadını çıkarmak istiyordu.

Nihayet usulca kapıyı tıklattı, sonra cevap beklemeden kapıyı açtı.

İçeride iki genç adam eski bir mutfak masasının başında oturmuşlar, kahve fincanlarına eğilmişlerdi. İkisi de polisleri karşılamak için ayağa kalkmadı.

"Merhaba" dedi Hulda alçak sesle. Burada karşı karşıya oldukları durumun bir kaza ya da intihar olduğunu varsayıyordu. Bir cinayet işlendiğine inanmak istemiyordu ama hiçbir olasılığı göz ardı edemezlerdi. Böyle bir durumda her zaman olaya karışan insanlara karşı ılımlı olmaya çalışırdı.

Kısa bir sessizlikten sonra, adamlardan biri ayağa kalktı. Uzun boylu, oldukça zayıf ama atletikti; saç kesimi, Hulda'nın çok itici bulduğu o kısa modellerdendi. Muhtemelen bugünlerde moda buydu ama öyleyse bile pek beğendiğini söyleyemezdi. Onların yaşındayken erkekler saçlarını ve çoğu zaman sakallarını uzatırdı ve Hulda onları böyle beğenirdi.

Yanlarına giderek elini uzattı.

"Merhaba, ben Hulda. CID'den geliyorum" dedi sakince ve abartısızca. "İçinizden birinin öldüğünü haber aldık."

Genç adam sersemce başını salladı; belki de hâlâ kendini toplamaya çalışıyordu.

Sonunda çatlak sesle, "Merhaba" diyerek Hulda'nın elini sıktı, sonra boğazını temizledi ve tekrar, "Merhaba, ben Dagur, Dagur Veturlidason" dedi.

"Dagur, bana neler olduğunu kısaca anlatabilir misin?"

"Şey... olan şu... arkadaşımız adanın diğer tarafındaki uçuruma gitmiş... ne olduğunu bilmiyorum, belki atladı, belki de düştü..."

"Bu ne zaman oldu?"

"Sanırım dün gece. Yani, dün gece olmuş olmalı. Dün akşam hayattaydı ama sonra... düşmüş olmalı. Yanına gitmemize imkân yoktu ama bedenini aşağıda gördük... Korkunç, kıpırdamadan

öylece yatıyor. O düşüşten sağ çıkmasına imkân yok." Dagur, çok uzaklardaymış gibi masada oturan arkadaşını işaret etti. "Benni, Heimaey'deki amcasına telsizle haber vermek için eve koştu, dış dünyayla iletişim kurmanın tek yolu bu."

Hulda başıyla onayladı. Dagur telaşla, sözcükleri yutarak konuşuyordu. Stresi çok açıktı.

Hulda Benni adlı genç adama döndü. "Benedikt sen misin?" dedi.

Benni başıyla onaylayarak ayağa kalktı.

"Evet." İkisi de uzun boylu ve oldukça yakışıklıydı ama bu genç adamın fark edilir derecede daha gür saçları vardı. Yeleyi andıran saçlarının arasından sert bakışlar atıyordu.

Hulda alçak, ölçülü bir sesle, "Arkadaşının az önce söylediklerinin doğru olduğunu teyit edebilir misin, Benedikt?" diye sordu.

Benni tekrar başıyla onayladı.

"Bize yolu göstermeniz gerekecek" dedi Hulda. Yerel polis merkezinden gelen meslektaşları hâlâ geride duruyorlardı. "Bana dört kişi olduğunuz söylenmişti."

"Doğru" dedi Benedikt. Dagur'dan daha soğukkanlı birine benziyordu; sanki bir krizle baş etme konusunda daha donanımlıydı. "Kız arkadaşımız yukarıda – orada bir yatak odası var. O... olanlara dayanamadı ve uzandı." Alçak sesle ekledi: "Resmen darmadağın oldu."

"Onunla sonra konuşuruz. Korkarım ki bunu yapmamız gerekecek" dedi Hulda. Huzursuzlanmaya başlamıştı. Belki de sezgileri ona bir şeylerin ters gittiğini, istenmeyen bir şey olduğunu söylüyordu. Ama bu sadece bu ıssız yerin üzerinde bıraktığı etki de olabilirdi. "Peki adı ne?"

"Alexandra."

Hulda, "Alexandra" diye tekrarladı. "Ve ölen kadının adı Klara'ydı. Değil mi?"

Cevap gelmeden önce bir duraksama oldu; sanki soruya cevap verince arkadaşlarının gerçekten öldüğünü ilk kez kendilerine itiraf edeceklerdi.

"Evet" dedi Benedikt sonunda, alçak sesle. "Adı... Klara'ydı. Klara Jónsdóttir."

"Onu nerede bulduğunuzu bana gösterir misiniz lütfen?"

25

"Buraya Háubæli deniyor" dedi Benedikt, Hulda'ya Klara'nın düştüğü uçurumun tepesindeki erozyonla oyulmuş yeri göstererek. Hulda ürperdi ve dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Bu çıkıntı kuşlara göreydi, insanlara göre değil; yamaç o kadar dikti ki dibi bile görünmüyordu. Sert, aşınmış kayanın üzerinde ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, nefesini içine çekerek kenardan bakmak için öne doğru eğildi ve koyu renk kayaların üzerinde, kızın vücudunun soluk şeklini bir anlığına gördü. Başı dönerek çıkıntının güvenli bölgesine çekildi ve tekrar ayağa kalktı. İki yerel memur cesede denizden ulaşmanın en iyi yolunu tartışıyorlardı. Kendisi kızın oraya nasıl geldiğini bulmaya odaklanırken, işin pratik kısmını onlara bırakmak daha iyi olacaktı.

"Klara'nın buraya gelmek için ne gibi bir sebebi olabilir?" diye sordu.

"Ben..." Benedikt duraksadı, sonra devam etti: "Ben ilk gün onlara burayı göstermiştim. Adanın en sevdiğim yeridir."

"Üçü birden seninle buraya geldi mi?"

Benedikt başıyla onayladı. "Evet, sonra gece kendi başıma buraya geldim, yani cuma gecesi. Bir süreliğine yalnız kalmak, kafamı dinlemek istedim ve burada uyuyakaldım. Dagur ve Alexandra sabah beni burada buldular."

"Demek grubunuzdaki herkes burayı nasıl bulacağını biliyor, öyle mi?"

"Evet."

Hulda kendini bu çocuklardan hiçbirinin kızın ölümüne karışmamış olmasını içtenlikle umarken buldu. Elbette kişisel duygula-

rının kararlarını gölgelemesine izin vermemeliydi ama en azından ilk izlenim olarak bu iki genç adamdan hoşlanmıştı. Dimma'nın bu yıl yirmi üç yaşında olacağını düşünmeden edemedi, muhtemelen bu çocuklardan biraz daha gençti ama yine de... Onların aksine, öldüğü –intihar ettiği– sırada herhangi bir grubun üyesi değildi çünkü o zamana kadar kendini arkadaşlarından ve sınıf arkadaşlarından soyutlamıştı. Daha on üç yaşındaydı. Hulda bunu neden daha önce fark etmemiş, işaretlerin biriktiğini görmemiş ve müdahale etmemişti?

Ah Tanrım, neden her şey ona Dimma'yı hatırlatmak zorundaydı? Kendini toplamalı, bu düşünceleri zihninin gerisine atmaya çalışmalıydı ama fazla derine gidemeyeceklerini biliyordu. O akşam başı yastığa değdiği anda intikam alırcasına geri geleceklerdi.

En azından bu olay muhtemelen çabucak kapatılabilirdi. Zavallı kızın dengesini kaybedip düşmüş olma ihtimali vardı, başka bir deyişle bu bir kaza olabilirdi. Bunda kısmen alkolün de payı olduğuna hiç şüphe yoktu.

Hulda Benedikt'e kendisine eve kadar eşlik etmesini işaret ederek, yüksek sesle, "İçki mi içtiniz?" diye sordu.

Benedikt Hulda'nın onu tuzağa düşürmeye çalıştığından şüphelenmiş gibi tereddüt etti, sonra cevap verdi: "Evet, inkâr etmenin anlamı yok ama kimse ciddi şekilde sarhoş değildi. Kafayı bulmadan nasıl iyi vakit geçireceğimizi biliyoruz."

"Peki ya Klara? Dün gece sarhoş muydu?"

"Evet, yani biraz içki içmişti... ama nasıl olabileceğini anlamıyorum. Ne de olsa, yılın bu zamanında geceleri doğru dürüst karanlık bile olmuyor. Bizimle aynı saatte yatmadı, biraz daha uyanık kalmak istedi. Sonra... Herhalde sessizliğin tadını çıkarmak için yürüyüşe çıktı. Sakin bir yaz gecesinde burada olmak inanılmaz bir his. Tek düşünebildiğim, kenara çok yaklaşmış ve mesafeyi ayarlayamamış olması, içki içtiği için dengesini kaybetmiş olabileceği... Tek açıklaması bu." Daha alçak sesle tekrarladı: "Mümkün olan tek açıklama." Sanki kendini ikna etmeye çalışıyordu. Ya da Hulda'yı.

* * *

Av evine döndüklerinde, üst katta uyuyan Alexandra ortaya çıkmıştı. Köşede duruyordu, başı öne eğikti ve içeri girdiklerinde başını kaldırıp bakmadı bile. Ama Hulda onun ufak tefek, zayıf ve kuzguni saçlı olduğunu görebiliyordu.

"Buradan bir an önce ayrılmak istediğinizi tahmin ediyorum" dedi Hulda üçüne birden hitap ederek, "ve sizi temin ederim ki aynı şey benim için de geçerli. Trajik bir olay yaşandı ancak böyle bir şey olduğunda buna yol açan koşulları bulup anlamamız gerekiyor ve bu da işbirliği gerektiriyor. Buraya suçlayacak birini aramaya gelmedim" diye devam etti; bu konuda tamamen dürüst sayılmazdı. "Şu ana kadar her şey arkadaşınız Klara'nın kayıp düşerek öldüğünü gösteriyor. Korkunç bir kaza olmuş. Ancak beklenmedik ölüm vakalarında korkarım ki her zaman bir soruşturma yapılmak zorunda. Umarım anlıyorsunuzdur."

Hulda yüzlerini inceledi.

Benedikt daha önce oturduğu sandalyeye oturmuştu. Dagur bu arada yerinden bile kıpırdamamıştı. İkisi de Hulda'yla göz teması kurdular ve tek kelime etmeden başlarıyla onayladılar. Öte yandan, Alexandra hiç tepki vermedi.

Hulda, "İlk olarak, sizi buraya getiren neydi?" diye sordu.

Uzun bir aradan sonra Benedikt cevap verdi: "Amcam av evinin sahibi olan kuş avcılığı derneğinin bir üyesi. Burayı bizim için ayarladı. Sadece bir hafta sonu gezisi olması gerekiyordu. Hepimiz gençliğimizde Kópavogur'da yaşarken arkadaştık."

"Umarım hâlâ öylesinizdir" dedi Hulda, tepkilerini yakından izleyerek.

"Ne... ne demek istiyorsunuz?" Benedikt afallamıştı. "Ah, doğru, tabii, elbette. Hâlâ arkadaşız. Sadece herkes kendine farklı bir yön çizdi, bilmem anlatabildim mi? Çok uzun zamandır bir araya gelmemiştik; yani hepimiz."

"Peki neden bu hafta sonunu seçtiniz?" diye sordu Hulda.

Yine nahoş bir sessizlik oldu. Benedikt Dagur'a baktı; belli ki onun cevap vermesini bekliyordu. Sonra bakışları hiç kıpırdamadan yerinde duran Alexandra'ya kaydı.

Sonunda Dagur cevap verdi. "Şey... Neden olmasın?" diye düşündük.

Hulda bir araya gelmelerinin özel bir sebebi olabileceğini düşünmüştü ama belki de bu fazla ileri giden bir varsayımdı. Bu gençler kısa bir süre önce korkunç bir deneyim yaşamışlardı: Tüm sorularına anında mantıklı cevaplar vermelerini bekleyemezdi. Fakat adadan ayrılmadan önce hepsiyle bireysel olarak görüşmesi gerekecekti. Eğer sakladıkları bir şey varsa, onları yakalamak için en iyi şansı buydu.

26

Ev çok küçük olduğu ve ayrı bir görüşme odası olarak işlev görebilecek hiçbir yer olmadığı için her birinden özel olarak ifade almak zor olacaktı. Tek seçenek dışarı çıkmaktı; bu yüzden Hulda çareyi Benedikt'i küçük bir yürüyüşe davet etmekte buldu. Önce onunla konuşmanın muhtemelen en iyisi olacağına karar verdi. Adaya diğer ikisinden daha aşina olmasının yanı sıra, duygularını daha iyi kontrol ediyormuş gibi görünüyordu.

"Dün akşam neler olduğunu bana kısaca anlatmanı istiyorum Benedikt" dedi. Ana evden belli belirsiz bir mesafede, eski kulübenin yanında duruyorlardı. O konuşurken, bir martı kanatlarını çılgınca çırparak tam tepelerinden uçtu ki bu Hulda'nın bir şüpheliyi sorgularken alışık olduğu bir şey değildi. Bu ortam, polis merkezindeki steril sorgu odalarından hayal edemeyeceği kadar farklıydı. Orada duvarlar sadece korku ve kasvetle yankılanırken, Hulda'yı buraya getiren korkunç olaya rağmen, şimdiki ortam yaşamın kutsanması gibiydi.

"Anlatacak pek bir şey yok. Gayet normal bir akşamdı... ta ki... bu sabaha kadar. Mangal yaptık, oturup bira ve bir iki şişe şarap içtik. Birlikte böyle bir akşam geçirmeyeli çok uzun zaman olmuştu."

Hulda Benedikt'i izleyerek, "Klara sıra dışı bir şey söyledi mi? Veya yaptı mı? Kavga ettiniz mi?" diye sordu. Sonra bakışları onun ötesindeki manzaraya, çimenli tümseklere ve çukurlara, onların ötesinde bir anlık mavi deniz görüntüsüne kaydı. Burada, medeniyetten uzakta kalmanın çok özgürleştirici bir his olacağından emindi ama adada sıkışıp kalmanın, dış dünyadan kopmuş olmanın korkusu klostrofobi hissetmesine neden oluyordu.

"Kavga mı? Hayır, tabii ki etmedik" dedi Benedikt bu soruya şaşırarak. "Bir araya geldiğimizde yumruklaşmak gibi bir alışkanlığımız yok."

"Fiziksel kavga demek istemedim. Hiç gerginlik oldu mu? Aranız bozuldu mu?"

"Hayır, birbirimizi on beş yıldır, hatta daha uzun süredir tanıyoruz... Aramızda gerginlik yok, biz arkadaşız. Sizi dün akşam aramızda Klara'nın ölümünü açıklayabilecek hiçbir şey olmadığına temin edebilirim. Bu sadece korkunç bir kazaydı." Sesi sıkıntıdan birdenbire boğuklaştı. "Kesinlikle korkunç. Eve gitmemize izin vermelisiniz. Tanrım, bunun bizim için nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Kolay olduğunu mu sanıyorsunuz?"

Hulda cevap vermedi. Kolay olmadığını gayet iyi biliyordu ama kulağa saçma ve samimiyetsiz gelmeyen ne söyleyebilirdi ki? Ani ölümle ilgili kişisel deneyimi hakkında nadiren konuşurdu.

"Eee? Bunun kolay olduğunu mu sanıyorsunuz?" dedi Benedikt öfkeyle, yeni ve daha sert bir yanını ortaya çıkarmıştı. Polisle konuşan bir vatandaş için kabul edilebilir davranışa dair o görünmez sınırı aşma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Hulda, "Mümkün olan en kısa sürede gideceğiz" diye sakin bir şekilde güvence verdi.

"Metanetli görünebilirim, ne de olsa zorluklarla başa çıkmaya alışkınım ama... esas... Dagur için endişeleniyorum. Göründüğü kadar dayanıklı olduğunu sanmıyorum. Ve Alexandra... onu evine götürmeliyiz. Durumu henüz tam olarak kavradığından bile emin değilim."

"Durumun ciddiyetinin farkındayım Benedikt" dedi Hulda sertçe. "Ve bunun gibi durumlara karışanların hislerini göz önüne almayı asla ihmal etmem ama aynı zamanda kurbana karşı bir sorumluluğum var. Genç bir kadının hayatını kaybettiğini unutmayalım. Ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

"Ne mi oldu? Hadi ama, bu bir kazaydı." Benedikt'in sesi biraz titriyordu ve Hulda'ya göre bir şeyler sakladığı, farklı düşündüğü ama bunu söylemediği çok açıktı.

"Olanları açıklayabilecek hiçbir şey olmadı mı?"

Benedikt başını iki yana salladı.

"Yani gecenin bir yarısı dışarı çıkıp ölümcül bir kaza geçirdiğini mi düşünüyorsun?"

"Onu son gördüğümde oldukça sarhoştu. Hepimiz yatmaya gitmiştik ama o aşağıda biraz daha kalmak istedi. Bence yukarı çıkmak..." Benedikt cümlesini yarıda kesti.

"Neden yukarı çıkmak istemedi?" diye sordu Hulda, bunun üzerine giderek. "İçinizden birinden kaçmaya mı çalışıyordu?"

"Ne? Hayır. Tanrım, hayır. Öyle bir şey değil. Kastettiğim..." Bir an durakladı. "Kastettiğim hemen yatmak istemediğiydi. Belki de uyumasına yardımcı olması için bir gece içkisi istemiştir. Nereden bileyim? Son birkaç yıldır onunla pek görüşmedim. Tek bildiğim biraz zor zamanlar geçirdiği. Maddi sorunları varmış. Anlarsınız ya."

Hulda kesinlikle anlıyordu. Polislik hayatı, bitmek bilmeyen maaş ve çalışma koşulları pazarlıklarıyla geçiyordu ve küçük dairesi için aldığı ipotek, enflasyonla durmaksızın artıyordu.

"Yani ne demeye çalışıyorsun, Benedikt? Onun pes etmiş olabileceğini mi? Kendini uçurumdan atmış olabileceğini mi?"

"Kim bilir?" dedi Benedikt. Sesi şimdi daha özgüvenliydi. "Belki de tam olarak öyle olmuştur. Ama tahmin edebileceğiniz gibi, böyle bir varsayımda bulunmak istemem. Arkadaşımın, arkadaşımızın, gecenin bir yarısı dışarı çıkacak ve biz yakınlarda uyurken ne yaptığını bilerek kendini denize atacak kadar çaresiz olduğunu düşünmeye dayanamıyorum. Kimsenin kendini kasten o uçurumdan attığını hayal bile edemiyorum. Bu korkunç bir düşünce, korkunç."

Hulda'nın buna verecek bir cevabı yoktu. O bir şey söyleyemeden Benedikt, "Ailesine haber verildi mi?" diye sordu.

Hulda bunun üzerine başıyla onayladı. Söylenecek başka bir şey yoktu.

Dagur'un yıkıldığı çok açıktı. Hulda şaşkınlıkla ona sarılmak ve endişelenmemesini, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istediğini fark etti ancak bunun doğru olup olmayacağını bilmiyor-

du. O sadece bir genç bir adamdı ve son derece üzücü bir durumdaydı.

Onu evden güvenli bir mesafeye kadar götürmüştü ancak Benedikt'le gittiği yönden farklı bir yöne, denize daha yakın bir tarafa. Ufuk neredeyse gerçek dışıydı, sonsuzdu, tıpkı bir rüya gibiydi. Bir iki dakika hareketsiz durdu, aşağıdaki dalgaların sessiz gümbürtüsünü, kuşların kanat çırpışlarını dinledi ve adanın yavaş ama emin adımlarla onun kalbini kazandığını fark etti. Bu, kendini alıştığından farklı bir tempoya bırakma meselesiydi. Sonunda sessizliği bozdu. "Kaç yaşındasın?"

"Efendim?" Belli ki Dagur kendini farklı bir soruya hazırlamıştı. "Yirmi dokuz... Yirmi dokuz yaşındayım."

"Hepiniz aynı yaşta mısınız?"

"Evet, aşağı yukarı" dedi Dagur. Yine sesi titriyordu. "Diğerleri bir yaş daha büyük... ya da büyüktü."

"Klara, Benedikt ve Alexandra mı?"

"Evet."

"Buraya Benedikt yüzünden mi geldiniz?"

"Onun yüzünden mi? Ne demek istiyorsunuz?"

"Geziyi o mu düzenledi? Herhalde Elliðaey'e gezi düzenlemek kolay bir iş değildir."

"Ah, anladım, evet doğru..." Dagur duraksadı. "Evet, geziyi Benedikt bizim için düzenledi."

"Klara'ya destek olmak için mi buluştunuz?" Bu rastgele bir tahmindi ama Hulda'nın bu aşamada kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Dagur şaşırmış görünüyordu. "Klara mı? Hayır, nasıl yani? Hayır. Yani, tabii ki bazı sorunları vardı, bir işte tutunmakta zorlanıyordu ve bu tür şeyler. Ama bu bizi ilgilendirmezdi. Eğer sorduğunuz buysa, gezi özellikle onun için düzenlenmedi. Kesinlikle hayır."

Sesi samimi geliyordu ve Hulda ona inandı.

"Dün gece ne olduğunu biliyor musun?"

Dagur başını iki yana salladı.

"Bir tahminde bulunabilir misin?"

Dagur duraksadı. "Hayır, hepimiz yatmıştık. Yani Klara'dan önce."

"Neden uyanık kaldığını biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Gece birilerinin dolaştığını duydun mu?"

Dagur kendinden emin bir şekilde, "Hayır, külçe gibi uyumuşum. Hiçbir şey duymadım" dedi.

"Hepiniz yukarıda mı uyudunuz?" Hulda çatı katına çıkmış ve dört kişi için fazlasıyla yeterli alana sahip iki uyku bölmesi içerdiğini tespit etmişti; hatta çok daha fazla kişiyi barındırabilirdi.

"Evet, biz erkekler arkadaki odadaydık, kızlar da ön tarafta, merdivenin üst tarafındaki odadaydı."

"Biri aşağıya inmiş olsaydı duymaz mıydın?"

Dagur, "Hayır" dedi. "Uykum ağırdır."

Hulda devam etmeden önce biraz bekledi. "Neyle meşgulsün, Dagur?"

"Ben mi?" Dagur yine sorusu karşısında şaşırmış görünüyordu.

"Evet, yani ne iş yapıyorsun? Çalışıyor musun?"

"Ah, evet. Bir bankada çalışıyorum." Vurgulamak istermiş gibi ekledi: "Bir yatırım bankasında."

"Bir yatırım bankası mı? Bu ne anlama geliyor?"

"Şey... Ben bir borsa komisyoncusuyum, menkul kıymetler alım satımı yapıyorum."

Bu Hulda'yı şaşırttı çünkü Dagur'u böyle bir işte hayal etmemişti. Muhtemelen ona göre bir çocuktan öteye gitmediğinden, bu tür bir iş için çok genç olduğunu düşünmüştü. Hisse senedi ticareti muhtemelen büyük miktarlarda parayla uğraşmak anlamına geliyordu. Burada, Tanrı'nın unuttuğu bu adada, son derece savunmasız ve kafası karışmış görünüyordu; Hulda'nın borsa komisyoncularına dair basmakalıp şablonuna hiç uymuyordu; jilet gibi takım elbiseler giyen, özgüvenli ve küstah bir genç adam değildi.

Hulda'nın aklına ister istemez rahmetli kocası Jón geldi. O da yatırım işindeydi ama Hulda bu konuda çok fazla şey bilmemeyi tercih etmişti. O günlerde İzlanda'da yatırım bankaları yoktu; sadece eski devlet bankaları ve ipotek şirketleri vardı. Jón Dagur'un

kuşağından olsaydı, borsacı olacağına şüphe yoktu. Özgüveninin eksik olmadığı kesindi.

"Peki arkadaşın Benedikt? O da bankacı mı?"

"Tanrım, hayır, o bir bankanın yakınından bile geçmez. O... ıı... bir bilişim şirketi sahibi."

"Bir bilişim şirketi mi? Yani bilgisayarcılık işinde mi? O kadar yaşlı olmayabilirim ama şu bilişim teknolojilerini bir türlü kavrayamadım."

Dagur gülümsedi. "Bankalar arasında son derece popüler. Günümüzde herkes bir bilişim şirketinde hisse sahibi olmak istiyor."

"Ben istemiyorum" dedi Hulda kendi kendine. Hayat boyu biriktirdiği azıcık parayı borsada riske atmak aklının ucundan bile geçmezdi. Bir süre sonra, "Peki, ya Alexandra?" diye ekledi.

"O bir çiftçi."

Hulda neredeyse ağzından çiftçiliğin genç bir kadın için alışılmadık bir iş olduğunu kaçıracaktı ki bunun polis teşkilatına ilk katıldığında kendisi hakkında aynı şeyi söyleyen erkeklerin yorumlarından farklı olmadığını tam zamanında fark etti. "Nerede?"

"Ne?"

"Nerede çiftçilik yapıyor?"

"Doğuda" dedi Dagur. "Evli ve çocuklu. Pek sık görüşmüyoruz."

"Yine de..." Hulda, Dagur'un tepkisini incelemek için ara verdi. "Ve yine de hepiniz buraya, dünyanın öbür ucuna, bütün hafta sonunu birlikte geçirmek amacıyla geldiniz. Sadece dördünüz."

Cevap gelmedi. Dagur sadece garip bir şekilde başını salladı ve gözlerini denize dikti.

"Bunu biraz tuhaf bulduğumu söylemeliyim, Dagur" dedi sertçe, bir yandan da onun travmatik bir deneyim yaşadığını gözden kaçırmamaya çalışarak.

"Şey... evet, nedenini anlayabiliyorum..."

"Peki özel bir durum yok muydu? Bir tür kutlama falan değil miydi?"

"Hayır, kesinlikle hayır, öyle bir şey değildi" dedi Dagur hemen.

"Birbirinizi söylediğinizden daha mı iyi tanıyorsunuz?"

"Ne? Hayır, birbirimizi iyi tanıyoruz. Bunu zaten söyledim."

"Ama hiç buluşmuyor musunuz?"

"Hayır, artık değil. Sanırım eskiden yakın olduğumuzu söylemek daha doğru olur. Ama eski dostluklar sürer."

Hulda bu konuda bir fikri olmasa da, "Doğru" dedi. İlkokulda birkaç arkadaş edinmişti ama onlarla hiçbir zaman güçlü bir bağ kuramamıştı. Geriye dönüp baktığında, yoksul bir aileden gelmesinin diğer çocukları iyi tanıma şansını etkilediğinden emindi. Annesiyle, büyükannesi ve büyükbabasının yanında yaşamışlardı; dördü de küçük bir daireye tıkılmıştı ve hiçbir zaman yeteri kadar yiyecekleri olmamıştı. Yeni kıyafetler ve güzel oyuncaklar diğer çocukların sahip olduğu şeylerdi. Öğretmenlerinin ona karşı tutumlarının da ailevi koşullarından etkilendiğini ancak daha sonra fark etti. Daha da kötüsü, annesi eve ekmek getirebilmek için günün her saati çalışıyordu; bu da onun pek ortalıkta olmadığı anlamına geliyordu. Hulda büyükbabasına çok daha yakındı. Ortaokula başladığında asla popüler olamayacağına ikna olan Hulda, sınıf arkadaşlarını tanımak için çok az girişimde bulunmuştu. Temkinli ve içine kapanıktı, tanıdıklar edinmişti ama kalıcı arkadaşlıklar kuramamıştı. Aynı şey üniversite yılları için de geçerliydi. O günlerde üniversitede çok fazla kız olmadığından biraz dar görüşlü olma eğilimindelerdi ve Hulda her zaman dışlanmış biriydi. Kızlar hâlâ düzenli olarak bir araya geliyordu ve Hulda eskiden arada onları kahve içmeye ya da yemeğe davet ediyordu ama Jón'la tanıştıktan sonra onlarla temasını yavaş yavaş kaybetmişti. Eski sınıf arkadaşlarına ayıracak çok az zamanı vardı. Jón sessiz bir adamdı ve sosyalleşmeye pek hevesli değildi, bu yüzden yavaş yavaş insanları davet etme alışkanlıklarını kaybetmişlerdi. Her akşam ve hafta sonu sadece üçü baş başa kalıyordu: Hulda, Jón ve Dimma. Hulda ilk başta bu küçük aile birimini rahat bulmuştu. Ancak daha sonra bir şeylerin yanlış gittiğini fark etmişti.

Dagur Hulda'yı aniden şimdiki zamana sürükleyerek, "Ne zaman eve gidebiliriz?" diye sordu.

Hulda, "Yakında" diye yanıtladı.

"Eve mi, yoksa?.."

"Bugünkü feribotu kaçırdık, bu nedenle Heimaey'de sizin için kalacak yer ayarlamamız gerekecek. Hepinizden daha ayrıntılı ifadeler almamız gerekebilir."

"Neden? Ne olduğu açık değil mi?"

Hulda, "Öyle olduğunu umalım" dedi ve sözlerinde ciddiydi.

27

Alexandra polisle konuşmaya uygun gibi görünmüyordu ama Hulda'nın ona duyduğu sempati ne kadar samimi olursa olsun, bu görüşme kaçınılmazdı. Üç arkadaşın da ilk tepkilerini değerlendirmek hayati önem taşıyordu, böylece Hulda olayın daha fazla araştırılması gerekip gerekmediğini anlayabilecekti.

İki kadın evde birlikte oturdular. Hulda, Benedikt ve Dagur'u yerel polis eşliğinde tekneye göndermişti.

"Buna inanamıyorum" dedi kız, kısa süre içinde üçüncü kez. "Onun öldüğüne."

"Nasıl olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Hulda.

"Hayır..." Alexandra cevap verdi ama sesi titriyordu. "Lütfen, hızlıca telefon etmem gerekiyor. Evi aramam lazım."

"Burada telefon yok."

"Peki ya telsiz? Onu kullanabilir miyim?"

"Az sonra tekneye ineceğiz. Heimaey'e döndüğümüzde ve bir telefona erişimin olduğunda aileni aramak için bolca vaktin olacak."

"Şimdi, hemen gidebilir miyiz?" Alexandra hızlı hızlı nefes alıyordu. "Lütfen."

"Dün gece bir şey gördün mü?"

Alexandra başını iki yana salladı.

"Bir şey duydun mu?"

Alexandra başını tekrar iki yana salladı.

"Sence ne oldu?"

"Bilmiyorum!" Sesi histerinin eşiğine yaklaşarak yükseldi: "Bilmiyorum! Bakın, bir telefon bulmam lazım!"

"Fazla uzun sürmeyecek" dedi Hulda sakince.

Görüşmeyi kısa kesmenin ve gerekirse daha sonra tekrar devam etmenin mantıklı olup olmayacağını merak etti. Alexandra ve erkeklerin yaşadıkları şoku atlatmaları için bir an önce evlerine gitmelerine izin vermeliydi. Gerçeğin tamamını söylemediklerini hissetmesine rağmen, yine de onlara inanmaya meyilliydi. Belki de Klara'yla tartışmışlardı ve bu konuda kendilerini kötü hissediyorlardı. Ama aktif olarak adam öldürmekten ya da cinayetten suçlular mıydı? Hayır, Hulda buna inanmıyordu. "Ölüm haberi henüz duyulmadı" dedi Hulda, aslında pek de emin olmadan, "ve şimdilik böyle kalmasını tercih ediyoruz. Biz Heimaey'e varana kadar evi aramana gerek yok."

"Ama küçük oğullarımla konuşmam, her şeyin yolunda gittiğinden ve beni merak etmediklerinden emin olmam gerekiyor."

Ya Alexandra dün geceki olaydan Hulda'nın söylediklerini anlayamayacak kadar kötü etkilenmişti ya da soruları yanıtlamaktan kaçınmak için kurnazca bir taktik uyguluyordu. Neredeyse işe yaramak üzereydi; Hulda pes etmeye hazırdı.

Son anda taktik değiştirmeye karar vererek ılımlı yaklaşımından vazgeçti: "Hepinizi buraya getiren neydi? Ziyaretinizin sebebi neydi?" Sesi bu kez sorguya çeken bir polis gibi çıkıyordu.

Alexandra bir kez daha başını salladı.

"Arkadaşına ne olduğunu biliyor musun?" Hulda sesini yükselterek sordu, diğerlerinin artık onu duyamayacağından emindi. O ve Alexandra evde yalnızdılar; ada tamamen onlara kalmıştı.

Ama Alexandra inatla sessiz kaldı.

"Ne olduğunu biliyor musun, Alexandra?" Hulda bakışlarını ona dikti ve sonra korktuğu gibi Alexandra dağıldı.

Göğsü inip kalkarak ve kontrolsüzce hıçkırıklarla yalvardı: "Gidebilir miyim? Lütfen!"

Hulda pes ederek ayağa kalktı. Konuşmaları sona ermişti, şimdilik.

28

Hulda, Heimaey'deki küçük kasabanın pansiyonundaki yatağında uzanmış, uykusunun gelmesini beklemişti ama hem özlemini duyduğu hem de aynı ölçüde korktuğu eski düşmanı onu bekletmişti. Gün boyu yaptığı yolculuklar yüzünden yıpranmıştı; umutsuzca dinlenmeye ihtiyacı olsa da çoğu zaman uyku sadece gerginliğini artırıyor, unutmak için her şeyini verebileceği kâbuslar ve anılarla onu yoruyordu. Neden bütün gece boyunca Álftanes'in doğal güzelliğini, kuş seslerini ve denizi hayal edemiyordu?

Evet, uzun bir gün olmuştu, beklediğinden çok daha uzun. Pazar akşamını dışarıda geçirmeyi, belki de gece yarısı güneşinden ve ılık havadan en iyi şekilde yararlanmak için şehre inmeyi planlamıştı. Ama iş her zaman öncelikli olduğundan pek de umursamıyordu: Onu ayakta tutan tek şey buydu.

Her zaman olduğu gibi geceleri uyanık kaldığında, düşünceleri geçmişe dalmak ya da gelecek yüzünden endişelenmek gibi tanıdık bir döngüye giriyordu. Bu kez kazanan gelecek oldu. Er ya da geç bu yıl elli yaşında olacağı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Bu fikre alışmak zordu. Kafasını kuma gömmek, başkalarının sorunlarıyla meşgul olmak, çok fazla dava üstlenmek, akşamları ve hafta sonları çalışmak çok daha kolaydı. Çok az hobisi vardı; dürüst olması gerekirse, sadece bir tane: dağlarda yürümek. Ve hâlâ biriyle çıkmaya hazır değildi; artık nasıl çıkacağını bile bilmiyordu ve ayrıca Bay Doğru'yla tanışacağının garantisi de yoktu. Egzotik ülkelere seyahat etmeye gelince; mali durumu göz önüne alındığında bu bir hayalden başka bir şey değildi.

Elbette emekliliğine daha çok vardı ama ellinci doğum günü yaklaşırken bu konuda endişelenmekten kendini alamıyordu. Çalışmayı bıraktığında vaktini nasıl değerlendireceği konusunda en ufak bir fikri yoktu ve bir de para sorunu vardı; düşük, sabit bir emekli maaşıyla köhne dairesinde sıkışıp kalma ihtimali. Şu anda en azından maaşını fazla mesai yaparak artırma olasılığı vardı.

İşe yaramadı: Uyku gelmeyi reddediyordu. Yenilgiyi kabul eden Hulda yataktan kalkıp pencereye gitti ve güneşli gecede Heimaklettur kayalığının kendine özgü duvarlarına ve yeşil tepesine karşı yükselen beyaz tekne direklerine baktı. Manzarayı seyretmek yerine zihni üç gencin, daha doğrusu dört gencin; ölü kız Klara'nın ve arkadaşlarının sorunuyla meşguldü. Her ne kadar Hulda'ya tüm gerçeği söylemedikleri açık olsa da bu onların adam öldürmekten ya da daha kötüsünden suçlu oldukları anlamına gelmiyordu. Hulda, insanların her zaman kötü niyetli olmayan çeşitli nedenlerle polisten bilgi saklayabileceğini yaşayarak öğrenmişti ve bu durumu anlayabiliyordu. İnsanların bir yabancıya, özellikle de son derece sıkıntılı bir durumun ortasında çıkıp gelen birine tüm sırlarını açıklamalarını bekleyemezdiniz. Ama soruşturmanın tamamlanması gerekiyordu.

Jón ve Dimma ölmeden önce Hulda akşamları kitap okuyarak rahatlar, işinin iç karartıcı, dağınık gerçekliğinden hayal edebileceği kadar uzakta, mutlu sonlu ucuz aşk romanlarının rahat dünyasına sığınırdı. Bir kitabın başında uykuya dalmayı ne kadar da özlemişti. Bugünlerde zevk için kitap okuyacak sabrı yoktu; çok huzursuzdu. Sadece vahşi doğada olduğu zamanlarda doğru dürüst gevşeyebiliyordu. İşte o zaman zihni boşalıyordu. Bunun dışında, düşünceleri saplantılı bir şekilde Dimma'ya ve Jón'a dönüyordu. Ve olan biten her şey için kendini suçluyordu. Dimma'nın ölümüne kadar geçen aylar aklını kurcalıyordu. Bunu nasıl göremezmişti?

Kendini geçmişi düşünmeyi bırakmaya zorlayıp elindeki davaya odaklanmaya çalıştı. Zavallı çocuklar. Tepkilerinden, hepsinin arkadaşlarının ölümünden bir ölçüde sorumluluk duyduklarını anlayabiliyordu. Belki de Klara'nın ihtiyacı olduğunda yanında

olamamışlardı; belki de ona kötü davranmışlardı. Ya da belki de neyi farklı yapabilecekleri konusunda hiçbir fikirleri yoktu, sadece bir yerlerde hatalı bir karar olmalıydı. Geçmişte alınmış, farklı bir sonuca yol açabilecek, Klara'nın şoke edici kaderine yol açmayacak bir karar. Tıpkı Dimma'da olduğu gibi, Hulda'nın onun korkunç kaderinin önlenebileceğini bilmesi gibi.

O çocukların vicdan azabı Hulda'yı ilgilendiriyor muydu? Pek sayılmazdı. Tabii içlerinden biri, kızı kelimenin tam anlamıyla uçurumun kenarına itmediyse.

Hulda yatağına döndü ve gözlerini kapattı. Biraz uyuması gerekiyordu. Kâbuslara gelince; onları mecburen misafir etmesi gerekecekti.

29

Hulda önce feribotla güney kıyısındaki Thorlákshöfn limanına, oradan da arabayla Reykjavík'e yaptığı sinir bozucu derecede yavaş bir yolculuktan sonra evine uğradı. Elliðaey'de ya da Heimaey'de yapabileceği başka bir şey yoktu. Eğer ölümün kaza olmadığı ortaya çıkarsa, dosya her halükârda Reykjavík CID'ye teslim edilecekti; bu da onun masasına döneceği anlamına geliyordu.

Misafirhanede geçirdiği kötü geceden sonra kendini bitkin hissediyordu ve şimdi de bu işi astlarından birine devretmek yerine bizzat kendisi yapmaya karar verdiği için kendine kızıyordu. Normalde pazar akşamını gelecek haftaya hazırlanırken enerji toplamak için kullanırdı ama şimdi pazartesi sessizce yaklaşıyordu. Elbette biraz kestirmesi gerekiyordu çünkü işe bir saat geç gelse kimse fark etmeyecekti ama görevlerinden kaçmak onun doğasında yoktu. Bu yüzden duşa girdi, kıyafetlerini değiştirdi ve sadık yeşil Škoda'sıyla ofise doğru yola çıktı.

Bu sıkıcı görevi bir an önce bitirmek niyetiyle hemen Elliðaey'deki olayla ilgili raporu yazmaya koyuldu. Vestmanna Adaları'na gitmeden önce bölüm başkanını bilgilendirmiş ve seyahat masraflarının karşılanması konusunda ondan izin almıştı. Adam her zamanki gibi onu destekleyerek gitmesi için ısrar etmişti, en azından görünüşte. "Elbette adalardaki meslektaşlarımıza yardım etmekten mutluluk duyarız. Sana sahip oldukları için çok şanslılar." Hulda bu övgünün boş olduğunu biliyordu.

Benedikt, Dagur ve Alexandra ile aynı feribotla dönmüştü ama gemiye bindiklerinde birbirlerine sokulmuşlar ve ondan uzak durmuşlardı; görünüşe göre kadın polisle muhatap olmak istemiyor-

lardı. Alexandra zamanının çoğunu küpeşteye tutunarak geçirmişti, üzüntüden benzi solmuştu ve erkekler de koruyucu bir şekilde onun yanında kalmışlardı. Hulda onlara yaklaşmak için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Zaten belli başlı soruları sormuş ve kapsamlı bir rapor yazmak için yeterli materyali toplamış, olayın bir kaza sonucu ölüm olduğu sonucuna varmıştı.

Elliðaey'deki küçük macerası sona erince Hulda günlük rutinine geri dönmüştü. Günleri neredeyse birbirinden farksızdı. Bu, eski hayatıyla tamamen bağını koparıp Álftanes'teki aile evini satarak –aslında banka eve haciz koymuştu– kendine ait bir yer satın aldığından beri böyleydi. Başlangıçta annesiyle, daha sonra da kiralık bir dairede yaşamış, Jón'un ölümünden sonra kendisine çok az para kaldığı için küçük bir depozito biriktirmeye çalışmıştı. Annesiyle yaşamak en hafif tabirle tuhaf bir deneyimdi. Mizaç olarak birbirlerine uygun olmadıkları uzun zamandır aşikâr olsa da Hulda bunu yakınlaşmak için bir fırsat olarak görmüştü.

Annesi, Dimma ve Jón öldükten sonra kızını sevgi ve şefkatle sarmalamak için elinden geleni yapmıştı. Hulda zaman zaman kötü bir insan olduğunu düşünmüştü çünkü annesinin ilgisine karşılık veremiyor, onu kabullenemiyor ya da ona yanıt veremiyordu. Uzun saatler boyunca çalışmaya devam ettiğinden, annesiyle geçirdiği zaman genellikle akşamları ve hafta sonlarıydı; Hulda'nın bu zamanlarda en büyük arzusu yalnızlık, tercihen ıssız bir dağın tepesinde olmaktı. Annesi ise travmayı konuşarak atlatabileceklerine inanıyordu ama Hulda bunun işe yaramayacağını biliyordu. Bunun sonuçlarıyla yaşamaya mahkûmdu.

Sonunda taşındı. Olay dramatik bir şekilde gerçekleşmemişti. Bir gün annesine kendisine bir daire bulduğunu söylemiş ve misafirperverliği için teşekkür etmişti. Annesi kibarca ve dostça tepki vermişti, hepsi o kadardı. Ama zaten hiç kavga etmezlerdi; sanki duyguları yeterince güçlü değildi. Hulda küçük bir kiralık daireye yerleşmişti ve o zamandan beri boş zamanlarını kendine ayırıyordu.

Bugünlerde en azından kendine ait bir mülkte yaşıyor, kira yerine faiz ödüyordu.

İşyerinde kendisine oldukça ciddi vakalar emanet ediliyordu ve başarı oranı yüksekti. Yöntemleri her zaman geleneksel değildi ama sonuç alıyordu. Hak ettiğini düşündüğü övgüleri almasa da meslektaşları onun zor soruşturmaların üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğunu biliyordu.

Meraktan çok görev duygusuyla, Elliðaey olayına karışan kişileri kayıtlarda araştırmaya karar verdi. Ne ölen Klara ne de arkadaşı Alexandra herhangi bir şekilde polisin dikkatini çekmişti. İki kızın da sicili tamamen temiz görünüyordu. Öte yandan, bilişim şirketi olan genç Benedikt, on beş yaşındayken Kópavogur'da bir kavgaya karışmıştı. Rapor kısaydı ve ayrıntı azdı ancak olayın ciddi bir sonucu olmadığı açıktı.

Dagur'un adı da kayıtlarda geçiyordu.

1987 yılında, on dokuz yaşındayken, bir polis memuruna karşı tehditkâr davranışlarda bulunduğu için ihbar edilmişti, ancak hiçbir ayrıntı verilmemiş ve konu daha ileri götürülmemişti. Bu kendi içinde biraz alışılmadık bir durumdu: Prensip olarak, insanlar bir polis memurunu tehdit ettikten sonra bu kadar kolay serbest bırakılmazlardı. Yine de bunun çeşitli açıklamaları olabilirdi. Hulda olaya karışan memuru tanıyordu ama uzun zaman önce yaşanmış bu olayı daha derinlemesine araştırmak için bir neden görmüyordu; zira şu anda konuyla bir ilgisi yoktu. Elliðaey soruşturması sırasında şüpheli bir şey ortaya çıkarsa, söz konusu memurla her zaman temasa geçebilirdi. Ama şu aşamada bunun kendisini ilgilendirmediğini düşünüyordu. En iyisi peşini bırakmaktı.

30

Hulda huzurlu kestirmesinden telefonunun çalmasıyla uyandı. Oturma odasında uyuyakalmıştı ama lanet telefon salondaydı, bu da annesinden miras kalan rahat koltuktan kalkması gerektiği anlamına geliyordu.

Telefonu açmadan önce çalmayı kesmesini umuyordu. Ne de olsa bir satışçı araması olmalıydı; akşamları kimse onu aramazdı ve saat neredeyse dokuzdu. Haberlerden sonra yayınlanan İngiliz vahşi yaşam belgeselini izlerken uyuyakalmıştı. Kanal 2 aboneliğine parası yetmediği için devlet kanalındaki programlarla idare etmek zorundaydı.

Uzun bir günün ve olaylı bir hafta sonunun ardından hâlâ yorgun olduğu için inleyerek koltuğundan kalktı ve sert adımlarla koridora doğru yürüdü. Bugünlerde biraz daha yavaş olduğunun farkındaydı. Yürüyüş ya da egzersiz dersi gibi herhangi bir fiziksel efordan sonra kendine gelmesi ya da uyukladıktan sonra sandalyeden kalkması daha uzun sürüyordu.

Uyanık bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak, "Hulda" diye cevap verdi.

"Hulda? Merhaba. Seni uyandırdım mı?"

"Ne, hayır, tabii ki hayır. Kiminle görüşüyorum?"

"Sæmundur."

"Ah, Sæmundur, merhaba." Sæmundur, Hulda'nın yaşlarındaydı ya da ondan birkaç yaş küçüktü ve Üniversite Hastanesi'nin Patoloji Bölümü'ndeki laboratuvarda çalışıyordu. Günün ve gecenin her saati çalışıyor gibi göründüğünden, Hulda aramanın ondan geldiğini tahmin etmeliydi. Onu gözünde canlandırdı:

Sæmundur en az on yıldır tanıdığı, dost canlısı, oldukça tombul, kel bir adamdı.

"Bu kadar geç aradığım için özür dilerim."

"Önemli değil." Bazen Sæmundur'un kendisinden hoşlandığından şüpheleniyordu ama Sæmundur hiçbir girişimde bulunmamıştı. Müzmin bekârdı, iyi huylu ve nazikti ama ne yazık ki Hulda'nın tipi değildi. "Elliðaey'deki kız için mi aramıştın?" Hulda'nın bazı meslektaşları Elliðaey'deki "ceset" diyebilirdi ama o her zaman öleni kişiselleştirmeye çalışırdı; böylece bir insan hayatının kaybedildiği gerçeğini gözden kaçırmazdı.

"Evet, doğru."

"Otopsi henüz bitmedi mi? Ha gayret."

"Hayır, korkarım henüz o kadar ileri gidemedik ama bunu kaçıramazdın, yani ben kaçıramazdım. Hemen fark ettim ve sana haber vermek istedim. Soruşturmanın nasıl ilerlediği hakkında hiçbir fikrim yok ama her türlü kanıtın yardımcı olacağını düşünüyorum."

Bu pek de mantıklı konuşmadığı ilk sefer değildi.

"Kesinlikle" dedi Hulda onu yüreklendirerek. "Neyi fark ettin?"

"Ah, doğru, evet, pardon, boğazındaki izleri."

Hulda kalbinin daha hızlı attığını hissedebiliyordu. "Boğazındaki izler mi?"

"Evet, birinin merhumu boğmaya çalıştığı yerdeki izleri, yani ölmeden önce oluşanları. Bana oldukça açık görünüyor."

"Yani?.."

Hulda sözünü bitirecek fırsat bulamadı.

"Evet, tüm işaretler işin içinde şiddetin olduğunu gösteriyor. Bu sizin ilk bulgularınızla uyuşuyor mu?"

Hulda cevap vermeden önce bir an sessiz kaldıktan sonra, "Evet, aşağı yukarı" dedi. Beyaz bir yalandan asla zarar gelmezdi. "Ölüm nedeni bu muymuş?"

"Başındaki yaraların ciddiyetine bakılırsa bundan şüpheliyim. Uzun bir düşüş olmuş. Açıkçası ben dedektif değilim Hulda ve bu aşamada bu sadece bir spekülasyon. Ancak ilk izlenimim bir

boğuşma olduğu ve saldırganın onu boynundan tutup sıkarak solunum yollarını kestiği ve ardından kadının düşerek öldüğü yönünde. Olayın nasıl olduğunu bilemem ama sanırım şu sonuca varmak mantıklı görünüyor... ee..."

"...öldürüldüğüne mi?" dedi Hulda.

"Kesinlikle."

31

Hulda adada daha şüpheci davranmadığı için kendine sövdü. İhtiyaç anında içgüdüleri onu hayal kırıklığına uğratmıştı; bunun sonucunda kendisi de zavallı kızı hayal kırıklığına uğratmıştı. Belki de soruşturmayı farklı bir şekilde yürütmeli, üç arkadaşı daha fazla sorgulamadan doğruca evlerine gitmelerine izin vermemeliydi. Ne yapacağına bir türlü karar veremiyordu. Saat akşamın onuna geliyordu ve hâlâ yorgun olmasına rağmen Škoda'nın direksiyonundaydı. Her şey muhtemelen sabaha kadar bekleyebilirdi ama Sæmundur'un ona verdiği haberden sonra acilen harekete geçmesi gerektiğini hissetti.

Olay yerinde gençlerin bilgilerini not almıştı ancak bilgileri ofiste bırakmıştı. Göz açıp kapayıncaya kadar park yerinden geri geri çıkmış, komşusunun arabasını sıyırarak yanından geçmiş ve ofisine doğru yola koyulmuştu. Gökyüzü açık ve maviydi, güneş hâlâ nispeten ufkun üzerindeydi; saatin bu kadar geç olduğunu asla tahmin edemezdiniz.

Hulda masasına ulaştığında bir süre orada oturup adres ve telefon numaralarının olduğu sayfaya baktı. Alexandra, Benedikt ve Dagur. Olayı gözünde canlandırmaya çalıştı: İçlerinden biri Klara'yı gerçekten öldürmüş olabilir miydi? Onu boğmaya çalışmış, sonra da uçurumdan aşağı itmiş olabilir miydi? Hiçbiri katil profiline uygun görünmüyordu. Cinayet oranının İzlanda kadar düşük olduğu bir ülkede bu olay büyük bir heyecan yaratacaktı. Muhtemelen patronunu arayıp durumdan haberdar etmesi gerekiyordu ama bu sabaha kadar bekleyebilirdi. Şimdi asıl soru şuydu: Klara'nın arkadaşlarını tekrar sorgulamak için harekete geçmeli miydi? Onlara sürpriz bir ziyarette bulunmalı mıydı?

Hulda'nın ilk önce kimi ele alacağı konusunda düşünmesine gerek yoktu; cevap gözünün önündeydi. Alexandra geceyi Kópavogur'daki akrabalarının yanında geçirmeyi planlıyordu. Hulda onu üçü arasında en üzgün ve dolayısıyla en kolay temas edilecek kişi olarak seçmişti. Alexandra adada darmadağın olmaya çok yaklaşmıştı. Elbette onun zayıflığından faydalanmak haksızlıktı ama durum şimdi çok daha ciddiydi.

Alexandra'nın Kópavogur'daki akrabaları Hulda'ya akşamlarını mahvettiğini hissettirmekten çekinmediler. Hulda kapılarına geldiğinde, kim olduğunu açıkladığında ve genç kadınla konuşmak istediğinde yaygara kopardılar.

"Uyuyor. Korkunç bir şok geçirdi. Şimdi onu neden rahatsız etmek zorunda olduğunuzu anlamıyorum" dedi kapıyı açan orta yaşlı kadın, taviz vermeyen bir tavırla. Kadının arkasında, bakışlarını Hulda'nınkilerden kaçıran iriyarı bir adam duruyordu; muhtemelen kocasıydı. Kadın konuşurken başıyla onayladı. "Sabah tekrar gelmeniz gerekecek."

Hulda'nın böyle durumlarda geri adım atmak gibi bir alışkanlığı yoktu. "Uzun sürmez" diye ısrar etti, yılmadan. "Korkarım onunla oturup hafta sonu yaşananları daha ayrıntılı bir şekilde gözden geçirmem gerekiyor."

"Neden? Neden o?" diye sordu kadın, hâlâ kapı aralığından kımıldamadan. Kocası başıyla onaylamaya devam etti.

"Bildiğiniz gibi genç bir kadın hayatını kaybetti ve Alexandra ile Elliðaey'de onun yanında olan iki adamla konuşmam gerekiyor. Böyle bir soruşturmada merhumun çıkarlarına öncelik vermek zorundayız; bu masum insanlara rahatsızlık vermek anlamına gelse bile." Hulda "masum" kelimesini vurgulamaya gayret etti. "Beni içeri alır mısınız lütfen?"

Bunun üzerine kadın yumuşadı ve kenara çekildi, kocası da onu takip etti. Hulda'ya oturma odasını gösterdiklerinde, Hulda Alexandra ile konuşabileceği daha özel bir yer olup olmadığını sordu. Çiftin ifadelerinden görüşmeye katılmalarına izin verilmediği için hayal kırıklığına uğradıkları belliydi ama sonunda

Hulda'ya çalışma odası ile dikiş odası arası küçük bir oda gösterildi. Hulda birkaç dakika boyunca orada bekledi.

Sonunda Alexandra kapıda belirdi. Yüzündeki şişkinliğe bakılırsa, uyuduğu yalan değildi. O akşam çok ağladığı da belliydi. Kesinlikle olayın ilk şokunu ve üzüntüsünü henüz atlatmış gibi görünmüyordu.

Hulda önce kapının iyice kapandığından ve Alexandra'nın oturduğundan emin olduktan sonra sorularına başladı.

"Seni bilgilendirmek zorunda olduğum için üzgünüm Alexandra ama tüm kanıtlar arkadaşının öldürüldüğünü gösteriyor."

Alexandra hemen tepki verdi. Bu haber onu gözle görülür bir şekilde şaşkına çevirdi; Klara'nın ölüm haberini ilk kez duyuyormuş gibi aniden kedere boğuldu. Ama tabii ki böyle bir duygusal tepkiyi taklit etmek mümkündü ve Hulda henüz onu böyle inandırıcı bir rol yapıp yapamayacağını söyleyecek kadar iyi tanımıyordu.

Hulda uzun süre bekledi.

Sonunda Alexandra sessizliği bozdu: "Bu... hayır, bu imkânsız. Neden? Neden böyle düşünüyorsunuz? Neden birisi böyle bir şey yapsın ki?" Başını salladı, sesi histerik bir şekilde yükseldi: "Hayır, hayır, hayır!"

"Korkarım ki kanıtlar bunu işaret ediyor."

"Öldürüldü mü? Öldürüldü mü? Cidden mi? Ne... ne kanıtı?"

"Bana o gece neler olduğunu anlatman gerek Alexandra. Bu işin içyüzünü birlikte öğrenmeliyiz."

"Bu... hiçbir şey olmadı ki." Ağlamaya başladı. "Hiçbir şey olmadı."

"Bir şeyleri örtbas etmeyi bırakmanın zamanı geldi, Alexandra. Eğer öldürüldüyse" dedi Hulda, kelimenin bir an havada asılı kalmasına izin verdikten sonra tekrarlayarak: "Eğer öldürüldüyse..."

Alexandra başını iki yana salladı.

bunu yapabilecek sadece üç kişi var: sen, Benedikt ya da Dagur."

Kız gözlerini elinin tersiyle silerek başka tarafa baktı.

Hulda, "Senin yapmadığını biliyorum" diye yalan söyledi. "Peki sence diğerlerinden hangisi daha muhtemel katil, Benedikt mi yoksa Dagur mu?"

Alexandra cevap vermedi.

"Bunun arkasında ne olabileceğine dair bir fikrin var mı? Örneğin eski bir kin?"

"Hayır, anlamıyorsunuz..." Alexandra cümlesini yarım bıraktı. "Bu imkânsız. Hiçbirimiz birini öldüremeyiz... ne Dagur ne de Benni... Asla kimseyi öldürmezler. Onları tanımıyorsunuz. Ben... Buna inanmayı reddediyorum."

"Açıkçası, ben de seni göz ardı edemiyorum, Alexandra. Eminim anlıyorsundur."

"Ne demek istiyorsunuz? Az önce... senin yapmadığını biliyorum dediniz..."

"Benim ne düşündüğüm önemli değil. Elbette arkadaşınızı öldürebileceğine inanmıyorum ama seni soruşturmadan eleyemem. Benimle işbirliği yapmak zorundasın."

"Ama... evet elbette, ancak yapamam... İstemiyorum..."

"İstemediğin şey ne? Bir cinayet soruşturmasında şüpheli olmak mı?"

"Tanrım, hayır! Tabii ki hayır."

Genç kadının yüzünden yine gözyaşları süzülmeye başladı.

"Kendini toplamalı ve bana yardım etmeye çalışmalısın, Alexandra."

Alexandra, "Evet... Biliyorum, biliyorum" diye hıçkırarak feryat etti.

O sırada öfkeyle çalınan kapı açıldı ve Hulda'yı karşılayan kadın içeri girdi. Yüzü allak bullaktı. "Bu kadar yeter! Tek duyabildiğim zavallı kızın hıçkıra hıçkıra ağlaması. Bu kesinlikle kabul edilemez. Ona böyle davranmaya nasıl cüret edersiniz? Daha yeni arkadaşını kaybetti."

Hulda sert bir şekilde cevap verdi: "İfadesini almayı bitirmek için bir dakikaya ihtiyacım var."

"Hayır, bu hemen şimdi sona erecek yoksa avukat olan kayınbiraderimi arayacağım. Bu kesinlikle kabul edilemez." Alexandra'ya döndü: "Buraya gel canım. Kadın gidiyor."

Alexandra Hulda'ya bir bakış attı, sonra ayağa kalkarak teyzesinin sözünü dinledi.

Hulda kızın ifadesinden bir şeyler gizlediğini anlayabiliyordu. Bundan emindi.

32

Evet, burası doğru adresti: Zilde sadece Dagur'un adı yazıyordu ama Hulda böyle büyük bir evde bu kadar genç bir adamın yalnız yaşadığını görünce biraz şaşırdı. Zili çalıp bir dakika bekledikten sonra kapıya önce sessizce, sonra daha kuvvetlice vurdu ama yanıt alamadı. Dagur dışarıdaymış gibi görünüyordu. Hulda parmağını uzun süre zilde basılı tutarak son bir deneme daha yaptı. Cevap yoktu. Bu gece geç saatlerde ya da sabah ilk iş olarak tekrar uğraması gerekecekti.

Benedikt ise otuz yaşında bir bekâra çok daha uygun bir yerde, şehir merkezinde küçük bir bodrum katında yaşıyordu.

Daire, mavi ve beyaza boyanmış geleneksel, ahşap bir evdeydi ve içeriye arka taraftan, yabani otlarla kaplı bir bahçeden giriliyordu. Hiçbir yerde zil göremeyen Hulda kapıya vurdu.

Bir ses duydu, sonra kapı açıldı ve Benedikt aralıkta belirdi. Hulda'nın geldiğini görünce bariz şekilde irkildi.

"İyi akşamlar, Benedikt."

"Ne, ah, merhaba... Durun biraz, tekrar görüşecek miydik?"

"İçeri gelebilir miyim?"

Benedikt bir an duraksadı. "Aslında yalnız değilim ama... sanırım..."

"Teşekkürler." Hulda izin istemeden içeri girdi. "Konuşmamız gerek."

İçeri girer girmez Dagur'un salonun ortasında dikildiğini gördü ve bir kavganın ya da tartışmanın ortasına düştüğü izlenimine kapıldı. Hava çok elektrikliydi.

"Selam" dedi Dagur alçak sesle, parke zemine bakarak.

Oda asgari düzeyde döşenmişti; sadece yıpranmış deri bir kanepe, bir televizyon ve videolarla dolu raflar vardı. Hiç kitap yoktu, duvarlarda resim de yoktu ve sadece tavandan sarkan çıplak bir ampul vardı. Hulda masada içecek ya da atıştırmalık bir şey olmadığını fark etti; bu ayrıntı Dagur'un planlı bir ziyaret için burada bulunmadığını anlamasına yardımcı oldu.

"Merhaba, Dagur" dedi. "Ben de az önce Kópavogur'daki evine uğradım."

Dagur tekrar başını kaldırdı, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı: "Beni mi arıyordunuz?"

"Evet, ikinizle de konuşmam gerekiyor." Kısa bir sessizlikten sonra Hulda ekledi: "Seni burada bulmayı beklemiyordum, Dagur."

"Ne... ah, hayır, ben... ee..." Hulda onun utanmasını garipsedi. Bir arkadaşını ziyaret etme sebebini açıklamakta zorlanmamalıydı ama Dagur her nedense sözcükleri bir araya getiremiyordu. Evet, burada kesinlikle görünenden daha fazla bir şeyler oluyordu.

Seçme şansı olsaydı, Hulda genç adamlarla ayrı ayrı konuşmayı tercih ederdi ama bu şartlar altında bu zor olurdu.

"Oturun" dedi kararlı bir şekilde. "Uzun sürmeyecek." İkisi de ona itaat ederek yan yana kanepeye çöktüler. Hulda salona açılan küçük mutfaktan bir tabure aldı ve üzerine tüneyerek onlara baktı.

Bir süre ikisini de inceledi, tansiyonu yükseltti, onları biraz terletti. Rahatsızlıkları açıkça görülüyordu.

"Arkadaşınız" diye lafa girdi. "Arkadaşınız Klara, görünüşe göre uçurumdan kazara düşmemiş."

Benedikt, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sertçe sordu.

"Saldırıya uğramış" diye yanıtladı Hulda.

"Saldırıya mı uğramış?" Dagur'un sesi kuşkulu geliyordu.

"Ne ima ediyorsunuz?" diye sordu Benedikt. "Birinin onu öldürdüğünü mü?"

Hulda başıyla onayladı. "Kesinlikle öyle görünüyor. Ve şimdilik üzerinde çalıştığımız varsayım bu" diye devam etti. Kasıtlı

olarak şüphelerinde yalnız olmadığı, tüm CID'nin onun arkasında olduğu izlenimini verdi.

"Onun öldürüldüğü varsayımı üzerinde mi çalışıyorsunuz?" Benedikt'in sesi hem şoke olmuş gibiydi hem de öfkeliydi. "Tanrı aşkına, ikimizden birinin ya da Alexandra'nın onu öldürmüş olabileceğini ima etmiyorsunuz değil mi?"

Hulda duygusuz bir ses tonuyla, "Adada başka kimse var mıydı?" diye sordu.

Cevap veren Dagur oldu: "Hayır, hayır, yoktu."

"O zaman senaryoda başka kimse yok, değil mi?"

Benedikt başını iki yana salladı.

"Sizin haberiniz olmadan adaya başka birinin gelmiş olması mümkün mü?"

"Pek mümkün değil. Yine de sanırım tamamen ihtimal dışı değil."

"Örneğin, gece bir tekne gelseydi duyar mıydınız?"

"Hayır, muhtemelen duymazdık."

Hulda, "Yani şu an için üçünüze odaklanmaktan başka bir seçeneğimiz kalmıyor" dedi. "Aksi yönde bir kanıt ortaya çıkmadığı sürece."

"Bu saçmalık" dedi Dagur. "Buna cidden inanıyor olamazsınız... arkadaşımızı öldürdüğümüze."

"Şaka yapıyor olmalısınız" dedi Benedikt.

"Keşke öyle olsaydı" dedi Hulda, yüz ifadesi sertleşmişti. "Bakın, bana gerçeği anlatmanızın zamanı geldi. O gece ne oldu?"

Dagur Benedikt'e bir bakış attıktan sonra, "Tanrı aşkına, size daha ne söylememizi istiyorsunuz?" diye cevap verdi. "Ne olduğunu bilmiyoruz. Klara hepimizle aynı saatte yatmadı." Durdu, kendini topladı ve ekledi: "Her neyse, size onu birinin öldürdüğünü düşündüren nedir?"

"Şu anda bunu size söyleyemem."

Benedikt ayağa fırladı. "Olmayan bir şey hakkındaki sorulara cevap vermemizi bekleyemezsiniz... Yani, en ufak bir kanıtınız olmayan bir şey hakkında. Sadece bizi tuzağa düşürmeye çalışıyorsunuz. Arkadaşımız ya kayıp düşmüş ya da kendini uçurumdan aşağı atmışken bizi cinayetle suçlamaya çalışıyorsunuz."

"Herhalde bir avukat tutma hakkımız vardır, değil mi?" dedi Dagur beklenmedik bir şekilde.

Hulda gülümsedi. "Bu tamamen size bağlı. Biraz sakinleşelim. Kimse tutuklu değil, kimse şüpheli değil... resmi olarak. Sadece sohbet ediyoruz ama dediğim gibi, bu size bağlı. Yarın sabah sizi karakolda resmi olarak sorgulamaya çağırmam gerekip gerekmediğini göreceğiz. İsterseniz o zaman yanınızda bir avukat getirme hakkınız var."

Benedikt orada durmuş, bocalıyordu. Dagur kıpırdamadan oturuyordu.

"Her neyse, burada tam olarak ne yapıyorsun Dagur?" diye sordu Hulda, bakışlarını koltuktaki genç adama dikerek.

"Efendim?" Bu soru onu şaşırtmıştı.

Hulda sertçe, "Bana bunun bir arkadaş ziyareti olduğu yalanını söyleme" diye ekledi.

Dagur hiçbir şey söylemeden öylece oturdu.

"Siz ikiniz hikâyelerinizin eşleştiğinden emin olmak mı istediniz?" Bakışlarını tekrar Benedikt'e çevirdi.

Benedikt başını şiddetle iki yana salladı, Hulda'nın habersiz gelip suçlamalarda bulunmaya başlamasına öfkelenmek yerine konuşmanın geldiği noktadan gerçekten endişe duyuyor gibiydi.

"Kesinlikle hayır" dedi. "Asla."

"Dagur?"

"Ne? Tanrım, hayır. Öyle bir şey değil. Her şeyi yanlış anladınız. Hikâyelerimizin eşleştiğinden emin olmamıza gerek yok. Gerçekten."

Hulda neredeyse onlara inanacaktı. Evet, belki de doğruyu söylüyorlardı. Ama yine de onlara tam olarak güvenmiyordu.

Ayağa kalktı.

"O halde, burada ne işin var Dagur?"

Dagur gerektiğinden daha uzun süre düşündü. "Arkadaşımız yeni öldü" dedi sonunda, "neredeyse burnumuzun dibinde. Yalnız kalmaya dayanamadım ve Benni'den başka kiminle konuşacağımı bilemedim. Alexandra ve ben o kadar yakın değiliz ama Benni ve ben her zaman iyi arkadaş olduk. Birbirimizden hiçbir zaman sır saklamadık..."

Hulda, Dagur'un ses tonundan bu son cümlenin tuhaf bir önem taşıdığını, daha derin bir anlamı gizlediğini hissetti; bunu mutlaka gün yüzüne çıkaracaktı.

33

Hulda üç gence ikinci bir emre kadar şehirden ayrılmamaları talimatını vermişti. Ne Benedikt ne de Dagur itiraz etmişti ama Alexandra doğuya, ailesinin yanına dönmesi gerektiğini söyleyerek karşı çıkmıştı. Ancak sonunda bir ya da iki gece daha beklemeye ikna olmuştu.

Hulda'nın bir sonraki adımı, ertesi sabah, on yıl önce bir polis memurunu tehdit ettiği için uyarıldığında Dagur'un ifadesini alan polis memuru Thorvardur'u görmeye gitmek oldu. Thorvardur otuzlu yaşlarının ortasındaydı, dürüst, ayakları yere basan ve konuşması kolay biriydi.

Onunla bir görüşme talep eden Hulda şimdi ofisinde oturuyordu.

Thorvardur, "Evet, senin için ne yapabilirim?" diye sordu. Gülümsemesi içtendi.

"Bu muhtemelen zaman kaybı olacak" dedi Hulda, "ama rapor ettiğin küçük bir olayla ilgili 1987 yılına ait eski bir rapor buldum."

"Ah, doğru, 1987, hımm. O zaman yeni mezun olmuştum. Polis teşkilatına 86'da katıldım."

Hulda Dagur hakkındaki raporun bir kopyasını uzattı.

"Bunu hatırlayacağını hiç sanmıyorum..."

"Hmm, bir bakalım. Thorvardur raporu gözden geçirdi."

"Ah... bir dakika, evet, 1987, yine de tam olarak emin değilim." Rapora bakmaya devam etti. "Bir bakalım. Kaç yaşındaymış? Sadece on dokuz. Tekrar suç mu işlemiş?"

Hulda başını iki yana salladı. "Hayır, gördüğüm kadarıyla sıradan, saygılı bir çocuk. Kayıtlara geçen tek suçu bu."

"Dagur... Dagur Veturlidason mu?" Thorvardur'un kafasında bir ampul yanar gibi oldu: "Ah, evet, tabii ya. Dagur Veturlidason, elbette. Üzgünüm, hemen anlayamadım. Bana bağlamı anlatmalıydın Hulda." Ona gülümsedi.

"Bağlamı mı?"

"Evet, babasıyla ilgili değil miydi? Neden şimdi bunu araştırıyorsunuz?"

"Babası mı? Ne yaptı ki?"

"Veturlidi Dagsson, onu hatırlamıyor musun?"

İsim belli belirsiz tanıdık gelse de Hulda hatırlayamadığını itiraf etmek zorunda kaldı.

"Kızını öldürmüştü, hatırladın mı?"

Ve sonra Hulda gayet iyi hatırladı. O dönemde soruşturmaya dahil olmamıştı ama olaylar manşetlere çıkmıştı, bu yüzden haberdar olmaması mümkün değildi. Kópavogurlu saygın bir muhasebecinin, Batı Fiyortları'nın ıssız bir noktasındaki yazlık evlerinde öz kızını öldürmekle suçlandığı, kesinlikle mide bulandırıcı bir vakaydı. Hulda soruşturmayı sadece haberlerden ve karakol koridorlarında kulak misafiri olduğu dedikodulardan takip ettiği için ayrıntıları hatırlayamıyordu. Adam karar açıklanmadan önce gözaltındayken intihar etmişti. Ancak hafızasında yer eden şey, Lýdur'un başarısını pekiştiren davanın bu olduğuydu. Ayrıca altta yatan bir istismar geçmişine dair belirtiler de vardı ve o sırada fark etmemiş olsa da bu Hulda'ya oldukça tanıdık gelmişti.

Düşününce, muhasebecinin Kópavogur'da yaşıyor olması gerçeğe uyuyordu: Dagur için birkaç beden büyük olan ev, eski aile evi olmalıydı. Gerçi bugünlerde orada yalnız yaşıyor gibi görünüyordu. Bu da şu soruyu akla getiriyordu: Annesine ne olmuştu?

Hulda kendi kendine, "Tanrım" diye nefes verdi. "Dagur'un onun oğlu olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bilmiyor muydun?"

"Hayır, bilmiyordum... olayları bağdaştıramadım" dedi.

"O zaman neyi araştırıyorsun? Şüphesiz bu eski bir olay, çocuğun o zamanlar biraz yaygara kopardığı gerçeği."

"Yani hatırlıyor musun?"

"Evet, onun için üzülüyordum. Sürekli karakola gelir, babasının tutuklanmasına öfkelenirdi. Suçlu olduğuna inanmayı reddetti. Çoğunlukla, sadece Lýdur'u görmek isterdi ama bazen bize bağırıp çağırmaya başlardı. Biz de onun için üzülürdük. Herhangi bir işlem yapmadık. Ancak bir keresinde, söz konusu olayda sınırı aştı, çok ileri gitti ve tehditler savurmaya başladı; bu yüzden onu tutuklamak ve sakinleştirmek için onunla biraz sohbet etmek zorunda kaldık. Daha ileri gidilmedi. Çocuk korkunç bir durumdaydı. Ama bu çok doğaldı."

"Doğru..." Hulda dikkati dağılmış bir şekilde cevap verdi. Her şeyi kabullenmekte zorlanıyordu... Dagur'un, kendi kızını öldüren bir adamın oğlu olduğunu. Lanet olsun. Yine de herhangi bir bağlantı olamaz mıydı?

"Peki, anlat bakalım, neler oluyor, çocuğa bu ilgi neden?"

"Dagur bir cinayet davasında şüpheli. Hafta sonu Elliðaey'de düşerek ölen kız var ya."

"Şaka mı yapıyorsun? Lanet olsun!" Thorvardur yumruğunu masaya vurdu. "Ciddi misin?"

Hulda başıyla onayladı.

"Suçlu olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Artık ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyorum."

"Genetik bir eğilim olabilir, değil mi?"

Hulda kaşlarını kaldırdı. "Ah, hadi ama."

"Evet, gerçekten. Bu tür eğilimler var. Yerinde olsam, bunu kesinlikle göz ardı etmezdim."

"Babasının günahları yüzünden onu tutuklayamam. Bunu mu öneriyorsun?"

"Armut dalının dibine düşer, Hulda."

34

Basın davayı kurcalamaya başlamıştı ve Hulda masasına döndüğünde, o gece adada neler olduğunu soran birkaç mesajın kendisini beklediğini gördü. Şimdi onlarla vakit kaybetmek yerine, gününü başka meselelerle uğraşarak geçirmenin daha iyi olacağına karar verdi. Neyse ki polisin ölümü olası bir cinayet olarak değerlendirdiğine dair haberler henüz basına sızmamıştı.

Son bilgiler ışığında acilen Dagur'la konuşması gerekiyordu ama önce Veturlidi davasının tüm detaylarını bildiğinden emin olmak istiyordu. Bunu yapmanın en kestirme yolu da Lýdur'dan kendisini bilgilendirmesini istemekti. Adama karşı duyduğu nefret düşünüldüğünde –şüphesiz bu hisler karşılıklıydı– bu pek de hoşuna giden bir seçenek değildi. Ama soruşturmadan Lýdur sorumluydu; bu onun için büyük bir fırsattı, ona basamakları tırmanma şansı veren bir davaydı. Soruşturmayı değerlendirmek için medyaya çıkmaya özen gösteren, halkın güvenebileceği bir adam rolünü üstlendiğinden, o dönemde belli bir şöhrete dahi ulaşmıştı. Bu konuda iyiydi, hakkını teslim etmeliydi ama Hulda yine de ona güvenmiyordu. Nedenini bir türlü anlayamıyordu.

Ama şimdi, nihayet, Hulda'nın kendine ait büyük bir davası vardı; bunu içten içe biliyordu. Bu onun için bir şanstı ve daha büyük bir prestij ve daha iyi bir ücret elde etmek istiyorsa bunu kendi lehine kullanmalıydı. Hatta belki de bir basın toplantısı düzenleyerek spot ışıklarının altına çıkma konusundaki isteksizliğini yenmenin tam sırasıydı. Lýdur gibi doğal bir oyuncu değildi ama bir başarıya ihtiyacı vardı ve eğer başarı elde ederse, bunun fark edilmeden geçip gitmesine izin vermemeliydi.

Nihayetinde, gidip onunla konuşmak için kendini hazırladıktan sonra, Lýdur'un şehir dışında olduğunu öğrenmek bir hayal kırıklığı oldu. Dün işten sonra Borgarfjörður'daki yazlık evine gittiği söylenmişti ve orada telefonu yoktu. Hulda gibi Lýdur da henüz cep telefonu taşıma alışkanlığı edinmemişti ama gidişata bakılırsa çok geçmeden birer telefon edinmeleri gerekecekti. O zamana kadar Hulda, patronları tarafından sürekli erişilebilir olmamanın özgürlüğünden en iyi şekilde yararlanmak niyetindeydi.

Aslında bu güzel havada arabasıyla bir tur atmak iyi bir fırsat gibi görünüyordu. Škoda kısa süre önce pahalı bir bakımdan dönmüştü, bu da batı kıyısından Borgarfjörður'a gitmek konusunda herhangi bir sorun olmayacağı anlamına geliyordu. Hayır, bu hiç de kötü bir fikir değildi.

Hulda, Reykjavík'ten kuzeye, sahil boyunca uzanan yoldan asla bıkmazdı. Bu yol, en sevdiği dağlardan bazılarının eşsiz manzaralarını sunuyordu: Yalnız başına bir yarımadada duran tabak şeklindeki Akrafjall, geniş ve dümdüz zirvesiyle heybetli Esja ve neredeyse Alpler'i andıran Skardsheidi'nin zirveleri. Arabayla Hvalfjördur'un etrafından dolanmanın uzun sürmesine bile kızmazdı, bunun yakında geçmişte kalacağının farkındaydı. Fiyordun ağzından geçen tünel gelecek yıl açılacaktı ve bu da yolculuk süresini bir saatten yedi dakikaya indirecekti. Ama dağların ve denizin panoramik manzarasını, yuvarlak beyaz balyalarla bezenmiş düzenli çiftlikleri ve saman tarlalarını, eski balina avı istasyonunun tanıdık siluetini ve savaştan kalma Nissen barakalarını özleyecekti.

Hafnarfjall'ın etrafından dolanırken, kuzey ve doğuda daha düz ve açık arazilerle çevrili Borgarfjörður'u ilk kez gördü; uzaktaki dağlar manzaraya arka plan oluşturuyordu. Fiyordun en belirgin noktası, şirin beyaz kilisesiyle küçük Borgarnes kasabasıydı, ancak bugünkü durağı burası değildi.

Lýdur'un yazlık evi, ziyaretçilerin özel olarak işini zorlaştırmak amacıyla tasarlanmış gibi görünen bir tatil yerleşkesinin tam ortasında çıkmıştı. Yön duygusu fena sayılmazdı ama Hulda, sonunda

doğru çıkmaz sokağı bulup yazlık evi fark edene kadar defalarca aynı yerde dönüp durdu. Ev, yol tarafından kısmen huş ağaçları ve çalılarla gizlenmişti.

Škoda'sını Lýdur'un büyük arazi aracının arkasına park ederken, onun maaş basamağında kendisinden birkaç kademe yukarıda olmasını bir kez daha düşündü; durumu yalnızca konumu, yaşı ve deneyimiyle açıklanamayacak kadar iyiydi.

Ön kapıya yaptığı deneme amaçlı vuruş cevapsız kalınca, Lýdur'un arka tarafta olup olmadığına bakmak için mülkün yan tarafına doğru yürüdü. Şanslıydı. Adam tişörtsüz, güneş gözlüğüyle mangalın başında duruyordu ve Hulda'yı görünce fena halde irkildi.

"Yüce Tanrım, Hulda! Burada ne işin var?" diye sordu. İlk şaşkınlığı yerini kafa karışıklığına bırakmıştı.

"Merhaba, böyle habersiz geldiğim için üzgünüm" dedi Hulda samimiyetsizce. İçten içe, adamın gösterişli bir tatil evi ve önüne park ettiği lüks bir arazi aracı varken, kendisinin on yıllık bir Škoda'yla, belini büken bir ipoteği olan ufacık bir kulübeyle ve birkaç yılda bir Reykjavík'ten çok uzak olmayan Hvalfjördur'daki polis sendikasının yazlık lojmanında kendisine ayrılan haftayla yetinmek zorunda kaldığını düşünüyordu. Bu çok büyük bir haksızlıktı.

"Sadece şaşırdım, o kadar. Karım biraz uzanmaya gitti. İkinizi daha sonra tanıştırırım. Hiç karşılaşmış mıydınız?"

"Evet, sık sık."

"Ah, doğru. Her neyse, herhalde acil bir durum var. Umarım buraya beni ofise götürmeye gelmemişsindir." Lýdur güldü.

"Böyle bir tehlike yok. Birkaç dakikan var mı?"

"Tabii. Hamburger ister misin? Bir sürü var."

Hulda bu teklifi reddetmek üzereyken, açlıktan midesinin kazındığını fark etti. "Ee, şey, teşekkürler. Harika olur."

Lýdur, "Bir hamburger ve Cola geliyor" dedi ve Hulda'nın pek çok kez duyduğu o sahte kahkahasını attı. Bu adamın her şeyi sahteydi; yine de bu onun hızla yükselmesini engellememişti. Acaba Hulda onu kıskanıyor muydu?

Lýdur içeri girdi; az sonra büyük, sulu bir köfteyle dönerek onu mangalın üzerine attı. Köfte cızırdadı ve etrafa bir miktar yağ sıçradı.

"Pekâlâ, anlat bakalım. Seni buraya getiren nedir, Hulda?" Konuşmasındaki o şakacı tını gitmişti; sesi daha profesyonelce çıkıyordu.

"Ben... şey, aslında, sana eski bir davayı sormak istedim. Veturlidi Dagsson'u hatırlıyor musun?"

Hulda onun bu adı duyunca, gizlemeye çalışmasına rağmen istemsizce irkildiğini fark etti. Sorunun gerektirdiğinden daha uzun sürecekmiş gibi gelen bir sessizlik oldu.

"Veturlidi, evet, elbette onu hatırlıyorum" dedi Lýdur sonunda, hiçbir şey belli etmeden. "Korkunç bir vaka, kesinlikle korkunç" diye ekledi, etrafına bakmadan. "Bununla neden ilgileniyorsun?"

"Hafta sonunda Veturlidi'nin oğluyla karşılaştım. Adı Dagur. O zaman onunla karşılaşmış mıydın?"

"Şey... evet" diye cevapladı Lýdur, belirgin bir isteksizlikle. "Adını unutmuştum ama onunla en az bir kez karşılaştım, muhtemelen daha fazla. Babasını tutukladığımızda tamamen çıldırmıştı. Sabahın köründe oraya gittik, çocuk uyanıp bağırmaya ve olay çıkarmaya başladı. O zaman da o kadar genç değildi; en az on sekiz, on dokuz yaşında olmalıydı."

Hulda, "On dokuz" diye doğruladı.

"Doğru. Onun... gerçekle yüzleşmeye istekli olduğunu hiç sanmıyorum." Sonunda Lýdur döndü ve Hulda'yla göz göze geldi; yüz ifadesine son derece hâkimdi. "Elbette anlaşılabilir bir durum. Aile için korkunç bir dönemdi, dehşet verici bir durumdu."

Tekrar mangala döndü ve kayıtsızca, "Oğluna nerede rastladın?" diye sordu.

"Üzerinde çalıştığım bir davaya karıştı."

Lýdur'un Elliðaey'deki olayın cinayet soruşturmasına dönüştüğünü bilmesi imkânsızdı, henüz bunu öğrenmiş olamazdı, yazlık evinde telefon yoktu.

Lýdur bir süre durakladıktan sonra, "Hangi dava bu?" diye sordu. "Vestmanna Adaları'ndaki ölüm mü?"

"Evet. Kızın öldürüldüğünü gösteren kanıtlar ortaya çıktı."

"Öldürülmüş mü? Kahretsin. Şehre dönsem iyi olacak."

"Ben ilgileniyorum" dedi, sesi sertçe yükselerek.

"Kahretsin" dedi Lýdur, onu duymamış gibi. "Karımla konuşup ofise döneceğim. Neyse, sormak istediğin neydi Hulda?"

"Tek bilmek istediğim" diye yanıtladı Hulda, bir anlık öfke patlamasından kurtulmaya çalışarak, "o sırada Dagur'u hiç hesaba kattın mı?"

"*Hesaba katmak mı*? Nasıl yani?"

"Hiç şüpheli oldu mu?"

"Ne?" Lýdur'un başı hızla Hulda'ya döndü. "Ablasının cinayetinden mi? Hayır, tabii ki olmadı. Asla. Eminim hatırlıyorsundur; bu açık ve net bir davaydı. Veturlidi yaptı, buna hiç şüphe yok." Lýdur net ve ikna ediciydi. Buna kendisi de ikna olmuştu.

Hulda, "Bana olayların kısa bir özetini verebilir misin? Bu senin soruşturmandı, değil mi?" diye sordu, ancak cevabı zaten biliyordu.

"Bana bir saniye ver" dedi Lýdur, köfteleri mangaldan alırken. Hulda'ya verandadaki bir sandalyeyi işaret etti ve karşısına oturdu. Hulda bir an için, taze kızarmış köfte kokusunun, ılık yaz havasının ve yaprak bile kıpırdamamasının tadını çıkarırken, o anın saf keyfi dışında her şeyi unuttu. İşte hayat dediğin böyle olmalıydı; onun eski hayatı gibi.

Lýdur tekrar ayağa kalkarak, "Sana şu Cola'yı getireyim" dedi. İçeri girdi ve elinde içecekle hızla geri geldi. Sandalyesine oturduktan sonra, Hulda'nın sorusuna cevap verdi: "Tabii, soruşturmayı baştan sona ben yürüttüm. Ve her şeyin tıkır tıkır işlediğini söylemeliyim. Gerçekten çirkin bir suçtu, bir babanın kendi kızını böyle öldürmesi. Ne tür bir baba kendi çocuğuna zarar verir ki?"

Bu soru üzerine Hulda ürperdi.

"Söylesene, cesedi nerede bulmuşlardı?"

"Batı Fiyortları'nda" dedi Lýdur, büyük bir ısırık alıp hamburgerini şiddetle çiğnerken. "Kanlı bir sahneydi. Ailenin yazlık evinde olmuş. İlk bakışta kız yalnız gibi görünüyordu ama Veturlidi'nin kazağı her şeyi ele verdi. Kız kazağı tutuyordu. Ve-

turlidi kazağın kendisine ait olduğunu inkâr edemezdi ama tabii ki kızıyla orada olduğunu inkâr etti. Ama kimse kızın neden orada yalnız olduğunu açıklayamadı; özellikle de kız ve babası sık sık birlikte yazlığa gittikleri için. Tek yapabileceğimiz, boşlukları tahminle doldurmak." Bir ısırık daha aldı, hamburgerin yarısını bir anda bitirdi ve çiğnerken konuşmayı kesti. Hulda, bu arada kendi yemeğini tatma fırsatını buldu. Lýdur'a hakkını teslim etmeliydi: Kesinlikle mangal yapmayı biliyordu.

"Demek istediğim" diye devam etti Lýdur, yutkunarak, "ikisi sık sık oraya gidiyorlarmış ve bu yolculuklarda ne olduğunu tahmin etmek zor değil, adamın kıza ne yaptığını. Ama o son hafta sonu kaçamağında, kız büyümüş ve ona karşı direnmeye karar vermiş olmalı. En azından, ben böyle düşündüm. Adam kızı itti ve kız bir masanın keskin köşesine kafasını çarptı, sonra da kan kaybından öldü. Ne kadar mücadele ettiği belli değil. Ama Veturlidi onu yalnız bırakıp kan kaybından ölmesine izin vermemiş olsaydı, belki de kurtarılabilirdi. Doğal olarak, dava büyük bir tepkiye yol açtı. Bir babayı böyle bir suçtan tutuklamak hiç de hoş değildi; eminim bunu hayal edebilirsin." Lýdur Hulda'ya baktı ama yüzünde hiçbir şefkat izine rastlayamadı.

"Evet, edebiliyorum."

"Veturlidi içki de içiyormuş. Eskiden âlemlere gidermiş, günlerce ortadan kaybolurmuş. Daha önce en az bir kez rehabilitasyona gitmiş ve bırakmış ama belli ki yeniden içmeye başlamıştı çünkü yazlık evi gizli âlemleri için kullandığı ortaya çıktı. Etrafta zulalanmış şişeler bulduk. Benim teorime göre kızı öldürdüğünde sarhoştu. Bunu kanıtlayamadık ama doğal olarak savcılığa cephane sağladı."

"Şüphe uyandıran hiçbir şey yok muydu?"

"Yoktu" diye kesin bir dille cevap verdi Lýdur. "Veturlidi kesinlikle suçluydu. Olayı bitirme şekli de akılda kalan tüm şüpheleri ortadan kaldırdı. Kendini astığında bunun ne anlama geldiğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Suçlanmıştı; oyun bitmişti ama o oyunu kendi şartlarıyla bitirmek istiyordu. Hepsi bu. Elbette hapse girdiğini görmek isterdim ama belli ki yaptığı şeyle yaşayamadı. Sanırım bu anlaşılabilir bir durum."

"Oğluna dönecek olursak, onun da orada, yani yazlıkta olma ihtimali var mıydı?"

"Oğlu mu? Şu genç mi? Hayır, kesinlikle. Bunu gösteren hiçbir kanıt yoktu."

"Bu olasılık hiç incelendi mi?"

"Pek sayılmaz. O sadece bir çocuktu. Bak, her şey çok basitti. Veturlidi o hafta sonu yalnızdı ve gizlice içiyordu. Şehirde olduğunu iddia etti ama bir tanığı yoktu. Karısı arkadaşlarıyla bir geziye çıkmıştı ve oğlu da evde değildi. Ona inanmamız için bize yalvardı... Ama gerçek şu ki ikisi de yazlık evde birlikteydi. Kızı oraya tek başına gitmiş olamaz."

"Kızının adı neydi?"

"Katla. O zamanlar yirmi yaşlarında olmalı. Kimse onun hakkında kötü bir şey söylememişti. Mutlu bir kızdı, neşeliydi, biraz da şımarıktı."

"Bu olay ne zaman olmuştu?"

Lýdur geçmişe giderek düşündü. "Seksenlerin sonunda... '87'de, evet. On yıl önceydi."

"Katla'nın erkek arkadaşı var mıydı?"

"Görünüşe göre yoktu. Etrafa sordum. Bazı arkadaşlarıyla konuştum." Hulda soruları karşısında Lýdur'un sabrının tükenmekte olduğunu görebiliyordu.

"Arkadaşlarının kim olduklarını hatırlıyor musun?"

"Ne? Hayır, unuttum."

"Dosyada isimlerinin yazılı olduğu bir not var mı?"

"Bundan şüpheliyim. Sadece birkaç gayriresmi soruşturma yaptım." Lýdur derince içini çekti.

"Dagur onunla konuştuğumda bu konuda tek kelime etmedi. İki cinayetle bağlantısı var... Bu da soru işaretlerine yol açacaktır."

"Yapma Hulda. İki cinayetle bağlantılı olduğunu söylemek biraz abartılı olur. Öldürülen ablasıydı. O sadece masum bir kurbandı."

Lýdur aniden ayağa kalktı.

Mesaj açıktı, bu yüzden Hulda da onu takip etti. "Yardımın için teşekkürler, Lýdur." Sonradan aklına gelmiş gibi sordu: "Hiç itiraf etti mi? Veturlidi."

"Hayır, resmi olarak değil. Ama her şey gün gibi ortadaydı. İnan bana Hulda, yanlış hedefe yöneliyorsun. İki vaka arasında hiçbir bağlantı yok. Bu çok mantıksız, söz konusu bile olamaz."

35

Katla.

Yazlık evde ölü bulunduğunda yirmi yaşındaydı.

Hulda o güneşli günün geri kalanını ofisine kapanıp eski dava dosyalarını okuyarak geçirdi. Lýdur'un Katla'nın ölümüyle Elliðaey'deki olay arasında hiçbir bağlantı olamayacağı yönündeki ısrarı, Hulda'nın kendi içgüdüleriyle doğrudan çelişiyordu. Katla'nın ölümü hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu ve bunu yapmanın en açık yolu Dagur'la bir kez daha konuşmaktı.

Lýdur'un hamburgerlerini yerken yaptığı özet oldukça doğru çıktı. Olaylar on yıl önce meydana gelmişti. Katla'nın cesedi 1987 sonbaharında, Ísafjardjúp'un güney kıyısındaki ıssız bir fiyort olan Mjóifjördur açıklarındaki Heydalur vadisinde yer alan aile yazlığında bulunmuştu. Keşfi Ísafjördur'dan yerel polis müfettişi Andrés Andrésson yapmıştı. Hulda onun da izini sürüp olayları bir de ondan dinlemenin faydalı olabileceğini düşündü.

Fotoğraflara bakılırsa olay çok çirkin bir şekilde gerçekleşmişti. Çok fazla kan vardı. Katla, Lýdur'un söylediği gibi bir masanın köşesine arka üstü düşerek başından yaralanmıştı. Cesedi birkaç gün boyunca bulunamamıştı ve Hulda olay yerine ilk gelenlerin neler hissetmiş olabileceğini düşünerek ürperdi.

Lýdur'a göre onu ele veren Veturlidi'nin *lopapeysa*'sıydı. Katla ona sarılmıştı. Garip bir şekilde, fotoğrafların hiçbirinde *lopapeysa* görünmüyordu ama Andrés bu ayrıntıyı doğrulayan bir ifade vermişti ve kızın nabzını kontrol ederken kazağı üstünden çekmiş olabileceğini açıklamıştı.

Eğer öyleyse, bu davranışı –bir suç mahallinde kanıtları taşımak– son derece usulsüzdü. Evet, Hulda'nın Andrés denen bu adamla konuşması gerektiği giderek daha da kesinleşiyordu.

Kalın kâğıt destesinin son sayfasında, mahkûmun kendi canına kıydığını bildiren kısa bir açıklama yer alıyordu.

"Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim" dedi Hulda en nazik sesiyle. Klara'nın ailesi Kópavogur'da, Dagur'un evinden sadece birkaç sokak ötede, yetmişli yıllarda inşa edilmiş gibi görünen müstakil bir evde yaşıyordu. "Acaba biraz konuşabilir miyiz, çok kısaca?"

Klara'nın öldüğünün bildirilmesinden kısa bir süre sonra, polis memurları bir papaz eşliğinde ailesini bilgilendirmeye gelmişti. Çiftin bitkin görünüşünden hâlâ şokta oldukları anlaşılıyordu.

"Pekâlâ, içeri gelin." Muhtemelen Klara'nın annesi olan kadın ellili yaşlarında görünüyordu. Solgundu, kısa saçları ve eski moda gözlükleri vardı. "Ben Agnes. Bu da kocam Vilhjálmur."

"Bizi yalnız bırakamaz mısınız?" dedi adam hafif bir duraksamadan sonra. İçtenlikle konuşuyordu ama sesi özür diler gibiydi. "Onun ölümünü mü araştırıyorsunuz?"

Hulda alçak sesle, "Evet, davayı ben üstlendim" diye cevap verdi. Çiftin peşinden salona gidince içerideki sessiz ve ıssız ortam dikkatini çekti; tüm ışıklar sönmüş, perdeler çekilmişti. Hulda onların kederine bu şekilde müdahale etmekten son derece rahatsız oldu.

"Siz..." dedi Vilhjálmur boğuk bir sesle, sonra boğazını temizleyerek tekrar denedi: "Nasıl düştüğünü bulmaya yaklaştınız mı?"

Hulda darbeyi yumuşatmak için nazikçe cevap verdi: "Durumu çeşitli açılardan inceliyoruz. Bir tür boğuşma yaşanmış olması mümkün."

Klara'nın babasının nefesi kesildi. "Ne... ne demek istiyorsunuz? Boğuşma mı?"

"İtilmiş olması mümkün."

"Ne? Hayır, bu doğru olamaz" diye itiraz etti Agnes. "Hayır, buna inanmıyorum."

Hulda, "Adada birlikte olduğu insanları ne kadar iyi tanıyordu?" diye sordu.

"Yıllardır arkadaşlar. Klara altıncı sınıftayken birbirlerinden ayrılmazlardı."

"O zaman arkadaş grubunda kimlerin olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Bu kez Klara'nın babası karısından önce davrandı: "Aynı kişiler. Dagur ve Benni, ve Alexandra. Ve tabii ki Katla." Son ismi telaffuz ederken sesi durgunlaştı.

"Ah, doğru" dedi Hulda. "Katla. Batı Fiyortları'nda ölen kız."

"Herhalde öldürülen demek istiyorsunuz" dedi Agnes. "Korkunç bir olaydı."

"Bana neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

Bu isteği ağır bir sessizlikle karşılandı.

Sonra Klara'nın annesi başını iki yana salladı. "Yapmamayı tercih ederim."

Hulda tereddüt etti; onları ne kadar zorlaması gerektiğinden emin değildi.

"Bu bizim hikâyemiz değil" dedi Vilhjálmur sonunda. "Onunla konuşmalısınız... Katla'nın ailesiyle."

"Klara ve Katla yakınlar mıydı?"

Uzun bir duraksama daha oldu, sonra Klara'nın annesi, "Birbirlerinin en iyi arkadaşlarıydılar" dedi.

Hulda söylenecek daha çok şey olduğunu hissederek bekledi.

"Katla öldükten sonra her şey değişti" diye devam etti kadın alçak sesle.

"Nasıl yani?"

Bu noktada Klara'nın babası ayağa kalktı ve elini nazikçe karısının omzuna koydu. "Şimdi sırası değil" dedi. "Yalnız kalmamız gerekiyor."

Hulda'nın buna karşılık söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Daha somut bir şeyler öğrenmeyi umuyordu ama isteyeceği son şey Klara'nın ailesini daha fazla üzmekti.

"Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim" dedi ayağa kalkarak. "Lütfen en içten taziyelerimi kabul edin. Soruşturmanın gidişatı hakkında bilgilendirildiğinizden emin olacağım."

Klara'nın annesi, Katla öldükten sonra her şeyin değiştiğini söylemişti. Hulda Katla'nın cinayetinin, davayı çözmenin anahtarı olabileceğine şimdi her zamankinden daha çok inanıyordu.

İhtimaller neydi? Aynı arkadaş grubundan iki kız, Katla ve Klara, on yıl arayla öldürülmüştü. Hem de cinayetlerin nadiren görüldüğü İzlanda'da. Ve bu sefer, orada sadece ilk kurbanın arkadaşları vardı. Evet, lanet olsun, vakalar bağlantılı olmalıydı. Sadece bu da değil; mantıken her iki ölümden de aynı katilin sorumlu olma ihtimalini de hesaba katmak zorundaydı.

Bu mantıklı mıydı? Arkadaşlardan biri, iki kızı da öldürmüş olabilir miydi?

Benedikt mi? Hulda onu çözemiyordu; tek bildiği onun kendisine tüm gerçeği söylemediğiydi.

Alexandra mı? Yüzeysel olarak utangaç ve gergindi ama özünde çok farklı bir insan olabilir miydi?

Ya da Dagur? Katla'nın kardeşi. Babasının cinayetten tutuklandığını görmek zorunda kalmış, bunu defalarca ve şiddetle protesto etmiş, hatta bir polis memurunu tehdit edecek kadar ileri gitmiş olan o sevimli, kendi halinde genç adam. Ablasını öldürdüğü ve suçu babasının üstlendiği düşünülebilir miydi? Peki ya annesinin bu olaydaki rolü neydi? Evet, Hulda'nın izini sürmesi gereken bir başka kişi daha vardı.

Katla'yı Dagur'un öldürdüğü, Veturlidi'nin ise masum olabileceği fikrinden bir türlü kurtulamıyordu. Bu teori ne kadar sarsıcı olsa da diğer tüm açıklamalardan daha gerçekçiydi. Diğer arkadaşlarından hiçbirinin Katla'yla öz kardeşi kadar güçlü bir bağı olamazdı. Buna ek olarak, muhtemelen ailesinin geri kalanı gibi onun da yazlık eve erişimi olmalıydı. Ve en önemlisi, eğer Veturlidi masumsa, intiharının nedeni oğlunu korumak istemesi olabilir miydi? Ama Dagur neden Klara'yı öldürmek istemişti?

Harekete geçmenin, Dagur'u resmi bir görüşme için çağırmanın ve onu bir gece hücrede terletmenin zamanı gelmişti. Belki bu sayede bazı eski sırlar gün yüzüne çıkabilirdi.

36

Hulda CID'ye döndüğünde, Lýdur'un şehre döndüğü ve mümkün olan en kısa sürede onu görmek istediği haberiyle karşılaştı. Lýdur'un ofisine içi sıkılarak yaklaştı, onun ne isteyebileceğini merak ederken zihni fazla mesai yapıyordu, her şeyden önce davayı kendisinden almaya çalışacağından korkuyordu. Ama gerçek şuydu ki Lýdur'un patronu soruşturmayı Hulda'ya emanet etmişti ve bir dedektifin soruşturmayı yarıda bırakması, görevi kötüye kullanma ya da ciddi bir hata durumu dışında, neredeyse hiç duyulmamış bir şeydi.

Hulda, Lýdur'un ofisine girdiğinde onu oldukça soğuk bir şekilde, "Merhaba" diye selamladı. Lýdur ayakta duruyordu, fazla güneşte kalmaktan ıstakoz gibi kızarmıştı.

"Merhaba Hulda" dedi ve belki de ses tonuna karşılık olarak hemen onu rahatlattı: "Bak, dönmüş olsam da bu senin bölgene girmeye çalıştığım anlamına gelmiyor. Soruşturmadan hâlâ sen sorumlusun ama istersen yardım edebilirim. Ne de olsa, on yıl önce soruşturmada çalıştığım için olaya karışan bazı kişileri tanıyorum. Ne dersin?"

"Peki... şey, tamam" dedi, samimi görünmeye çalışarak.

"Harika, harika. Biliyor musun, her zaman seninle çalışmak, tabiri caizse işi ustasından öğrenmek istemişimdir Hulda. Aslında daha önce hiçbir davada birlikte çalışmadığımızı düşünmek bile şaşırtıcı." Sırıttı. "Peki, şimdi ne yapıyoruz?"

"Ben istiyorum ki... Dagur'u resmi bir görüşme için çağıracağım."

"Doğru, mükemmel. Geleceği zaman bana haber ver, ben de size katılayım. Onu burada, CID'de sorgulayacağız değil mi?"

Hulda başıyla onayladı. Olayların bu şekilde gelişmesinden hiç memnun değildi.

Anlaşılan Lýdur onları bekletmek istiyordu.

Dagur görüşme odasında Hulda'nın karşısındaki masada oturuyordu. Tam vaktinde gelmişti ama benzi soluktu ve gereğinden tek bir kelime fazlasını etmemişti.

"Bunun için üzgünüm" dedi Hulda. "Ama meslektaşımın bize katılması için birkaç dakika daha beklememiz gerekiyor."

Dagur başıyla onayladı.

Uzun bir süre gibi gelen bir sessizlik içinde oturdular.

Dakikalar ilerledikçe Dagur'un gerginliği daha da belirginleşiyordu. Hulda'nın aklına, bu gecikmenin Lýdur'un kasıtlı bir taktiği olabileceği geldi.

Sonunda kapıya hafifçe vuruldu ve Lýdur içeri girdi.

Kendinden emin bir şekilde, "Bu kadar geciktiğim için üzgünüm. Merhaba Dagur" dedi ve elini uzattı.

Dagur başını kaldırınca gözlerine inanamadı. "*Onun* burada ne işi var?" dedi.

"Siz ikiniz tanışıyorsunuz, değil mi?" dedi Hulda.

"Çok eskiden tanışmıştık, on yıl önceydi, değil mi?" Lýdur elini çekti çünkü Dagur'un elini sıkmaya niyeti olmadığı açıktı.

Hulda gözlerini Dagur'un üzerinden ayırmıyordu.

Dagur başıyla onayladı. "Ah, seni hatırlıyorum. Seni çok iyi hatırlıyorum. Babamı tutuklayan sendin."

"Evet" dedi Lýdur. "İkimiz için de kolay değildi."

Dagur ani bir güçle, "Masum olduğunu biliyorsun" diye karşılık verdi.

Hulda tartışmaya yer bırakmayan bir sesle, "Lýdur da görüşmeye katılacak, Dagur" diye araya girdi. "Çünkü ablan öldüğünde neler olduğu hakkında konuşmamız gerekiyor."

Dagur başıyla onayladı; sanki birdenbire tüm enerjisi çekilmiş, itiraz edecek gücü kalmamıştı.

Daha ileri gitmeden önce Hulda ona, olası bir şüpheli olarak sorgulandığı için bir avukat bulundurma hakkı olduğunu belirtti.

Dagur başını iki yana salladı. "Ben yanlış bir şey yapmadım" dedi. Sonra, daha alçak bir sesle, "Babam da yapmadı" diye ekledi.

"Sen ve arkadaşların adada bana yalan söylediniz." Hulda, Lýdur'un tepki vermesine fırsat vermeden söze girdi; ona görüşmeyi devralma fırsatı vermemeye kararlıydı.

"Yalan mı söyledik?"

"On yıl önce başka bir cinayet vakasıyla bağlantınız olduğundan bahsetmediniz."

"Hiç sormadınız ki."

"Saklayacak bir şeyiniz olduğu için mi?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece yeniden bir araya geliriz diye düşündük. Katla'nın ölümünün üzerinden on yıl geçtiği için. Ama bunun dışında gerçekten onunla ilgili değildi." Oldukça zayıf bir şekilde ekledi: "Her halükârda, hiçbirimizin Katla'nın ölümüyle bir ilgisi yok."

Hulda bir süre sessiz kaldı.

Dagur sanki devam etmek zorundaymış gibi ekledi: "Elbette Katla benim ablamdı ve Alexandra, Klara ve Benni ile arkadaştı ama hepsi bu. Neden her şeyi tekrar gündeme getirmek zorundayız? Bunun Klara'ya olanlarla hiçbir ilgisi yok."

Hulda, Dagur'un bakış açısına biraz sempati duysa da, "Ama ilk konuştuğumuzda bundan bahsetmeliydin, değil mi?" dedi. Dagur'un geçmişindeki bu üzücü olayı neden gündeme getirmek istemediğini anlayabiliyordu.

"Ama biz... Ben hiçbir şey yapmadım" diye tekrarladı Dagur, alnındaki teri silerek.

"Neden babanın masum olduğunu söylüyorsun?"

"Çünkü o *masumdu*" diye cevap verdi sertçe. "Ne iddia ettiklerini biliyor musunuz? Biliyor musunuz? Ablamı yıllarca taciz ettiğini, sonra da onu kırsala götürüp öldürdüğünü! Babamı tanırdım. İyi bir adamdı." Dagur'un sesi çatlamak üzereydi. "İyi bir adamdı. Elbette içki içiyordu. Bırakmıştı ama gizlice tekrar başlamıştı, asla acısını bizden çıkarmadı. Ve alkol onu bir tür canavara dönüştürmedi. Sadece onu savunmasız, polis için kolay bir hedef hali-

ne getirdi çünkü davayı soruşturururken çok kötü bir iş çıkardılar. Suçlayacak başka kimseyi bulamadılar." Bunu söylerken yüzünde nefret dolu bir ifadeyle, dik dik Lýdur'a baktı.

Hulda onun çıkışını görmezden gelerek, bir arkadaşıyla sohbet ediyormuş gibi sır saklamaya davet eden bir tonda sordu: "Geçen hafta sonu ne oldu Dagur?"

"Hiç... hiçbir şey olmadı. Klara öldü. Size daha kaç kere söylemem gerekiyor? Bu bir kaza olmalı."

"On yıl arayla bile olsa, arkadaş olan iki kızın öldürülmüş olması sence de olağanüstü bir tesadüf değil mi?" diye sordu Hulda.

"Buna inanmıyorum..." Bir anlık bocalamadan sonra sesi güç kazandı: "Öldürüldüğüne inanmıyorum. Nasıl isterseniz öyle düşünün. Adada sadece dördümüz vardık. Diğerlerini tanıyorum, arkadaşlarımı tanıyorum. Onlar katil değil!"

Hakkını teslim etmek gerekirse, sesi kesinlikle samimiydi.

Hulda bir süre sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Peki Dagur, babanın Katla'yı öldürmediğinden emin misin?"

"Yüzde yüz eminim."

"O zaman kim yaptı?"

"Nereden bileyim?" dedi sesi titreyerek.

"Sizden biri olabilir mi, Dagur?"

Dagur başını şiddetle iki yana salladı. "Tanrım, hayır!"

"Örneğin Alexandra ya da Benedikt?"

"Hayır..." Ama bu kez sesi o kadar emin çıkmıyordu.

"Ya da belki sen, Dagur?"

Bu saldırı onu şaşırtmamalıydı ama irkildi ve güçsüzce itiraz etti: "Ben ona parmağımı bile sürme..."

Hulda sözünü kesti: "Diyelim ki Katla'yı babanın öldürmediğini kabul ettik; onun yerine Katla'yı öldürüp paçayı sıyıran ve geçen hafta sonu tekrar öldüren biriyle karşı karşıyayız. Katla'ya yakın olan ve aynı zamanda adada bulunan biri. Sana söylemeliyim ki listemin başında sen olurdun."

Dagur sandalyesinden fırladı. "Ciddi olamazsınız!"

"Korkarım ki ciddiyim. Ne düşünüyorsun, Lýdur?" Hulda dönüp ona baktı.

Lýdur bakışlarını ona çevirdi ama cevap vermedi. Yüzünü okumak mümkün değildi.

Hulda, "Katla'nın öldürülmesinde Veturlidi dışında diğer ana şüpheliler kimlerdi?" diye sordu.

"Veturlidi suçluydu" dedi Lýdur kesin bir dille. "Başka bir şey öne sürmenin anlamı yok. Her şey çok açıktı."

Hulda tekrar Dagur'a baktı. "Otur. Bunu düzgün bir şekilde tartışmamız gerek."

"Tartışacak bir şey yok" dedi Dagur ama yine de oturdu.

"Bak Dagur; daha önceki cinayet hakkında sessiz kalma şekliniz son derece şüpheli görünüyor. Hepiniz Katla'yı tanıyordunuz; hepiniz onunla bir şekilde bağlantılıydınız, değil mi?"

Dagur isteksizce başıyla onayladı.

"Polisin bunu önemli bir bilgi olarak değerlendireceğini biliyor olmalıydınız."

"Bu konuda konuşmak bana acı veriyor, bunu anlamalısınız. Dürüst olmak gerekirse, bildiğinizi ya da yakında öğreneceğinizi düşünmüştüm. Ama arada hiçbir bağlantı yok, olamaz da."

"Babanın masum olduğundan çok emin görünüyorsun" dedi Hulda, gözlerinin içine bakarak. "Davanın yeniden açılması için herhangi bir girişimde bulundun mu ya da..."

"Ya da ne? Kendim araştırdım mı? Ben dedektif değilim. Ve unutmayın, o zamanlar sadece bir çocuktum. O zamanlar tüm enerjimi babamı desteklemek ve ona inanmak için harcadım. Ve bununla gurur duyuyorum. Tabii ki... tabii ki kim olduğunu bilmek istiyorum..." Sözünü yarım bıraktı. Hulda onun gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu görebiliyordu. Dagur öksürdü. "Elbette ablamı kimin öldürdüğünü bilmek istiyorum ama artık öğrenebileceğimi sanmıyorum. Bu... Katla'nın ölümü hepimizin hayatını mahvetti. Babam tutuklandı ve annem..."

Hulda bekledi ama Dagur devam etmedi.

"Annen hakkında ne söyleyecektin? Hâlâ hayatta mı?"

"Evet."

"Seninle yaşamıyor mu?"

"Hayır, bir bakımevinde kalıyor. Katla ve babam öldükten sonra kendini bıraktı. İçine kapandı. Dışarı çıkmayı, insanlarla konuşmayı kesti. Yaşama olan ilgisini kaybetti. Doktorlar tıbbi olarak bir sorun bulamadılar ama bu bir şeyi değiştirmiyor. Açıklaması zor..."

Hulda başıyla onayladı. "Anlıyorum." Dimma öldükten sonra kendisi de uçurumun kenarında durmuş ve aşağıya bakmıştı ama büyük bir iç mücadeleden sonra savaşmaya devam etmeye karar vermişti. Mümkün olduğu kadarıyla intikamını alacak, sonra da hayatını yaşamak için elinden geleni yapacaktı. Ancak günleri genellikle boş geçiyordu; meşgul olma çabalarının içi boş, baskıcı bir yankısı vardı. Yine de inatla devam etmişti. Vazgeçmeye hiç niyeti yoktu: Bunun kime ne faydası olabilirdi ki?

"Annenin neden böyle tepki verdiği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Hulda.

"Ne? Hayır, ya da... aslında, sık sık ilaçlar yüzünden olup olmadığını merak etmişimdir."

"İlaçlar mı?"

"Evet, ona her türlü hapı verdiler. Katla ve babam öldükten sonra. Tahmin edebileceğiniz gibi, annem dibe vurdu. Her şeyle başa çıkmak bana kalmıştı: mali durumumuzla, evle, her şeyle. Annem depresyona girince doktorlar onu bu durumdan kurtarmak için ona ilaç vermeye başladılar. Bazen tüm o hapların sistemini bozup bozmadığını merak ediyorum. Ama belki de yaşadığı travmayı atlatamamıştır."

"Acaba" dedi Hulda diplomatik olmaya çalışarak, "Acaba babanın ablanı öldürdüğü gerçeğiyle yüzleşemediği için başka bir dünyaya çekilmiş olma ihtimali var mı?"

Dagur, "Hayır!" diye terslendi. "Çünkü babam yapmadı."

"Babanın suçlu olduğunu söylemiyorum, sadece annen suçlu olduğuna inanmış olabilir. Bu mümkün mü?"

"Hayır" dedi Dagur, ama bu kez o kadar kızgın değildi. "O... babama inanıyordu. Tıpkı benim inandığım gibi."

"Bunu hiç tartıştınız mı, babanın suçlu olup olmadığını?"

Dagur başını iki yana salladı. "Hayır. Hepimiz onun masum olduğundan emindik." Bir an sessiz kaldı, sonra devam etti: "Sanırım

annemin şüphelenmesi imkânsız değil... Onun yüzünden!" Lýdur'a doğru bir parmak salladı. "Babamı kötü göstermek için ellerinden geleni yaptılar. Onun suçlu olduğuna karar verdiler. Annem darmadağın olmuştu ve şüpheleri vardı. Bunu anlayabiliyordum. Artık kime inanacağını bilmiyordu." Gözyaşları Dagur'un yanaklarından süzülmeye başlamıştı. Utanarak onları koluyla sildi.

"Ya arkadaşların?" dedi Hulda, kimsenin bir şey söylemediği bir aradan sonra. "Katla'nın ölümü onların üzerinde nasıl bir etki yarattı? Alexandra, Benedikt ve Klara üzerinde?"

Dagur cevap vermeden önce Lýdur araya girdi. "Sanırım burada işimiz bitti Hulda" dedi ve bu kez açıkça bir emir vermişti. "Biraz dışarıda konuşabilir miyiz?"

Ayağa kalktı ve Hulda'nın Dagur'u görüşme odasında yalnız bırakıp onu takip etmekten başka çaresi kalmadı.

Lýdur sert ama düşmanca olmayan bir sesle, "Hulda, bu kabul edilemez" dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Adadaki kızın ölümünü araştırıyoruz, o sırada çözülmüş olan on yıllık bir cinayet davasını değil. Sen benim bulgularıma şüpheyle yaklaşırken ben öylece oturup bekleyemem. Ve bana öyle geliyor ki bu sorguyla tam da bu noktaya varmak istiyorsun."

Hulda içinden yükselen itiraz etme dürtüsünü bastırdı; buna değmeyeceğinin farkındaydı. Lýdur haklıydı. Ayrıca onu kızdırmak için iyi bir nedeni yoktu ve Lýdur'un onun sorularını kişisel olarak algıladığı belliydi.

"Tamam" dedi bir süre sonra. "Bugünlük bu kadar yeter."

Sonra hiç düşünmeden, belki de sırf son sözü söyleme arzusuyla ekledi: "Ama hemen gitmesine izin vermeyeceğiz."

Lýdur yorum yapmadı.

"Onu yirmi dört saat boyunca tutabiliriz. Bunu kendi yararımıza kullanalım."

Lýdur, "Bunun gerçekten gerekli olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu. Sesi hâlâ düz ve makuldü.

"Arkadaşlarıyla konuşmaya fırsat bulamadan onları tekrar sorgulamak istiyorum. Tamam, belki de ona biraz baskı yapmak. Ne

de olsa iki dava arasındaki ana bağlantımız o. Ne bildiğini öğrenmeliyiz. İçimden bir ses bize tüm gerçeği anlatmadığını söylüyor."

Lýdur omuz silkti. "Peki, nasıl istersen öyle olsun Hulda."

Başka bir şey söylemeden çekip gitti.

Hulda görüşme odasına tekrar girdiğinde Dagur'un gözlerindeki endişeli bakışı yakaladı.

"Beklediğin için teşekkürler" dedi dostça bir ses tonuyla. Doğru adamı yakaladıklarından hiç de emin değildi. Dagur'un kolay bir hayatı olmamıştı ve normal şartlar altında, bu noktada onu bırakıp konuyu daha fazla araştırabilirdi. Ama onun için üzülse de Lýdur'a anlattığı plana sadık kalacaktı. Çünkü şimdi geri adım atamazdı. Muhtemelen yirmi dört saatin tamamına bile ihtiyaçları olmayacaktı.

Alexandra ya da Benedikt'le yaptığı konuşmalardan, gözaltının uzatılması için hâkime başvurmalarına gerekçe oluşturacak yeni ayrıntılar ortaya çıkmadıkça, sadece birkaç saat yeterli olacaktı.

Ona mümkün olduğunca nazik bir şekilde, Klara'nın ölümüne karıştığı şüphesiyle tutuklandığını ve kendisine bir avukat tutmasını şiddetle tavsiye ettiğini açıkladı.

Dagur, "Ama ben hiçbir şey yapmadım!" diye umutsuzca itiraz etti.

Hulda, "Umarım bu işi mümkün olduğunca çabuk halledebiliriz, böylece bizimle çok uzun süre kalman gerekmez" dedi. Konuşurken bile içgüdüleri ona masum bir adamı tutukladıklarını haykırıyordu. Belki de aynı şey Dagur'un babası için de geçerliydi.

37

Alexandra, Hulda'nın isteğine uyarak polis merkezine gelmişti. Hulda bu kez onunla görüşme odasında masanın karşısında tek başına yüzleşti. Lýdur geri geleceğini söyleyerek hafiften tehdit edip eve gitmişti. Hulda onun döneceğinden şüpheliydi. Hava içeride tıkılıp kalmak için fazla güzeldi.

"Geldiğin için çok teşekkür ederim" dedi sıcak bir sesle.

Alexandra sadece başını sallamakla yetindi ve sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı; orada bulunmaktan endişelendiği her halinden belliydi.

"Geçen hafta sonu olanlar hakkında küçük bir sohbet daha yapmamız gerekiyor."

Kız yine başıyla onayladı.

"Dördünüz neden adaya gittiniz?" Hulda sesi keskinleşerek sordu.

"Biz biz sadece yeniden bir araya gelmek için, bilirsiniz... yeniden bir araya gelmek..." Alexandra kekeledi.

"Yani arkadaşınız Katla ile bir ilgisi yok muydu?"

"Ne? Ah, evet... Katla on yıl önce öldü."

"Yeniden bir araya gelmenizin nedeni bu muydu?"

"Evet. Galiba."

"Galiba mı?"

"Bu bir araya gelmek için iyi bir sebepti çünkü birbirimizi uzun zamandır görmemiştik. Katla'dan bağımsız olarak bile iyi bir fikir olabilirdi."

"Neden ondan daha önce bahsetmediniz?"

Sessizlik.

"Neden, Alexandra?"

"Sadece..."

Hulda sabırla bekledi.

"Çünkü oğlanların bu konuyu açmak istemedikleri hissine kapıldım."

"Öyle mi?"

"Bilmiyorum. Sadece... Adadayken böyle bir izlenime kapıldım çünkü hiçbiri sana Katla'dan bahsetmedi." Sonra, hâlâ gergin görünerek, detaylandırdı: "Herhalde... anlarsınız değil mi? O Dagur'un ablasıydı. Dagur için inanılmaz zordu. Ve babası... babasını biliyorsunuz..."

Hulda, "Biliyorum" diyerek kısa kesti. "Babasının masum olup olmadığını kendi aranızda hiç tartıştınız mı?"

"Hayır, pek sayılmaz. Bu konu hakkında pek konuşmadık. Bu çok zor bir konu. Ama Dagur'un babasının suçlu olduğuna asla inanmadığını biliyorum ve bunun nedenini anlayabiliyorum. Ne de olsa onun babasıydı. Ve Veturlidi çok tatlı bir adamdı. Ailesini çok iyi hatırlıyorum, iyi insanlardı, Veturlidi ve Vera harika insanlardı. Elbette Veturlidi'nin içki içtiği ortaya çıktı ama bırakın kendi kızını, herhangi birini öldürebileceği aklının ucundan bile geçmezdi."

"Dagur'un annesi ve babasının iyi bir ilişkisi var mıydı? Birbirleriyle ve çocuklarıyla?"

"Evet, gerçekten iyilerdi. Herkesin bir parçası olmak isteyeceği türden bir aileydi, her zaman çok mutlu görünüyorlardı. Her şey inanılmazdı."

"Ve şimdi başka bir cinayet daha işlendi" dedi Hulda, onu dikkatle izleyerek.

Alexandra'nın gözleri Hulda'nın bakışlarından kaçarak kırpıştı.

"Başka bir cinayet, aynı arkadaş grubu... Ondan bahsetmek için bir neden olduğunu düşünmediniz mi?"

"Elbette, elbette düşündüm. Umarım bir şey saklamaya çalıştığımı düşünmemişsinizdir." Alexandra'nın sesi titriyordu. "Ama inanamıyorum, Klara'nın... itildiğine inanamıyorum."

"Korkarım öyle olabileceğini kabul etmek zorundayız, Alexandra. Asıl soru, bunu kim yaptı?"

38

Hulda Alexandra'ya çok daha fazla baskı uygulayabilirdi ama onun için biraz üzülüyordu. Şimdilik ona nazik davranmanın mantıklı olduğunu düşündü. Bekleyip ne olacağını görecekti; gerekirse daha sonra baskıyı artıracaktı.

Lýdur ortalıkta görünmediğinden, Hulda Benedikt'i karakola çağırmak yerine eve dönerken ona uğramaya karar verdi. Ondan yeni bir şey öğrenmeyi beklemiyordu ama onu tetikte tutmaya değerdi.

Ama Benedikt dışarıdaymış gibi görünüyordu. Hulda zili çaldı, kapıyı tıklattı ama boşuna. Saat akşam 9'u geçmişti, o yüzden şimdilik bu işi bırakmaya ve sabah ilk iş olarak ona sürpriz yapmaya karar verdi. Alexandra'nın görüşmelerinde kendisine sorulanları anlatmak için onunla iletişime geçme riski vardı ama Hulda öyle olmamasını umuyordu; ikisinin pek de yakın olmadıkları izlenimini edinmişti.

Eve döndüğünde, akşam yemeği yemeyi unuttuğu ve buzdolabında neredeyse hiçbir şey olmadığı gerçeğinin de etkisiyle, üzerine bir umutsuzluk çöktü. Midesi guruldadı ve daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaparak pizza sipariş etmeyi düşündü ancak akşamın bu saatinde bu zahmete giremezdi. Sonunda, son kullanma tarihi iki gün geçmiş bir yoğurtla idare etti.

Bir iki lokma atıştırdıktan sonra, aklına bilinmeyen numaraları arayıp on yıl önce Katla'nın cesedini bulan Ísafjördur'lu polis müfettişi Andrés Andrésson'un numarasını istemek geldi. Onunla daha önce hiç muhatap olmamıştı ve hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu ama Veturlidi'nin davasındaki rolü merakını uyandır-

mıştı. Şimdi biraz araştırma yapmak, iki kızın ölümü arasında bir bağlantı olup olmadığını öğrenmek için bu fırsatı değerlendirmek en iyisiydi; bu konuya ışık tutacak kişi Andrés olabilirdi.

Telefon bir süre çaldıktan sonra açıldı.

Bir adam, "Evet" diye cevap verdi. Boğazını temizledi ve tekrar, "Merhaba?" dedi. Sesi çatlak ve boğuktu.

"Andrés Andrésson?"

"Evet, benim" dedi adam sertçe.

"Adım Hulda Hermannsdóttir, Reykjavík'teki CID'den arıyorum" dedi ve bu kadar geç bir saatte aradığı için özür dilememeye karar verdi.

"Ne... CID mi dediniz? Ah? Bir şey mi oldu?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Sadece eski bir dava hakkında sizinle konuşabilir miyim diye merak ettim. Doğru kişiyle konuşuyorum, değil mi? Siz Ísafjördur'daki polis müfettişi misiniz?"

"Evet yani eski müfettişim. Artık emekli oldum."

"Anlıyorum. Eminim olayı hatırlarsınız. On yıl önceydi. Genç bir kız sizin bölgenizdeki bir yazlık evde ölü bulunmuştu."

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu ve Hulda bir an için adamın telefonu yüzüne kapattığını sandı.

"Hâlâ orada mısınız?"

"Evet."

"Olayı hatırlıyor musunuz?"

"Hatırlıyorum" dedi adam yavaşça ve ağır bir sesle.

"Sadece sormak istedim..."

Hulda daha ileri gidemeden Andrés araya girdi: "Neden?" dedi. Sonra, daha kabaca ekledi: "Neden bu konuyu kurcalıyorsunuz?"

"Geçen hafta sonu meydana gelen ölümcül bir olayla bağlantılı olduğu için."

"Ah? Ne olayı?"

"Elliðaey'de bir kız düşerek öldü."

"Nasıl... bağlantı nedir?"

"Ölen kız Katla'nın bir arkadaşıymış, şu..."

"Evet, lanet olsun, adını unutmadım."

Hulda hâlâ kibar bir ses tonuyla, "Pekâlâ" dedi. "Birbirlerini tanıyorlarmış. Kız üç arkadaşıyla adadaymış ve hepsi de bir şekilde Katla'yla bağlantılı."

"Ciddi misiniz?" Artık sesi titriyordu.

"Evet ve onlardan birini tutukladık. Adı Dagur Veturlidason."

"Veturlidason mu? Oğlu mu?"

"Evet, Veturlidi'nin oğlu."

"Ama nasıl bağlantılılar? Sizce...?" Andrés cümlesini yarım bıraktı.

"Elbette" dedi Hulda, "aynı kişinin sorumlu olması mümkün değil."

Andrés tepki vermedi.

"Bildiğinizden eminim" diye devam etti, "Veturlidi kızını öldürdükten kısa bir süre sonra kendini öldürdü."

"Kahretsin, bunu bana söylemenize gerek yok. Ama... Bakın, bu konuda konuşmak istemiyorum. Eski dava dosyalarında kendiniz okuyabilirsiniz."

Bunun üzerine telefonu kapattı.

Kabalığı Hulda'yı biraz afallatmıştı. Neden bu şekilde tepki vermişti? Geri aramayı düşündü ama bu pek akıllıca görünmüyordu. Hemen değil. Belki de onun sakinleşmesini bekleyip daha sonra tekrar denemeliydi.

Ya da belki de akşam çok geç saatte aradığı için ters tarafına denk gelmişti.

Sebep her ne olursa olsun, bir kez daha hücrede yanlış adamı tuttuklarına dair güçlü bir sezgiyle sarsıldı. Aklı Dagur'a gitti; onun nasıl hissettiğini düşündü ve sırf Lýdur'a gösteriş yapmak için kendini onu tutuklamaya ve hapsetmeye şartlandırarak hata yapıp yapmadığını sorguladı... Kahretsin.

Kuşkusuz, serbest bırakılmasını emretmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu ama bu kesinlikle bir zayıflık işareti olurdu. Hayır, böyle olmak zorundaydı. Ve hâlâ Benedikt'le tekrar konuşması gerekiyordu.

Hulda yatmadan önce, Robert'ın kendisine gönderdiği ve oturma odasındaki çekmeceli dolapta güvenli bir yerde sakladığı zar-

fı çıkardı. Amerika'ya yaptığı ziyaretin üzerinden iki ay geçmişti. Babasının öldüğünü öğrendikten sonra, adaşından küçük bir iyilik istemişti: Babasının eski ya da yeni bir fotoğrafını bulabilir miydi? Robert hatırlayabildiği kadarıyla kendisinde hiç fotoğraf olmadığını söylemişti ama bir resim bulmak için elinden geleni yapacağına söz vermişti. Bir aydan biraz fazla bir süre sonra Amerika'dan bir zarf gelmişti. Pek bir şeye benzemiyordu ama içindeki şey Hulda için son derece değerliydi. Resim orijinal değildi ama üniformalı bir adamı gösteren eski bir fotoğrafın iyi bir kopyasıydı. İşte oradaydı, apaçık karşısındaydı: Hulda'nın babası. Fotoğraftaki genç adam en fazla otuz yaşındaydı ve son derece yakışıklıydı; gür ve dalgalı, siyah saçları vardı. Ağzından çok gözleriyle gülümsüyor, kızının bakışlarıyla buluşmak yerine bir tarafa bakıyordu. Resim geldiğinden beri her akşam Hulda onu çıkarıp bakıyor, gözleri yaşlarla doluyordu; babası hayattayken onu tanısaydı hayatının nasıl olabileceğini merak ediyordu. Belki de Amerika'ya taşınırdı, Jón'la hiç tanışmazdı, Dimma'yı hiç doğurmazdı ve şimdi hayatını tanımlayan üzüntüyü hiç yaşamazdı...

Yüksek sesli bir zil sesiyle uyandı.

Derin uykuda olmadığı için hemen tepki vererek yataktan fırladı ve telefona koştu.

"Hulda, hemen buraya gelmen gerek." Arayan Lýdur'du.

Telaşlanmıştı. Nedense aklına gelen ilk soru şuydu: Dagur'a bir şey mi olmuştu?

Ama tek sorduğu "Ne oldu?" oldu.

"Dagur. Tamamen delirdi. Doktor çağırmak zorunda kaldık. Kilitli kalmak kafasını karıştırıyor. Onu biraz sakinleştirmeyi başardık ama seninle konuşmakta ısrar ediyor. Benimle konuşmuyor, seninle konuşması gerekiyormuş. Geçmişte babasını tutukladığım için hâlâ pek mutlu değil."

"Tamam, hemen geliyorum." Hulda telefonu kapattı ve aceleyle kıyafetlerini giymeye başladı.

39

"Sizinle yalnız konuşmak istiyorum. O buradayken değil." Sesi meydan okur gibiydi.

Hulda'nın koşulları mahkûmun dikte etmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu. "Lýdur kalıyor, Dagur. Tartışma bitmiştir. Benimle konuşmak istemişsin. Ne söyleyeceksin?" Sorgu odasındalardı.

Dagur bir iki dakika sessiz kaldıktan sonra patladı: "Ben... Buna dayanamıyorum. Bu şekilde kapalı kalmaya dayanamıyorum! Ben sadece... Babamı düşünüp duruyorum, benim önümde tutuklandığı zamanı. Böyle bir hücreye düşmüştü ve buna dayanamadı. Bir şekilde o kahrolası kemeri eline geçirdi ve kendini astı. Orada nefes alamıyorum... Sanki boğuluyormuşum gibi hissediyorum."

"Seni anlıyorum Dagur; kolay olmadığını biliyorum. Ama anladığım kadarıyla bizimle paylaşacak yeni bir bilgi varmış."

Sonra bir sessizlik daha oldu. "Evet."

Hulda bekledi.

"Aslında söylemeyecektim... ama o hücreden çıkmalıyım. Buna dayanamıyorum!" Sesi histerinin sınırlarında geziniyordu.

Kimse konuşmadı.

"Söyleyeceğim Benni hakkında" dedi Dagur sonunda. "Elbette, asla başının derde girmesini istemem. Biz arkadaşız... eskiden arkadaştık ama..." Duraksadı. "Bakın, Benni size anlattı mı bilmiyorum ama Klara'nın öldüğü gece onunla uyanık kaldı. Klara yatmak istemeyince Benni bir süre daha onunla oturmayı teklif etti. Ne yaptıklarını ya da onunla ne kadar zaman geçirdiğini bilmiyorum..."

"İlginç" dedi Hulda. "Bundan kimse bahsetmemişti."

"Elbette bu demek değil ki Benni Klara'yı..."

"Elbette" dedi Hulda.

"Ama bir şey daha var. Size söylemek istediğim daha önemli bir şey. Benni'nin evine gelip beni orada bulduğunuzda, bir kavganın ortasındaydık. Konumuz..."

"Neydi?" diye sordu Lýdur sertçe.

Dagur Hulda'ya dönerek, "*Onunla* konuşuyorum, seninle değil" diye karşılık verdi. "Adadayken Benni ablam hakkında konuşmaya başladı, Katla'nın anlatmayı sevdiği eski bir hikâyeyi tekrarladı. Kazığa bağlanıp yakılan ve hayalet olarak geri döndüğü söylenen atalarımızdan biri hakkında, onu nasıl hissettiğiyle ilgili. Bu hikâyeyi ben de duymuştum, birden fazla kez. Ama Benni'ye anlattığını hiç hatırlamıyorum. Katla Batı Fiyortları'ndaki yazlık evimizdeyken hep bu konuyu açardı. Ablam abartmayı severdi. Her şey uydurmaydı, öyle olmalıydı. Elbette, adam kazığa bağlanıp yakılmıştı ama yazlık ev hayaletli değildi. Gerçi Katla ziyaretçilere hayaletli olduğunu söylemeye bayılırdı, etkiyi yaratmak için abartırdı. Sonra birden Benni bu hikâyeyi duyduğunu söyledi. Bildiğim kadarıyla Benni yazlık eve hiç *gitmemişti*. Bu yüzden Benni'nin hikâyeyi ona ne zaman anlattığını öğrenmek için onu sıkıştırdım ve piç herif kaçamak cevaplar vermeye başladı. Ve sonra anladım ki..."

Kısa bir duraksamadan sonra devam etti: "Ablam öldüğünde yanında olduğunu anladım. Onu görmeye gittiğimde onunla yüzleştim, tartıştığımız konu buydu. Tam olarak inkâr etmedi ama itiraf da etmedi. Belli ki yüzüme karşı yalan söylemeye cesaret edemedi. Ve sen..." Lýdur'a ters ters bakmak için duraksadı. "Başından beri söylediğim gibi, yanlış adamı tutukladın. Çünkü Benni orada Katla ile birlikteyse, babam orada olamaz. Bu da demek oluyor ki..." Tereddüt etti. "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama ablamı öldürenin Benni olma ihtimali var." Yüzünü ellerinin arasına gömdü, hızlı ve düzensiz nefes alıyordu. Tekrar başını kaldırdığında gözyaşlarını tutamadı.

40

CID memurları Benedikt'i sorguya getirmek üzere evine gönderilmişlerdi. Sorgulamadan sonra Hulda, Dagur'u serbest bırakıp bırakmamaya karar verecekti. Bu arada, Dagur insani gerekçelerle hücresinin dışında tutuluyordu. Şu anda karakoldaki bir toplantı odasında oturuyordu ve başında kıdemsiz bir memur vardı.

Artık eskisinden daha sabırlı görünen Lýdur, hiçbir yere gidecek gibi görünmüyordu. O ve Hulda, Dagur'la görüştükleri odada Benedikt'in karşısında oturuyorlardı. Aynı düzenek, farklı bir şüpheli. Belki de bu sefer ellerinde doğru kişi vardı, muhtemelen birden fazla cinayetten suçlu bir adam.

Benedikt üçüncü kez, "Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu. Hulda henüz cevap vermemişti; konuşmaya başlamak için doğru anı bekliyordu. Sonunda gözlerini önündeki kâğıt yığınından kaldırdı, Benedikt'e durumu açıkladı ve haklarını okudu. Dagur gibi Benedikt de avukat bulundurma teklifini reddetmişti; masum olduğunu ve bunun aptalca bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemişti.

Hulda, "Bu arada, bu akşam neredeydin?" diye sordu. "Dairene uğradım ama evde yoktun."

"Bira içmek için dışarı çıkmıştım. Bu yasalara aykırı mı?"

"Benedikt, anladığım kadarıyla cumartesi gecesi diğerleri yattıktan sonra Klara ile alt katta kalmışsın."

Hulda onun tepkilerini yakından izledi.

Benedikt bu soru karşısında şaşırdığına dair hiçbir işaret vermedi.

"Evet, kısa bir süreliğine. Sadece bir içki daha içmek için. Onu tek başına bırakmak istemedim."

"Bize bundan bahsetmedin."

"Önemli olduğunu düşünmemiştim."

"Onu canlı gören son kişi sendin."

"Ne yani, cidden onu benim öldürdüğümü mü düşünüyorsunuz? Onu ben öldürmedim!" Sesi yükselmişti.

"İkiniz ne hakkında konuştunuz?"

"Tanrım, hatırlayamıyorum. Sadece sarhoşken saçmaladık. İkimiz de biraz çakırkeyiftik. Bir bardak daha içtikten sonra yatağa gittim. Herhalde çeyrek saat, yarım saat falan sonra. Çok acele etmedim çünkü Dagur ve Alexandra'ya bir şans vermek istedim... anlarsınız ya, onlara biraz zaman tanımak için."

Hulda, "Aralarında bir şey mi vardı?" diye sordu.

"Hayır ama gençliğimizde aralarında kesinlikle bir çekim vardı. Alexandra onun için deli oluyordu. Sanırım ona âşıktı. Ama aralarında bir şey olduğunu sanmıyorum. Ne de olsa artık evli; buna izin vermezdi. Ve Dagur her zaman çok kibar ve çekingendir."

"Sen yatarken uyumuşlar mıydı?"

"Evet. Ayrı yataklarda. Ortalık sessizdi."

"Ya Klara? Onu aşağıda yalnız mı bıraktın?"

"Evet. Kafasını boşaltmak ve doğanın güzelliklerinin tadını çıkarmak üzere yürüyüşe çıkacaktı. Onu gitmekten vazgeçiremedim."

Hulda, "Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Sonra ne mi oldu? Uyuyakaldım, çok yorgundum. Size defalarca söylediğim gibi, ne olduğunu bilmiyorum."

Hulda bir yudum su içti ve önündeki belgeleri karıştırıyormuş gibi yaparak vitesi yükseltmek için uygun zamanı seçti.

"Seninle Katla hakkında konuşmak istiyorum."

Bu kez Benedikt bariz şekilde telaşlandı.

"Katla mı?" Duraksadı, sonra tekrarladı: "Katla mı?"

"Evet. Herhalde onu hatırlıyorsundur?"

"Elbette hatırlıyorum. Sadece onu neden gündeme getirdiğinizi anlayamıyorum. Ölümünün üzerinden on yıl geçti." Bu konuyu zor bulduğu belliydi.

Hulda sakince, "Asıl şaşırdığım nokta, içinizden hiç kimsenin ondan bahsetmeye gerek duymamış olması" dedi. "Hepinizin

daha önceki cinayetle bir bağlantınız olduğu konusunda bilgilendirilmiş olsaydık işler oldukça hızlanırdı."

"Ama biz onun cinayetiyle bağlantılı değildik. Neden böyle düşündünüz ki?"

"Arkadaş olduğunuz izlenimine kapılmıştım –sen, Dagur, Alexandra, Klara ve Katla– öyle değil mi?"

"Evet, tabii, ama bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Ve sen ve Katla, siz?.."

Benedikt bakışlarını hızla kaçırdı ve tekrar Hulda'ya baktığında, Hulda onun yüz ifadesinden hedefi tam on ikiden vurduğunu tahmin etti. Ya da daha doğrusu Dagur'un.

Ama Benedikt cevap vermedi.

"Katla ile görüşüyor muydunuz?"

Benedikt hiç de inandırıcı olmayan bir şekilde, "Hayır" dedi. "Bu fikre nereden kapıldığınızı ya da neden buna cevap vermek zorunda olduğumu bilmiyorum. Bu kişisel bir soru."

"Katla öldüğünde yazlık evde birlikte miydiniz?"

Benedikt gözlerini masaya dikti, sonra aniden, beklenmedik bir şekilde yüzünü ellerine gömdü. Tek kelime etmedi ve bunu uzun bir sessizlik izledi. Hulda'nın hiç acelesi yoktu.

Sonunda Benedikt ellerini indirdi, başını kaldırdı ve başıyla onayladı.

41

Hulda, Dagur sorgunun baskısı altında pes ettiğinde ona biraz sempati duymuş ya da en azından bir tür yakınlık hissetmişti. Şimdi Benedikt de aynı durumdaydı ve onun çektiği eziyeti soğuk bir ilgisizlikle izliyordu. Belki de Dagur'a ısınması Benedikt'ten daha kolay, daha sempatik bir karakter olduğu içindi; belki de sadece Dagur'un katlanmak zorunda kaldığı trajediler yüzünden onun için üzülüyordu. Dagur ablasını çok acı bir şekilde kaybetmişti, ardından babasını da aynı derecede sarsıcı koşullarda kaybetmişti ve şimdi, bir bakıma annesini de kaybetmişti. Dünyada yapayalnızdı, tıpkı Hulda gibi.

Benedikt sonunda gergin bir sesle, "Sanırım... Sanırım daha önce bahsettiğiniz avukatı istiyorum" dedi.

Hulda ayağa kalktı. "Elbette."

"Ama yanlış bir fikre kapılmayın: Onu ben öldürmedim."

Hulda Lýdur'a baktı ama Lýdur kayıtsızca oturuyordu.

"Avukatı şimdi mi çağırayım, yoksa bizimle konuşmaya devam etmek ister misin?" diye sordu.

"Avukatla daha sonra konuşurum. Sadece onu benim öldürdüğüm fikrine kapılmanızı istemiyorum."

"Kimi?"

"Katla'yı tabii ki."

"Peki ya Klara?"

"Klara mı? Hayır, onu da ben öldürmedim!" Artık bağırıyordu. "Yemin ederim ki kimseyi öldürmedim!"

Hulda, ona düşünecek zaman bırakmadan, "Ama Katla'yla yazlık evdeydin değil mi?" diye sertçe sordu.

"Evet... evet, bakın..." dedi Benedikt, ellerini tekrar gözlerinin üzerine kapatarak. Ellerini çektiğinde gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Neden bunu daha önce söylemedin?" Lýdur araya girerek yumruğunu masaya vurdu. "Bize yalan mı söylüyorsun, evlat?"

"Yalan mı?.. Hayır, bakın... ben ve Katla, birbirimize âşıktık. Birlikte geçirdiğimiz ilk hafta sonuydu; daha yeni bir araya gelmiştik, bu yüzden kimse bilmiyordu. Bu... bizim sırrımızdı. Ama..."

Bir an devam edemedi, cümlesini yarım bıraktı, sonra titrekçe nefes aldı ve devam etti. "Yürüyüşe çıktım; sabahtı, oraya vardığımızın ertesi günüydü. Vadide yürüyebildiğim kadar yürüdüm, acele etmedim çünkü Katla yatıyordu ve ona uyuması için bolca zaman vermek istedim. Kulübeden ne kadar uzak kaldığımı bilmiyorum, muhtemelen üç saat kadardır çünkü dönüş yolunda jakuzide durdum ve uzun süre orada kaldım. Hayır, jakuzi değil, doğal bir havuz, bir kaplıca..."

Hulda başıyla onaylayarak onu devam etmesi için cesaretlendirdi.

"Ve..." Benedikt kesik kesik nefes aldı, gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülüyordu. "Tanrım, bunca yıldan sonra nihayet birine söyleyebilmek çok rahatlatıcı. Dagur geçen hafta sonu öğrendi, durumu çözdü... Ama mesele şu ki yazlık eve döndüğümde Katla orada öylece yatıyordu, ölmüştü..." Sesi çatallaştı, sonra tekrarladı: "Ölmüştü."

"Siz ikiniz tartıştınız mı? Kavga mı ettiniz?"

Hulda'nın sorusu Benedikt'i sersemletmiş gibiydi.

"Kavga mı? Tanrım, hayır. Hayır, ona hiçbir şey yapmadım. Ona elimi bile sürmedim. Asla. Anlamalısınız. Bana inanmak zorundasınız."

"On yıl önce bunları anlatmadın" diye araya girdi Lýdur, kaşlarını çatarak. "Şimdi doğruyu söyleyip söylemediğini nereden bileceğiz?"

"Elbette doğruyu söylüyorum. Neden yalan söyleyeyim ki?"

Hulda bu kez Lýdur'dan önce davrandı. "Çevrede başka birinin olduğunu biliyor muydunuz?"

"Hayır. Yalnızdık. Ama belli ki orada başka biri daha varmış.

Sonbahardı, bu yüzden geceleri hava kararıyordu ve yazlık ev oldukça uzaktaydı; yaklaşan bir arabayı görmeniz pek mümkün değildi. Ben bulunduğum yerden, vadinin yukarısından kesinlikle fark etmedim, çok uzaktaydım. Ama biri oradaymış, biri yazlık eve gelmiş ve Katla'yı öldürmüş. Ve ben bunu her gün düşündüm. Tanrım, o zamandan beri hayatımın her günü. Her şeye rağmen, bir noktaya kadar Veturlidi'nin yapmış olması gerektiğine inandım çünkü polis doğru adamı yakaladıklarından çok emindi. Buna inanmak zorundaydım, anlıyor musunuz? İnanmak zorundaydım."

Benni dağılmıştı, hıçkıra hıçkıra ağlayarak konuşmaya devam etti: "Çünkü Veturlidi yapmadıysa, benim yüzümden kendini öldürmüş olabilirdi... *söylemediklerim* yüzünden, suçlanacağım korkusuyla ortaya çıkmaya cesaret edemediğimden. Cesaret edemedim. Çok gençtim, aptal bir çocuktum. Her şey çığ gibi büyüdü. Veturlidi'nin serbest bırakılacağını düşünüyordum çünkü Katla ile orada olmadığını biliyordum; tabii beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmadıysa. Polisin yanlış anladığını biliyordum ama günler ve haftalar geçtikçe ortaya çıkmak benim için daha da zorlaştı. Cesaret edemedim. Ve hâlâ Veturlidi'nin ölümünden kendimi sorumlu hissediyorum; geceleri onu rüyalarımda görüyorum; Dagur'u görüyorum, zavallı Dagur'u... Ve dün onun gözlerindeki nefreti gördüm. Yalan söylediğimi biliyordu; bu da babasının intiharından kısmen benim sorumlu olduğumu bildiği anlamına geliyordu. Ve babasının ölümü yüzünden annesi de yaşama isteğini kaybetti. İkisini de kaybetti, hepsi benim yüzümden."

Bundan sonra sustu ve başka bir şey söylemedi.

Hulda konuşmaya devam etmesi için onu ikna etmeye çalıştı ama işe yaramadı. Sonunda ona hücreye götürüleceğini ve kendisine bir avukat sağlanacağını söyledi: Bu ifşadan sonra onu bırakmaları mümkün değildi. Lýdur da haklıydı: Çocuk bir kez yalan söylemişti; bir daha yalan söylemesini ne engelleyebilirdi ki?

Belki de Klara'nın katilini yakalamışlardı.

Sadece Klara'nın değil, Katla'nın da katilini. Eğer öyleyse, Lýdur'un polis teşkilatındaki en büyük zaferinin bir anda en rezil başarısızlığa dönüşeceği gibi acımasız bir düşünce aklına geldi.

42

Bu şartlar altında yapılabilecek tek şey Dagur'u serbest bırakmak ve dikkatleri Benedikt'in üzerine çekmekti. Benedikt'in Katla'nın ölümüne yol açan olaylar hakkında doğruyu söyleyip söylemediğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde tespit etmeleri gerekiyordu.

Veturlidi'nin haksız yere suçlanmış ve bunun üzerine intihar etmiş olabileceği düşüncesi son derece rahatsız ediciydi. Lýdur'un Benedikt'in ifşaları yüzünden strese girdiğini söylemek hafif kalırdı. Lýdur sorgudan beri son derece gergindi ve Hulda'nın soruşturmaya odaklanmasına hiç izin vermiyordu.

Plan, sabah ilk iş olarak Alexandra'yı sorguya çağırmaktı. Bu aşamada eve gidip yatmaya değmeyeceği için Hulda ofisindeki kanepede birkaç saat dinlendi; bu ilk değildi. Kanepe uzanmak için çok kısa olduğundan, bu deneyim her zamanki gibi rahatsızdı.

Yine de sabah telefonla uyandırılmadan önce birkaç saat uyumayı başardı. Arayanın polis santralinden bir operatör olduğu ortaya çıktı. "Hulda, hatta seninle konuşmak isteyen bir adam var. Senin adını verdi. Adı Andrés Andrésson. Bağlayayım mı?"

"Andrés mi? Ah, evet, lütfen bağlayın" dedi uykulu gözlerini ovuşturarak ve gerinerek. "Merhaba, ben Hulda Hermannsdóttir."

"Evet, merhaba Hulda." Adamın sesi bu kez çok daha yumuşaktı. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ve... dün telefonda sizinle çok kısa konuştuğum için de özür dilerim, ama sorularınız beni çok şaşırttı. Bu dava hakkında biriyle konuşmayalı yıllar oldu."

Hulda, "Özür dilemenize gerek yok" dedi ve aramasının nedenini açıklamasını bekledi.

"Buluşabilir miyiz diye sormak istedim."

"Buluşmak mı? Neden?"

"Size aktarmak istediğim bazı gerçekler var. Mümkünse yüz yüze." Sesi gergin geliyordu.

"Yakın zamanda şehre gelecek misiniz?"

"Hayır, mesele de bu. Acaba buraya gelebilir misiniz? Ben... Bütün gece uyanıktım. Artık itiraf etme vaktinin geldiğini düşünüyorum. Birine söylemenin. Uçakla buraya gelip benimle buluşmanız mümkün mü?"

Hulda, "Bu biraz zor olabilir" dedi ama telefonu kapatmadan önce düşüneceğine söz verdi.

Şu anda yapmak istediği son şey her şeyi bırakıp Batı Fiyortları'na kadar gitmekti ama bir şey ona Andrés'in elinde önemli bilgiler olabileceğini söylüyordu. Seçtiği kelimeler ve ses tonu; konuyu telefonda konuşmak yerine gelmesini istemesi...

Lanet olsun, diye düşündü ve numarasını bulup onu geri aradı.

"Merhaba, ben Hulda. Bir yolunu bulup gelebilirim. Bir sonraki uçak ne zaman?"

"Saat dokuzda bir uçak var. Hâlâ yetişebilirsiniz."

Hulda içini çekti. "Tamam, deneyeceğim."

Hulda iç hat uçuşlarına alışkın değildi. Dağlara yaptığı yolculuklarda her zaman eski Škoda'sıyla gider ya da otobüse binerdi. En son Ísafjördur'a uçalı yıllar olmuştu ve o zaman da bir kar fırtınasının ortasında, kâbus gibi koşullarda uçmuştu. Bu kez hava güzeldi, uçuş sorunsuz geçti. Batı Fiyortları'nın, içteki fiyortlara kadar uzanan yassı tepeli büyük dağların ve kuzeyde, hâlâ karla kaplı, ıssız Hornstrandir yarımadasının muhteşem manzarasını görüyorlardı. Aşağıda, kayalık zemin bıçakla oyulmuş gibi alçalıyordu ve yeşil bir vadinin sonunda, dar bir çıkıntıya tutunmuş eski Ísafjördur kasabası ile mavi fiyordu gördü; yeni yerleşim yeri, fiyordun başında biraz uzakta uzanan sokaklar ve evlerden oluşan geometrik bir desendi. Sonra uçak alçalmaya başladı, imkânsız gibi görünen bir açıyla iniyordu. Hulda nefesini tuttu ve kendini hazırladı; doğrudan dağın yamacına doğru gidiyormuş gibi gö-

ründükleri için kolçakları tuttu. Görüp görebileceği tek şey, derin yarıklarla ve yeşil uzantılarla çevrili taş bir duvardı.

Yüreği ağzında, ayaklarıyla çaresizce fren yapıyordu, derken uçak neredeyse son anda bir dönüş daha yapınca Hulda fiyort boyunca bir şerit gibi uzanan yolu, dağ ile deniz arasındaki dar ova şeridindeki pisti önünde gördü. Pist endişe uyandıracak kadar kısaydı. Gözlerini kapadı; her kası gergindi ama neredeyse hiç sallanmadan indiler ve heybetli manzaranın yanında ufacık görünen terminale doğru ilerlediler.

Andrés oldukça kısa boylu, şişman ve gözlüklü bir adamdı. Bir tutam beyaz saçı sayılmazsa neredeyse tamamen keldi. Hulda'ya onu kasabaya götürmek yerine Katla'nın öldüğü yere götürmeyi teklif edince o da kabul etti. Ancak yazlık evin Ísafjördur'dan ne kadar uzakta olduğunu iş işten geçtikten sonra fark etti. Hulda ilk başta bu telefonun sebebini anlamaya çalıştıysa da Andrés ağzını sıkı tuttu ve eve vardıklarında her şeyi açıklayacağını söylemekle yetindi.

Normal şartlarda, Hulda engebeli çakıl yollara rağmen bu yolculuğun tadını çıkarırdı. Djúp'un güney kıyısı boyunca seyrek nüfuslu fiyortların arasında kıvrıla kıvrıla ilerlediler. Dağların doğal formları, Ædey ve Videy'in alçak yeşil adaları resmedilmeye değer bir fon oluşturuyordu. Hulda haberlerden, Djúp'un kuzey kıyısındaki son birkaç çiftliğin yakın zamanda terk edildiğini ve Hornstrandir'den Snæfjallaströnd'e kadar Batı Fiyortları'nın tüm kuzey yarımadasının ıssız kaldığını biliyordu. Burası her zaman yürüyüş yapmak istediği bir bölgeydi; gelecek yaz için bir yürüyüş gezisi planlayarak zihnini başka tarafa yönlendirmeye çalıştı ama işe yaramadı: Tek düşünebildiği Andrés'in ona anlatacaklarını dinlemek ve ardından soruşturmaya kaldığı yerden devam etmek için mümkün olduğunca çabuk şehre dönmekti.

Zaman geçtikçe güneş kayboldu ve gri bulutlar manzara üzerinde alçalarak giderek daha tehditkâr bir hal aldı. Hulda bir saatlik araba yolculuğundan sonra sabrı giderek tükenerek, ne kadar zaman kaldığını sordu ve Andrés, vadinin hâlâ yarım saatten fazla mesafede olduğunu söyledi. Bunun dışında pek konuşmadı, bunun yerine bir opera kaseti çalmayı tercih etti. Hulda bunun ne ol-

duğunu sorduğunda kısaca, "Puccini'nin Turandot'u" diye cevap verdi.

Hulda Andrés'le konuşmak üzere Batı Fiyortları'na hızlı bir yolculuk yapacağını söylediğinde Lýdur çok şaşırmış ve bunu onaylamamıştı. Andrés'in ne istediği konusunda onu çok sıkıştırmıştı ama Hulda, konuyu tam olarak bilmediğini söylemişti ve bu doğruydu. Bunun üzerine Lýdur tüm enerjisini Klara'nın ölümünü araştırmaya odaklaması gerekirken bunun zaman kaybı olduğunu söyleyerek onu gitmekten vazgeçirmek için elinden geleni yapmıştı. Yine de bu Hulda'nın ona ilk karşı çıkışı değildi; planına sadık kalarak, ona sakin bir şekilde biletini çoktan ayırttığını ve Andrés'e verdiği sözden dönmeyeceğini söylemişti. Lýdur sonunda pes etmişti. Tavrını değiştirmiş, o uzaktayken işini kendisinin halledeceğini, Alexandra ile görüşeceğini ve belki de Benedikt'i tekrar sorgulayacağını söylemişti. Şu anda Hulda'nın tek düşünebildiği, kendisi ıssız bir yere götürülürken Lýdur'un ne işler çevirdiğiydi. Hulda hangisinin daha kötü olacağına karar veremiyordu: Lýdur'un soruşturmasını mahvetmesi mi yoksa davayı onun yokluğunda çözmesi mi?

Andrés ve Hulda nihayet vadiye ulaşıp engebeli patikadan yazlık eve doğru ilerlediklerinde, Hulda Benedikt'in tarif ettiği yerin oldukça isabetli olduğunu hemen fark etti. Kulübe park yerinden görünmüyordu; bu yüzden muhtemelen yoldan yaklaşan birini görmek imkânsızdı.

Arabadan indiklerinde, "Çok güzel bir yer" dedi.

"Öyleydi" dedi Andrés kasvetli bir sesle. "Şimdi buraya geldiğimde tek görebildiğim o ölü kız. Dün gibi hatırlıyorum."

"Yazlık evi kullanan var mı?"

"Sanmıyorum. Bildiğim kadarıyla burası hâlâ aileye ait ancak olanlardan sonra buraya hiç ziyaretçi geldiğini duymadım. Yine de insanların kulübeyi kullanıyor olması mümkün. O kadar tenha ki yerel halkın fark etmesi pek olası değil."

"Katla'nın arkadaşlarından biri yakınlarda doğal bir sıcak havuz olduğundan bahsetti. Bu doğru mu?"

"Evet ama biraz yürümek gerekiyor. Buradan göremeyiz."

"Biri arabayla eve doğru yola çıksa havuzdan görünür mü?"

Andrés başını iki yana salladı. "Hayır, görüş alanının dışında. Neden sordun?"

"Sadece coğrafyayı kavramaya çalışıyorum."

Bakımsızlıktan perişan görünen A şeklindeki kulübeye doğru yürüdüler ve önünde durdular. Andrés daha fazla yaklaşmaya isteksiz görünüyordu.

"İstersen..." Öksürdü ve tekrar denedi: "İstersen pencereden bakabilirsin. Kendim bakmamayı tercih ederim."

Hulda kapının yanındaki pencerenin kirli camını ovuşturarak içeriye baktı ve olay yerinde çekilen fotoğraflardan hafızasında kalan sahneyi gözünde canlandırmaya çalıştı. Andrés'e musallat olmuş gibi görünen hayaletleri hissedemiyordu ama cinayetin işlendiği yeri görmek ona bir şekilde cinayeti daha gerçek hissettirmişti.

Serin bir esinti hafif yazlık giysilerinin arasından içeri sızdı. Bir yağmur bulutu vadinin üzerinde asılı duruyordu. Hulda'nın Reykjavík'te geride bıraktığı sıcak hava dalgasıyla arasındaki tezat daha keskin olamazdı; ona burada, uzak kuzeybatıda Kuzey Kutbu buzulunun sık sık kıyıya doğru sürüklendiğini ve soğuk nefesini karaya üflediğini hatırlattı. Titredi.

Andrés sonunda alçak sesle, "Sana söylemem gereken bir şey var" dedi. "Ölenlere duyduğum saygı yüzünden bunu yapmak için doğru yerin burası olduğunu düşündüm."

"Ölenler mi?"

"Katla ve babası. Gördüğün gibi, ona olanlardan kendimi kısmen sorumlu hissediyorum."

Hulda şaşkınlıkla, "Nasıl olur?" diye sordu.

"Uzun hikâye" dedi Andrés. "Belki o kadar da uzun değil. Bunu kimseye anlatacağımı hiç düşünmemiştim. Bu sırrı mezara kadar götürmeye kararlıydım ama sen arayıp Katla'nın cinayetiyle bağlantılı olabilecek bir davayı araştırdığını söylediğinde, geri dönüş olmadığını anladım. Bu yanlışı düzeltmek zorundaydım. Ve ne olursa olsun, bu gece neredeyse on yıldır uyumadığım kadar rahat uyuyacağımı düşünüyorum."

"Bana ne olduğunu anlat, Andrés."

Serin yaz esintisinde, kara bulutların altında karşı karşıya durdular.

"Her şey Lýdur'un suçuydu. Sanırım onun kim olduğunu biliyorsun?"

"Evet."

"Benden yalan söylememi istedi."

"Senden yalan söylemeni mi istedi?" Hulda bunu duyduğuna inanamıyordu. Lýdur'un insafsızca hırslı olduğunu başından beri biliyordu ama eğer bu doğruysa, Lýdur bir polisin asla geçmemesi gereken bir sınırı aşmıştı.

"Evet. Başta kibarca istedi ama sonra çok ileri gitti. Boyun eğmek istememiştim; bunun yanlış bir şey olduğunu biliyordum. Mahkemede, Katla adlı kızın cesedini bulduğumda babasının *lopapeysa*'sını tuttuğuna dair tanıklık etmemi istedi. Kazağın yerde durduğu doğru ama onu bulduğumda elinde olmadığından oldukça eminim. Lýdur hırslı bir genç adamdı ve ne olursa olsun bir mahkûmiyet kararı çıkartmayı kafasına koymuştu. Veturlidi'nin suçlu olduğuna tamamen ikna olmuştu. Ben de ona güvendim; söylediklerine inandım. Beni, adamın intiharının sadece suçluluğunu teyit ettiğine, yani benim eylemimin hiçbir fark yaratmadığına ikna etti. Ama elbette bir fark yarattı; belki de belirleyici faktör buydu. Yalan ifade vermiştim. O zaman bunu düzeltecektim, kısa bir süre sonra Lýdur ile temasa geçtim, Reykjavík'e geri dönüp gerçeği söylemeye hazırdım ama bunu yapamadan zavallı adam kendini öldürdü. Ben de çenemi kapalı tuttum. Ve sen yıllar sonra arayıp her şeyi tekrar gündeme getirdin. Bu sefer artık sessiz kalamam."

"Tanrı aşkına, neden en başta yalan söyledin? Ben... Buna inanmakta zorlanıyorum, Andrés. Neden böyle bir şey için Lýdur'a teslim oldun?"

"Çok bencilce nedenler yüzünden. Anlamanı beklemiyorum ama belki kendini benim yerime koymayı denersin..." Bir an için duraksadı. "Mesele şu ki o zamanlar bir tefeciye yüklü miktarda borcum vardı. Onları hatırlıyor musun? İnsanı resmen köşeye sıkıştırırlardı. Tefecim tutuklandı ve Batı Fiyortları'ndan bir polis olan bana ne kadar borç verdiğini anlatmaya başladı. Bu bir şekilde Lýdur'un kulağına gitmiş ve beni herkesin önünde ifşa etmekle tehdit etti. Bununla yüzleşemezdim; ailemin itibarını,

karımı, çocuklarımı düşünmeliydim. Herhalde bunu anlayabilirsin, değil mi?"

Gözlerini kapadı, sonra tekrar açtı ve Hulda'nın bakışlarından kaçınmak için gökyüzüne baktı. "O kıza ihanet ettim. Babasına ihanet ettim. Aslına bakarsan, herkese ihanet ettim."

"Neden böyle davrandığını bir nebze anlayabiliyorum" dedi Hulda. "Benim de bir zamanlar bir ailem vardı, bu yüzden kendimi kolayca senin yerine koyabilirim."

Andrés aceleyle, "Ama Lýdur bununla yetinmedi" diye açıkladı. "Adımın davadan silinmesini ve borçlarımın da ortadan kalkmasını sağlayacağını ima etti. Nasıl yaptı bilmiyorum ama ondan sonra o lanet tefeciden bir daha haber almadım. Tabii ki yaptığımın affedilemez olduğunu biliyorum..."

"Bununla ilgili imzalı bir beyan vermek ister misin Andrés? Eğer söylediklerin doğruysa suçu tek başınıza üstlenmek zorunda değilsin."

"Evet, isterim. Seni Reykjavík'e geri götürebilirim. Saatler sürer ama yine de Ísafjördur'a kadar gidip bir sonraki uçağı beklemekten daha hızlı olacaktır. Seninle gelmek ve ifade vermek istiyorum. Vakti geldi."

"Peki ya..." Hulda tereddüt etti ama sormak zorunda hissetti: "Peki ya ailen? Nasıl tepki verecekler?"

Andrés onunla göz göze geldi; kendi gözleri kasvetliydi. "Karım birkaç yıl önce beni terk etti. Benimle yaşamanın pek de eğlenceli olduğunu sanmıyorum. O olaylar... o dava, her şeyi değiştirdi."

"Peki ya çocukların?"

"Çocuklar... Artık on yaş daha büyükler. Yetişkinler. Umarım anlarlar. Torunlar için daha kötü tabii. Ama bunu yapmak zorundayım, kendime saygı duyabilmeliyim."

Hulda birdenbire Andrés'in gözlerinin önünde yirmi yıl yaşlandığı izlenimine kapıldı. Bir an için kendi geleceğini düşündü; zamanda yirmi, yirmi beş yıl ileriye sıçradı. Hâlâ yalnız mı olacaktı? Suçluluk duygusu ve pişmanlıkları yüzünden vicdan azabı mı çekecekti? Sonu bu zavallı, perişan adam gibi mi olacaktı? Günahlarını birine itiraf edebilecek miydi?

43

Hulda ile Andrés akşama Reykjavík'e vardılar. Yazlıktaki itirafından sonra Andrés yine kasvetli bir sessizliğe bürünmüş, bu da güneye doğru yaptıkları yavaş yolculuğu daha da zorlu bir dayanıklılık sınavı haline getirmişti. Döndükten sonra Hulda, Lýdur'la karşılaşma riskini ortadan kaldırmak için CID ofislerinden uzak durmayı tercih etti. Lýdur'un amirini aradı ve Andrés'in ifadesi alınırken hazır bulunmasını istedi. Andrés tüm hikâyeyi tekrarladı ve hiçbir önemli detayı atlamadı.

Daha sonra Hulda, konu "resmi kanallardan" geçmesi gerektiği için meseleyi Lýdur'la tartışmayacağına söz verdi. Ancak sözünü tutmaya hiç niyeti yoktu.

Ofise döner dönmez Lýdur'un kapısını çaldı. Dikkatli davranması ve çok fazla şey söylemekten kaçınması gerektiğinin bilincindeydi. Ama Lýdur haberi duyduğunda yüzünde belirecek ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordu. Suçlama o kadar ciddiydi ki derhal açığa alınma ya da işten çıkarılma ve muhtemelen cezai suçlamalarla karşılaşacağı açıktı; bu da Hulda için bir fırsat yaratacaktı. Uzun zamandır gözünü diktiği iş sonunda onun olabilirdi. Kendi acımasızlığı karşısında bir parça vicdan azabı hissetti ama sadece bir parça.

Eğer Klara'nın katilini de bulmayı başarırsa, konumu daha da güçlenecekti.

"Biraz vaktin var mı, Lýdur? Sadece kısa bir konuşma için."

Lýdur sinirli görünüyordu. "Evet ama çabuk ol. Ísafjördur'a gittiğin için bütün gün koşturup durdum. Alexandra ile konuştum ama bir şey çıkmadı. Bana göre, doğru adamı gözaltına aldık. Bil-

diğimiz kadarıyla Benedikt, Klara'yı canlı gören son kişiydi. Ayrıca eski dava hakkında da yalan söyledi ve..."

"Lýdur" diye araya girdi Hulda, karşısına bir sandalye çekerek. Kapıyı arkasından kapatmıştı. "Bu konuşma kesinlikle gizli kalmalı. Sadece seni uyarmak istedim..." Durakladı ve anın tadını çıkardı.

"Beni uyarmak mı istedin? Sen neden bahsediyorsun?"

"Andrés hakkında. Sana karşı çok ciddi suçlamalarda bulundu."

Lýdur bembeyaz kesildi.

"Ciddi... ciddi suçlamalar mı?" diye kekeledi, sonra masasından aniden kalkarak ofisinde bir ileri bir geri volta atmaya başladı. "Ne demek istiyorsun?" diye Hulda'ya çıkıştı.

Hulda haklı çıkma hissinin tadını çıkarıyordu. Bu adam hakkındaki içgüdüleri başından beri doğruydu: Sicili gerçek *olamayacak* kadar iyiydi. Kendisine verilmesi gereken pozisyonları onun zahmetsizce almasını izlediği onca yılı düşündü. Onun kıvranışını izlemekten belli bir haz duyması son derece insani bir durumdu. "Katla'nın ölümüyle ilgili soruşturma hakkında."

"Ne? Soruşturma, soruşturma..." Biraz rahatlar gibi oldu; bu kesinlikle doğru olamazmış gibi. Belki de bu, uçurumun kenarındaki bir adamın istemsiz tepkisiydi.

"Senin –nasıl söylesem?– yalan ifade vermesi için ona baskı yaptığını iddia ediyor."

Lýdur bunu doğrulamadı ya da reddetmedi.

"Mahkûmiyet şansını artırmak için. Bu doğru mu, Lýdur?"

Lýdur, "Elbette hayır" dedi ama sesi onu ele verdi. Gevezelik etmeye başladı. "O aptal ihtiyar her şeyi söyleyebilir; o zamanlar çok zor durumdaydı, bir tefeci onu avucunun içine almıştı. Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi mi?"

"Yani tüm söyledikleri."

Hulda içinden, *Bu kadarı yeterli değil mi?* diye düşündü. Soğukkanlılıkla, "Evet, hepsi bu kadar" dedi ve başka bir şey söylemeden Lýdur'un ofisinden çıktı.

44

O akşam Lýdur, Andrés'in suçlamalarıyla ilgili soruşturma tamamlanana kadar görevden uzaklaştırıldı. Bu arada Hulda'ya Klara davası üzerinde çalışması için ek insan gücü verildi ve on yıl önce Katla'nın öldürülmesiyle ilgili hatalı soruşturmadan kaynaklanan meselelerle ilgilenmesi istendi.

Üzerindeki baskı çok büyüktü ve damarlarında dolaşan adrenaline rağmen üzerine yorgunluk çöktüğünü hissedebiliyordu. Eskiden Jón ve Dimma ile eve sığınır, ailesiyle hızlıca bir akşam yemeği yemek için bile olsa bir süreliğine soruşturmanın gerekliliklerinden kaçıp enerji toplayabilirdi. Ama artık boş ve kasvetli küçük dairesinde teselli bulamıyordu. Bunun yerine, yorgunluğunu daha da fazla çaba sarf ederek gidermeye çalışıyordu.

Benedikt şimdilik gözaltında kalacaktı. Katla ile yazlık evde olduğunu itiraf etmişti. Üstelik adadaydı ve Klara'yı sağ olarak gören son kişiydi. Soru şuydu: Acaba Klara, Benedikt'in Katla ile olan ilişkisi hakkındaki gerçeği mi keşfetmişti? Benedikt onu susturmak zorunda mı kalmıştı? Şimdilik en akla yatkın teori buydu ve on yıl önce işlenen suçta yanlış adamın tutuklandığını göstermekle kalmıyordu; aynı zamanda Veturlidi'nin bir polis hatası ya da daha doğrusu adaletin yanlış tecelli etmesi sonucu kendini öldürdüğü anlamına geliyordu.

Hulda, Benedikt'in tutuklandığını haber vermek için Klara'nın ailesini aramak niyetiyle telefon rehberini çıkardı. Son anda fikrini değiştirdi ve gidip onlarla yüz yüze konuşmaya karar verdi. Bir önceki ziyareti sonuçsuz kalmıştı; belki bu sefer onlardan daha fazla şey öğrenebilirdi.

* * *

Klara'nın annesi Agnes kapıyı açtı ve onu oturma odasına davet etti. Kocası ortalıkta görünmüyordu, bu durum Hulda'yı rahatlatmıştı çünkü anneyle tek başına görüşmenin daha kolay olacağını tahmin ediyordu. Yan yana olduklarında karı koca ona epey soğuk davranmışlardı.

"Sizi tekrar rahatsız ettim, çok özür dilerim" dedi Hulda, oturur oturmaz. "Sadece size bir ilerleme raporu vermek istedim."

"Özür dilemenize gerek yok. Yardım etmek için elimizden geleni yapacağız. Maalesef kocam burada değil; dışarı çıkmak zorunda kaldı. Umarım sizin için sakıncası yoktur ama ikimizle birden konuşmayı tercih ederseniz, eve geldiğinde size haber verebilirim."

"Hayır, hayır, sorun değil."

"Size kahve yapayım. Geçen sefer size ikram etmememiz büyük kabalıktı" dedi kadın ve Hulda'nın reddetmesine fırsat vermeden mutfağa girerek gözden kayboldu.

Kahve geldiğinde o kadar da iyi olmadığı ortaya çıktı ama Hulda yine de önündeki kahveyi içti. "Sizi gereğinden fazla tutmayacağım" dedi.

Klara'nın annesi bu kez daha rahat görünüyordu. "Yapacak daha iyi bir şeyim yok. Dediğim gibi, yardım etmek istiyorum."

Çökük yanaklarından ve gözlerinin altındaki koyu halkalardan üzüntüsü hâlâ belli oluyordu ama bu kez en azından düzgünce giyinmişti ve belki de arkadaşlarının ve akrabalarının taziye ziyaretlerini beklediği için, kederinin izlerini gizlemek amacıyla saçını ve makyajını yapmıştı.

Hulda, "Hâlâ neler olduğunu net bir şekilde anlamaya çalışıyoruz" diye açıkladı. "Klara'nın arkadaşı Dagur ile uzun bir konuşma yaptık."

"Doğru, Katla'nın kardeşi."

Hulda başıyla onayladı.

"O her zaman çok iyi bir çocuktu, kötü bir şey yaptığına inanamıyorum." Kısa bir duraksamadan sonra Klara'nın annesi sordu:

"Onun ... yaptığını düşünmüyorsunuz değil mi?"

"Hayır, onu sorguladıktan sonra serbest bıraktık. Şu anda Benedikt'i tutuyoruz."

"Benedikt? Gerçekten mi? Çözmesi zor biri. Ondan hiçbir zaman fazla hazzetmedim."

"Öyle mi?"

"Evet, Klara'yla görüştükleri dönemde onun hakkında ne düşüneceğimi hiç bilemedim."

"Klara'yla görüştükleri dönemde mi? Ne demek istiyorsunuz? Birlikteler miydi?"

"Bilmiyor muydunuz?"

Hulda bunu ilk defa duyuyordu. Ne zaman parçaların nasıl bir araya geldiğini anladığını düşünse, bulmacaya bir yenisi ekleniyordu. "Bu ne zaman oldu?"

"Uzun zaman önce. On yıl önce."

"On yıl mı? Tam on yıl önce mi?"

Agnes düşündü. "Evet, arkadaşı ölmeden kısa bir süre önce. Geçen sefer bahsettiğimiz Katla, babası tarafından öldürülen kız."

"Katla ölmeden kısa bir süre önce mi dediniz? Kızınızın ölümüyle bağlantılı olarak onun davasını inceliyordum."

"Öyle mi? Neden?" Agnes öne doğru eğildi, çizgili yüzünde yoğun bir merak ifadesi vardı.

"Şey." Hulda hızlıca düşündü. "Çünkü hiçbir bağlantıyı göz ardı edemeyiz. Aynı arkadaş grubu içinde iki gizemli ölüm."

"Bunu pek olası bulmuyorum. Her neyse, Katla'nın babası kendini öldürdüğünde davanın çözüldüğünü sanıyordum."

Hulda kayıtsızca başını salladı.

"Elbette polise güveniyorum; ne yaptığınızı biliyorsunuz. Ve tekrar etmek isterim ki kocam ve ben yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu tahmin bile edemezsiniz." Agnes'in boğazı düğümlendi, sesi aniden yüksek ve gergin çıkmaya başlamıştı. "Ne olduğunu bilmek zorundayız."

"Elimden geleni yapacağıma söz veriyorum" dedi Hulda ve bir sonraki soruyu sormadan önce kadına biraz kendine gelme şansı

vererek bekledi. "Katla öldüğünde kızınız ve Benedikt çıkıyorlar mıydı?"

"Hayır, aslında birkaç gün önce ayrılmışlardı. Cinayet nedeniyle çok iyi hatırlıyorum, cinayet her şeyin ne zaman olduğuna dair bir referans noktası gibi. İki olay birbiriyle bağlantılı olduğundan değil."

"Doğru." Hulda nasıl bir yol izleyeceğini düşünürken bir sonraki soruyu sormayı erteledi. Sulu kahveden bir yudum aldı ve evdeki kasvetli sessizliği içine çekerek ilk kez etrafını iyice inceledi. Duvarlarda eski manzara resimleri asılıydı, Hulda'nın muhtemelen tanıması gereken ama hemen çıkaramadığı ressamların tanıdık motifleri. Mobilyaların işçiliği güzeldi –Hulda'nın deyimiyle klas mobilyalardı– Jón'la birlikte Álftanes'teki evleri için satın alacakları türdendi. Sonra Klara'nın annesinin son görüşmelerinde söylediklerini hatırlayarak, "Kızlar çok iyi arkadaştı, değil mi?" diye sordu.

"En iyi arkadaşlardı, evet" diye onayladı Agnes.

Herhalde Katla öldüğünde, en yakın arkadaşının erkek arkadaşı, daha doğrusu eski erkek arkadaşı Benedikt'le kırsalda romantik bir hafta sonu geçirdiğinden en ufak bir şüphesi yoktu. Acaba Klara ve Benedikt'in ayrılmasıyla, Benedikt'in Katla'yla bir araya gelmesi arasında kaç gün geçmişti? Klara neler olduğunu öğrenmiş miydi? Ve eğer öyleyse, ne zaman?

"Geçen gün Katla'nın ölümünün her şeyi değiştirdiğinden bahsetmiştiniz" dedi Hulda, sözlerinin etkisini ölçerek. Bu bir sorudan ziyade bir beyandı ama Agnes'in tepkisini bekledi.

"Evet..." dedi kadın, belirgin bir isteksizlikle.

Hulda, "En iyi arkadaşını bu şekilde kaybetmek Klara için korkunç bir şok olmuş olmalı" dedi.

"Öyleydi" diye yanıtladı Agnes, biraz tereddütle.

"Ama bundan fazlası vardı..."

"Haklısınız, bundan daha fazlası vardı."

Hulda bekledi.

"Kız kardeş gibiydiler. Hatta ikiz gibiydiler diyebiliriz. Her şeyi birlikte yaparlardı; birbirlerine çok zıt olmalarına rağmen san-

ki birbirlerine göbekten bağlılardı: Klara sevecen ve arkadaş canlısıydı ama asla Katla kadar popüler değildi. Katla insanları parmağında oynatırdı. Bazen de soğuk davranırdı; onunlayken bir türlü mesafenizi ayarlayamazdınız. Ama birbirlerinden ayrılamazlardı. Klara ve Katla, Katla ve Klara..." Agnes transa geçmiş gibi, kısık sesle kızların isimlerini sayıklıyordu.

"Peki ne oldu?"

"Her şey çok garip ve rahatsız ediciydi. Kocamın bu konuda konuşmamamı tercih edeceğini biliyorum ama size güveniyorum."

Hulda ciddiyetle başını salladı.

"Size *güvenebilirim*, değil mi?"

"Elbette."

"Eğer o... eğer kızımız... öldürüldüyse..." Agnes sessizce konuşuyordu, sesinde gergin bir titreme vardı. "Kimin yaptığını bulmalısınız. Bu yüzden size karşı dürüst olacağım."

Hulda bekledi.

"Klara, Katla'nın ölümünü gereğinden çok daha fazla içselleştirdi. Hayatı altüst oldu, paramparça oldu, tam bir çöküş yaşadı. Ama en kötüsü, her yerde Katla'yı görmeye başlamasıydı. Geceleri uyuyamıyordu, ter içinde uyanıyordu ve Katla'nın gelip kendisiyle konuştuğunu söylüyordu. Uykusunda çığlık atardı. Sonra daha da kötüleşti..."

"Ne gibi?"

"Katla... gibi davranmaya başladı. Açıklaması zor, biliyorum ama bazen bizimle Katla oradaymış gibi, hâlâ bizimleymiş gibi konuşuyordu. Bunun olduğunu ilk duyduğumuz anı asla unutmayacağım." Agnes derin, titrek bir nefes almak için duraksadı; belli ki hikâyeyi anlatmak zor geliyordu. "Klara yakınlarda yaşayan bir aileye çocuk bakıcılığı yapardı. Hatta bu aile Katla'nın komşularıydı; küçük bir kızları olan çok hoş bir çiftti. Katla'nın evinin yanındaki apartmanda oturuyorlardı. Hâlâ orada yaşıyor olabilirler, emin değilim. Her neyse, Katla öldükten kısa bir süre sonra her zamanki gibi onlara bakıcılık yapıyordu ve o gece eve geldiğinde hiçbir şey olmamış gibiydi. Ama ertesi sabah küçük kızın babası beni aradı ve kızının çok korktuğunu çünkü Klara'nın bütün ak-

şam boyunca 'Katla gibi davrandığını' söyledi. Hatırlayabildiğim kadarıyla kız sadece altı ya da yedi yaşındaydı. Dehşete düşmüştüm. Klara ile konuşmaya çalıştığımda, bu konuyu tartışmayı reddetti; iyice kabuğuna çekildi."

Agnes devam etmeden önce bir iki dakika sessiz kaldı: "Tabii ki bu bir şakanın ötesindeydi. Sağlıklı değildi. Doktorlardan tavsiye istedik ama onlar sadece travma geçirdiğini ve bunu atlatacağını söylediler."

"Peki atlattı mı?"

"Farklı şekillere büründü, fark edilir olmaktan çıktı ama Klara ölene kadar beyninde Katla vardı. Uyku sorunları vardı, bir işte çalışamıyordu ve bizimle yaşamaya devam etti. Dışarıdan bakıldığında tamamen normal olduğu izlenimini veriyordu. Bir şeylerin yanlış olduğunu anlamak için onunla biraz zaman geçirmeniz gerekiyordu. Dürüst olmak gerekirse, kendi başına bunu başarabileceğini hiç sanmıyorum." Agnes'in gözleri doldu ve devam etmeden önce boğazını temizlemek için durakladı: "Ona her zaman göz kulak olduk, onu evde, yanımızda tuttuk. Bir gün bunu atlatacağına dair umudumu hiç yitirmedim."

Hulda, "Peki sizce neden bu kadar kötü etkilendi?" diye sorarak, Agnes'in tepkisini izledi.

"Gerçekten bilmiyorum" dedi kadın açık bir samimiyetle. "Ama iki kız kardeş kadar yakınlardı; aklıma gelen tek açıklama bu." Hulda'ya çevirdiği bakışlarda naif bir masumiyet ve aynı zamanda derin bir umutsuzluk vardı.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm" dedi Hulda. "Bu kadar acı çektiğini bilmiyordum. Elliðaey'deki buluşmaya katılma konusunda ne hissettiğini biliyor musunuz?"

"Heyecanlıydı, gündüzleri idare ediyordu. Aslında çoğu gün iyiydi. Zor olan gecelerdi. Ve stresle, herhangi bir baskı altında olmakla gerçekten başa çıkamıyordu. Bu yüzden işverenlerinin çoğu er ya da geç ondan vazgeçti ve sonunda iş başvuruları yapmayı bile bıraktı."

"Son zamanlarda sizinle Katla'nın ölümü hakkında hiç konuştu mu? Örneğin gezi ile bağlantılı olarak?"

Bir sessizlik oldu. Sonra Agnes, "Şimdi siz söyleyince aklıma geldi... Grubu tekrar görmenin ve geçmişi anma fırsatı bulmanın iyi olacağını söyledi. Hesapları... ee, ne demişti? Eski sırlarla ilgili bir şey. Evet, herkesin hesapları kapatacağından bahsetti. Gerçekler hakkında çok uzun süredir sessiz kaldıklarını falan söyledi. Neyi kastettiğini bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, onu her zaman anlamıyordum; çoğu zaman kendi dünyasında kayboluyordu, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Peki ama yolculuğa çıkmaya hazır hissediyor muydu? Gitmesinde bir sakınca görmediniz mi? İçinde bulunduğu durum göz önüne alındığında tek başına seyahat edebilecek durumda mıydı?"

"Yalnız değildi" diye cevap verdi Agnes biraz sertçe. "Arkadaşlarıylaydı. En iyi arkadaşlarıyla. Hepsi iyi çocuklardır. Veturlidi'nin bir katil olması onların suçu değildi." Aniden ayağa kalktı. "Her neyse, sanırım bu kadar yeter. Çok fazla konuştum. Elliðaey'de ne olacağını tahmin edemeyeceğimizi görebiliyor olmalısınız. Görmelisiniz..."

Hulda da ayağa kalktı ama cevap vermeden önce acele etmedi, kelimelerini dikkatle seçti: "Elbette edemezdiniz, hiç kimse bunu yapmanız gerektiğini söyleyemez. Tek meselemiz olan bitenin içyüzünü öğrenmek ve eğer şüphelerimiz doğru çıkarsa onu, kızınızı iten kişiyi yakalamak."

Agnes rahatlamış görünüyordu. "Teşekkür ederim. Ama korkarım artık gitmeniz gerekiyor. Dinlenmem lazım. Ve..." Bocaladı. "Kocamın sizi görmesini istemiyorum. Bu konuda konuşmamdan hoşlanmıyor. Bunun ortaya çıkmasını istemiyor; insanların Klara'ya ne olduğunu, nasıl değiştiğini öğrenmesini istemiyor. Sanırım utanıyor. Hayır, bunu söylememeliyim. Lütfen beni yanlış anlamayın; elbette ondan utanmıyordu ama... zordu, onun için zordu, ikimiz için de zordu."

"Dürüstlüğünüz için minnettarım" dedi Hulda. "Bana söylediklerinizi gizli tutacağıma söz veriyorum."

"Beni görmeye geldiğiniz için teşekkürler. Çıkış yolunu bulabilir misiniz?"

45

Sonunda taşlar yerine oturuyordu. Hulda bunu hissedebiliyordu: Gerçeğe yaklaşıyordu; eski sırlar sonunda su yüzüne çıkıyordu. Davanın çözülmek üzere olduğundan emindi, belki de o gece çözülecekti. Bu onun bugüne kadarki en büyük başarısı olacaktı: bir çırpıda çözülen iki cinayet. Sessizliğin bağları çözülüyordu; tek yapması gereken biraz daha derine inmekti.

Benedikt, kız arkadaşı Katla'nın ölümü sırasında onunla yazlık evdeydi.

Bundan kısa bir süre önce de Benedikt ve Klara görüşüyorlardı.

Şimdi iki kız da ölmüştü. Öldürülmüşlerdi.

Lýdur'a göre, Alexandra'nın sorgusundan ilgi çekici bir şey çıkmamıştı ama Hulda onun sorgulama becerilerine pek güvenmiyordu; özellikle de gün ışığına çıkan son bilgilerden habersiz olduğu için. Alexandra'yı kendi gözleriyle görmesi gerektiği açıktı. Ve bu sefer kozlar paylaşılacaktı. Alexandra son karşılaşmalarında Hulda'dan hayati bir gerçeği saklamıştı. Hulda bundan emindi.

Kızın teyzesi geceliğiyle kapıya geldi ve gelenin kim olduğunu görünce öfkesini gizlemeye çalışmadı.

Hulda'yı selamlama zahmetine bile girmeden, "Saatin kaç olduğunu biliyor musunuz?" diye öfkeyle tısladı.

"Alexandra'yla konuşmam gerek."

"Bugün meslektaşlarınızdan biriyle konuştu bile. Sizi uyarmıştım, bir avukat çağıracağım. Kayınbiraderim buraya yakın bir yerde avukatlık yapıyor. Şimdi onu arıyorum; size söylüyorum, şu

anda onu arıyorum. Yeğenimi bu şekilde taciz etmek yerine onunla konuşabilirsiniz. Bu kesinlikle kabul edilemez."

"Alexandra bir yetişkin" diye cevap verdi Hulda soğukkanlı bir sesle. "Sanırım hâlâ sizinle kalıyor ve onunla konuşmam gerekiyor. Onu çağırabilir misiniz lütfen? Aksi takdirde onu tutuklamak ve karakolda resmi ifadesini almak zorunda kalacağız. Alexandra'nın istediği buysa, kayınbiraderiniz de gelebilir."

Kadın donakaldı.

"Uyuyor. Yarın gelemez misiniz?"

Hulda, "Onunla şimdi konuşmam gerekiyor" diye ısrar etti.

"Ah, tamam, peki... madem öyle onu çağırsam iyi olur" dedi kadın isteksizce. İçeri girdi ve kısa bir gecikmeden sonra Alexandra esnemesini bastırarak kapıda belirdi. Yeni uyandığı belliydi. Yalınayaktı, üzerinde bir tişört ve pijama altı vardı.

"Tekrar merhaba."

"Merhaba Alexandra. Umarım kendini daha iyi hissediyorsundur. Seninle özel olarak konuşmam gerekiyor. Senin için de uygun mu?"

"Ne, şimdi mi?"

"Evet, şimdi."

"Ah, tamam. O halde içeri gelin."

Hulda'ya geçen seferki odayı gösterdi ve Hulda bu kez rahatsız edilmeyeceklerinden emin bir şekilde kapıyı kapattı.

"Lýdur'un sana söylediğini tahmin ettiğim gibi, Benedikt'i tutukladık" diye doğrudan lafa girdi.

"Evet ama nedenini anlamıyorum. Kafam çok karışık. Benni karıncayı bile incitmez."

"Klara'yı öldürdüğünden şüpheleniyoruz. Sen ve Dagur yatmaya gittiğinizde ikisi de aşağıda içiyorlarmış. Haksız mıyım?"

"Evet, ee, ben de Lýdur'a böyle söyledim. Bu doğru..." Alexandra cümlesini yarım bıraktı ama Hulda onun başka bir şey söylemek üzere olduğu hissine kapıldı. Acaba daha fazlasını söylemek, bir şeyleri itiraf etmek, hatta günah çıkarmak mı istiyordu? Ama sessizlik uzadıkça Hulda'nın onu dürtmesi gerektiği ortaya çıktı.

"Ayrıca Katla'yı öldürdüğünden de şüpheleniyoruz."

"Ne?" Alexandra tamamen afallamıştı. "Katla mı? Yazlık evi mi kastediyorsunuz? Hayır. Hayır, bu imkânsız. Bunu Dagur'un babası yaptı; o zaman kanıtlanmıştı."

"Tam olarak değil. Onun Benedikt ile birlikte olduğunu biliyor muydun?"

"Benni ve Klara mı? Evet, elbette, ama bu yıllar önceydi."

"Benedikt ve Katla'yı kastetmiştim."

"Hayır, karıştırıyorsunuz. Benni eskiden Klara ile birlikteydi. Cinayetten sonra ayrıldılar."

"Aslında hayır, ilişkileri bundan önce sona erdi. Benedikt, Katla'yla yazlıktaydı" dedi Hulda, Alexandra'yı dikkatle izleyerek.

"Yazlıkta mı? Öldüğü zaman mı? Hayır, uyduruyor olmalısınız! Buna inanmıyorum." Alexandra kesinlikle doğruyu söylüyormuş gibi görünüyordu; şaşkınlığı gerçek gibiydi.

"Bu yüzden iki kızı da öldürdüğüne inanıyoruz, Alexandra. Hem Klara'yı hem de Katla'yı."

"Hayır, hayır, yanılıyorsunuz, mutlaka yanılıyorsunuz. Yaptığını söyledi mi?"

"Hayır, doğal olarak inkâr etti."

"Veturlidi, Dagur'un babası, o... Katla'yı öldürdü. Hatta bu yüzden intihar etti."

"O zaman Klara'yı kim öldürdü?" Hulda gözlerini Alexandra'nın gözlerine dikerek sordu. O anda kızın cevabı bildiğinden emindi.

Ama Alexandra onu çileden çıkaran bir şekilde sessiz kaldı.

Hulda, "Elliðaey'de ne oldu, Alexandra?" diye sordu. "Bana söylemediğin şey ne?"

Uzun bir duraksama oldu, sonra Alexandra, Hulda'yla değil de kendisiyle konuşuyormuş gibi şöyle dedi: "Klara'da bir terslik olduğu hissine kapıldım."

"Öyle mi?" dedi Hulda; Klara'nın annesinin ona anlattıklarından sonra bu haber hiç de şaşırtıcı gelmemişti.

"Klara adada garip davranıyordu. Gecenin bir yarısı çığlık atarak uyandı ve Katla'yı gördüğünü iddia etti. O kadar inandı-

rıcıydı ki beni korkuttu. Katla'nın orada olduğuna, bir hayalet gördüğüne gerçekten inanıyor gibiydi. Bize Katla'nın adalet istediğini söyledi. Sanki onu Veturlidi'den başka birinin öldürdüğünü düşünüyormuş gibi. Hayır, bu yanlış; sadece öyle düşünmüş gibi değil, bunu kesin olarak biliyormuş gibi. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Çok garipti. Sanırım o ana kadar hepimiz içten içe Veturlidi'nin suçlu olduğunu düşünmüştük; kulağa ne kadar korkunç gelse de. Tabii ki Dagur hariç. O başından beri babasının masum olduğunu iddia ediyordu. Ama o gece birdenbire Klara'nın katilin Veturlidi olmadığından emin olduğu izlenimine kapıldım."

"Peki ne düşünüyorsun?"

"Artık emin değilim... Ama Benni'nin yaptığına inanmıyorum; böyle bir şey yapabileceğine inanmıyorum. O iyi biri."

"Ama sen her zaman Dagur'a daha düşkündün, değil mi? Bana ona âşık olduğun söylendi."

Alexandra başıyla onayladı. "Gerçi bu konuda hiçbir şey yapmadım. Ama... evet. Ona karşı hislerim var. Aramızda her zaman özel bir bağ vardı, anlıyor musunuz?"

Hulda'nın konuşmaya devam etmesine gerek yoktu. Artık onun için her şey açıktı. Katla'yı kimin öldürdüğünü biliyordu. Olabilecek tek bir kişi vardı: Tüm kanıtlar aynı yönü gösteriyordu. Aynı şey adadaki olay için de geçerliydi. Klara'ya kimin saldırdığını ve onu uçurumdan aşağı ittiğini biliyordu; Benedikt'in tarif ettiği "gözlerindeki nefreti" bile hayal edebiliyordu.

"Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı Alexandra?"

"Evet, sanırım var. Bu şartlar altında size söylemekten başka çarem yok. Klara'yı canlı gören son kişi Benedikt değildi."

"Kimdi o zaman?" Hulda sırf laf olsun diye sordu. Cevabı zaten biliyordu.

46

Hulda yalnızdı; gerçi hem olası bir itirafa tanıklık etmesi hem de durumun şiddete dönüşmesi halinde destek olması için muhtemelen yanına birini daha almalıydı. Ama içgüdüleri ona şiddet olmayacağını söylüyordu. Bir katille karşılaşacak olmasına rağmen korkmuyordu. Tehlikede olmadığını biliyordu.

Daha önce de burada durmuş, zile basıp kapıyı çalmış ama yanıt alamamıştı. Bu kez Dagur, Hulda zile basar basmaz kapıya geldi.

"Merhaba, ben de sizi bekliyordum."

Saat gece yarısını geçmiş olmasına rağmen Dagur tamamen giyinikti.

"İçeri girebilir miyim?"

"Lütfen." Hulda içeri girerken Dagur ekledi: "Babamı sabahın köründe burada tutukladılar. Dedektif –arkadaşınız Lýdur– onu pijamalarıyla dışarı sürüklediklerinde burada, koridorda duruyordu. Ben yukarıdaydım, merdivenlerin başında..." Omzunun üzerinden bakarak sahanlığı işaret etti. "Öylece dikilen, bağırıp ağlayarak babamı rahat bırakmaları için yalvaran bir çocuktum sadece. Elbette Katla'nın ölümü her şeyin değiştiği dönüm noktasıydı ama babamı tutukladıkları o an... sonun başlangıcıydı. Ailem o zaman dağılmaya başladı. Ondan önce bir şansımız vardı, anlıyor musunuz? Bunu atlatmak için bir şansımız vardı; kederin üstesinden gelmek için. Ama sonra babamı aldılar. Ve o öldü. Ve annem bununla başa çıkamadı. Ve şimdi bir tek ben kaldım. Bu büyük, boş evde yapayalnızım. Beni tutuklamaya geldiniz, değil mi?"

"Evet, doğru, Dagur."

"En azından pijamalı değilim. Direnmeyeceğim ya da olay çıkarmayacağım. Bu sefer merdivende durup protesto eden bir çocuk yok. Bir bakıma o çocuk da o gün öldü. Yani bu sefer komşular gazetelerde okuyana kadar öğrenemeyecekler. Dışarıda bir polis arabası bile yok Yeşil arabanızla mı geldiniz?"

Hulda başıyla onayladı.

"Yeşil Škodalı polis. Görülmeye değer."

"İçeri girip biraz sohbet edelim mi?"

"Gerek yok. Zaten evi satacağım; içeri girmek istemiyorum. Doğrudan sizinle gelemez miyim?"

Hulda o anda Dagur'un gitmesine izin vermek, ona ikinci bir şans tanımak için güçlü bir dürtü duyduğunu fark etti. Ona acıyordu ve onu çok iyi anlıyordu. Bazı suçların intikamı haklı kılacak kadar aşağılık olduğunu biliyordu. Onun neden Klara'nın peşinden gittiğini ve onu uçurumdan aşağıya ittiğini anlayabiliyordu; şüphesiz kör bir öfke anında. Ama elbette onu serbest bırakması söz konusu değildi çünkü Alexandra o gece Klara'nın Dagur'u görmeye geldiğini doğrulamış ve ikisi birlikte aşağıya inmişlerdi, Klara ve Dagur. Alexandra uyuyamamıştı çünkü Dagur'un kendi deyimiyle "onunla birlikte yatağa gireceğini" umuyordu. Ama Dagur doğruca uykuya dalmış, Alexandra ise uyanık bir şekilde uzanmıştı. Yine de aralarındaki bağ o kadar güçlüydü ki en azından onun açısından, başlangıçta olanlar hakkında sessiz kalmaya niyetlenmişti.

"Klara'yı sen mi öldürdün?"

"Ben... Bunu yapmak istememiştim. İsteyerek yaptığımı sanmıyorum. Kendimi tamamen kaybettim. Gece beni görmeye geldi; uyuyordum ama benimle konuşmak istiyordu; bana söyleyecek önemli bir şeyi olduğu konusunda ısrar ediyordu. Ortaya çıkması gereken bir şey. Bu yüzden yürüyüşe çıktık, ta o kaya çıkıntısına kadar; bu onun fikriydi. O zamandan beri atlamak isteyip istemediğini merak ediyorum."

Sessizliğe gömüldü. Gözleri dalgındı, hatırlıyordu.

"Sana ne söylemek istiyordu?" diye sordu Hulda.

"Ah, ablamı öldürdüğünü tabii ki. Sanırım bunu çoktan çözmüşsünüzdür."

Hulda başını salladı.

"Görünüşe göre Katla ve Benni kimseye söylemeden görüşmeye başlamışlar. Benni Klara'yı terk etmiş; Klara bana büyük bir kavga çıktığını söyledi. Ve nedenini biliyordu; bunu çözmüştü. Katla'nın onu çaldığını biliyordu, bana böyle anlattı. Onları gözetlemeye başladı ve şehirden ayrıldıklarında onları takip etti; yeni bir araba almıştı. Bir süre sonra yazlık eve doğru gittiklerini tahmin etmiş çünkü Katla ve Alexandra ile birkaç kez oraya gitmiş. Klara bunun bir kaza olduğunu iddia etti. Sadece kardeşimi biraz sarsmak ve onu korkutmak istemiş. Bütün gece arabasında uyuyarak Katla'yı yalnız yakalamak için fırsat kollamış. Ablam her zaman her istediğini elde ederdi, anlıyor musunuz? Elbette onu çok severdim, o benim ablamdı, çok iyi bir insandı ama insanları nasıl manipüle edeceğini bilirdi. Ve onlara kapıyı kapatıp ortada bırakma yeteneğine de sahipti. Benni'yi istiyordu ve onu elde etti. Klara'nın duyguları önemli değildi. Katla böyleydi; inanılmaz güçlü bir karakterdi. Son on yıldır öyle ya da böyle hepimizin onun gölgesinde yaşadığımızı söyleyebiliriz."

"Yazlık evde ne olmuş?"

"Görünüşe göre çığlık çığlığa, bağıra çağıra tartışmışlar ve tehditler savurmuşlar. Kavga yumruklaşmayla sonuçlanmış. Klara Katla'ya vurmuş, onu itmiş, kız kardeşim kafasını bir masanın köşesine çarpmış ve... kan kaybından ölmüş. Anladığım kadarıyla her şey inanılmaz derecede hızlı olmuş. Klara yaptığı şeyle başa çıkamamış. Elbette telefon yoktu, ambulans çağırmanın bir yolu yoktu. Ve Klara, olsaydı bile Katla'yı kurtarmanın mümkün olmayacağına dair bana yemin etti. Bilemiyorum. Kendimi tamamen kaybettiğimi anlamalısınız. O lanet sürtük hayatımı mahvetti, ailemi mahvetti. Kız kardeşimin ve babamın ölümünden, annemin içinde bulunduğu durumdan o sorumluydu. Şimdi de benim hapse girecek olmamın suçlusu o. Ne kadar ironik."

"Artık gitsek iyi olur, Dagur."

Başıyla onayladı ve sonradan ekledi: "Bir de şu piç Benni var. O da suçlu. Eğer ortaya çıkıp itibarının zedelenmesi riskini göze alabilseydi babamı kurtarabilirdi. Tertemiz Benni. O ve ailesi için

her şey mükemmel olmalı. Tabii ki bir cinayet soruşturmasına karışmayı aklından bile geçirmezdi... Biliyor musunuz, geçen gün çat kapı geldiğinizde yumruklaşmanın eşiğindeydik. Doğal olarak her şeyi inkâr etti ama Klara'yla konuştuktan sonra Katla'yla yazlıkta olduğunu biliyordum ama nasıl öğrendiğimi ona itiraf edemedim."

"Gitme vakti."

Dagur çocukluğunun geçtiği evin kapısını belki de son kez kapattı.

En ufak bir direnç göstermeden Škoda'ya bindi. Ve Hulda bu genç adamı cinayetten tutuklamak zorunda kalmayı ne kadar acımasız bulsa da bilincinin başka bir yerinde bir ses, "Evet, evet, evet!" diye bağırıyor ve ona bunun o olduğunu söylüyordu: Beklediği büyük başarı buydu.

Epilog

1

Robert, Savannah, ABD, 1997

Robert'ın karısı arkadaşlarını görmeye gitmişti ve o da Savannah'nın alacakaranlığında yanında soğuk bir şişe birayla tek başına oturuyordu. Ağzına içki sürmeyen karısı onun içmesinden pek hoşlanmıyordu ama arada bir bunu yapmasına izin veriyordu. Ne de olsa son muayenesinde oldukça iyi durumda olduğu ortaya çıkmıştı; bu yüzden karısı bu açıdan ona fazla yüklenemiyordu. Ona göre bunaltıcı bir yaz gününün ardından verandada içilen soğuk bir biranın yerini hiçbir şey tutamazdı.

Robert İzlanda'da geçirdiği zamanı düşünüyordu. Dünkü ziyaret onu sarsmıştı. O soğuk, kasvetli adayı düşünmeyeli yıllar olmuştu, oraya tayini ve genel olarak savaş yıllarıyla ilgili anılarının epey bulanık olduğunu fark etti. O günleri bir sis bulutunun ardında kalmış gibi hatırlıyordu çünkü hayatının o dönemi şimdi ona gerçek dışı, başka birinin başından geçenler gibi geliyordu.

Ve Anna. Elbette Anna'yı hatırlıyordu; ilişkileri kısa sürmüş olsa da. Çok sevdiği karısını aldatmayı alışkanlık haline getirmemişti; bu prensibi sadece Anna'yla bozmuştu. Onda kararlılığını zayıflatan, onu baştan çıkaran bir şey vardı. Daha sonra Anna ortadan kaybolmuştu ve Robert bir süre onu özlemişti; yine de içten içe bunun en iyisi olduğunu biliyordu. Ancak sadece kendisinin bildiği nedenler dolayısıyla, birlikte geçirdikleri ilk geceden sonra Anna'nın kendisine verdiği, vesikalık fotoğraf gibi küçük bir resmini saklamıştı. Resmin tam olarak nerede olduğunu biliyordu ve bu akşam onu getirip verandanın loş ışığında masanın üzerine, birasının yanına koydu.

Bekleneceği gibi fotoğraf yıllar içinde sararıp solmuştu ama Robert'ın yarım yüzyıl öncesine, 1947'nin Reykjavík'ine, şehre dönüşme sürecindeki küçük bir kasabaya anında geri dönmesi için fotoğrafa bakması yeterliydi. Bir Amerikalı olarak kendisini yeni bir çağın temsilcisi gibi hissetmişti. Tüm sakinler onun gibi askerlere aynı derecede misafirperver davranmamıştı ama kızları hatırlıyordu çünkü çok çekiciydiler. Ve Anna'yı hiç unutmamıştı. Birbirlerini tanıdıkları kısa süre göz önüne alındığında, onu bu kadar iyi hatırlaması gerçekten inanılmazdı. Elbette ilişkilerinin hiçbir zaman bir geleceği olmamıştı ve vicdanı ilk andan itibaren onu rahatsız etmişti ama yine de o kısa ilişkiye dair hatıralarında tatlı bir duygusallık vardı. O zaman da karısına âşıktı; tıpkı şimdi olduğu gibi. Ama suçluluk duygusu zaman geçtikçe azalmıştı; bu ilişki şimdiye dek beklenmedik olduğu kadar baştan çıkarıcı bir deneyimin uzak bir anısı gibiydi. Elbette bunu karısına anlatamazdı. Bu sırrı mezara götürecekti. Hiçbir koşulda İzlandalı bir kızı olduğunu kabul edemezdi.

Hulda onunla iletişime geçip geleceğini söylediği andan itibaren şüphelenmeye başlamıştı ama Hulda ilk başta hiçbir şey söylememişti. Belki de Robert gizemli bir şekilde, kısa süreli kaçamağının meyve verdiğini hep biliyordu. Ama Anna hiç temasa geçmemişti; bu da muhtemelen onun çocuğunun yetiştirilmesinde herhangi bir rol oynamasını düşünmediği anlamına geliyordu. Bu yüzden kararında Anna'nın isteklerine saygı duymak istemesinin de payı vardı.

Hulda'ya yalan söylemesinin bir sebebi de buydu.

Ama her şeyden önce kendi çıkarlarını koruma, yarım yüzyıldan uzun zamandır sürdürdüğü mükemmel evliliğini koruma arzusuyla hareket ediyordu. Orta yaşlı bir kadına baba olmak için bunu tehlikeye atmasına imkân yoktu. Hulda'nın o yaşta artık bir babaya ihtiyacı yoktu ve onun da artık bir kıza ihtiyacı yoktu. Hulda'ya çocuk sahibi olamadıklarını söylediğinde yalan söylememişti; aslında sorunun kendisinde değil karısında olduğu açıktı; Hulda'nın varlığının da kanıtladığı gibi. Hulda'nın ona söylediklerinin doğruluğundan bir an bile şüphe etmemişti. Kısacık bir

akşam için kızıyla aynı masayı paylaşmıştı. Bu bir daha asla olmayacaktı.

Hulda gittikten sonra özel bir pişmanlık yaşamamıştı. İnsan bir yabancıyı özleyemezdi. Annesini de o kadar iyi tanımıyordu. Hulda ile arasındaki bağ tamamen biyolojikti. Yine de Hulda orada otururken onu dikkat çekmeden incelemiş, kızını daha yakından tanımak için her şeyi feda etmesi gerekip gerekmediğini düşünmüştü. Ama buna gerek yoktu; bağları yeterince güçlü değildi. Her ikisi için de bu sırrın sonsuza dek gömülmesi gerektiğine karar vermişti; her ne kadar haksızlık gibi görünse de. Hulda'nın geri gelmeyeceğini biliyordu.

Ama şimdi eski fotoğrafa baktığında Robert, Hulda'nın babasıyla tanıştığını asla bilemeyeceğini düşünerek hafif bir acı hissetti.

Yine de onun için bir şey yapmıştı; savaş sırasında çekilmiş eski bir üniformalı fotoğrafının kopyasını ona göndermişti. Aradan geçen yıllar içinde görünüşü oldukça değişmiş, gençliğinin parlaklığı saçlarıyla onu çoktan terk etmişti; bu yüzden fotoğrafı ona göndermenin güvenli olduğunu düşünmüştü. Mektubunda ona gerçeği, bunun babasının fotoğrafı olduğunu söylemişti. Gerçeği öğrenmesi pek olası değildi.

2

Lýdur, Reykjavík, 1997

Lýdur, Veturlidi'nin suçlu olduğundan bir an bile şüphe etmemişti; tabii ki şimdiye kadar. Soruşturmanın en yoğun döneminde, Veturlidi'nin kesinlikle suçlu bir çocuk istismarcısı ve katil olduğuna inanarak acımasızca hareket etmişti.

Lýdur'un kendi yeteneklerine olan inancı tamdı. Tüm kanıtlar Veturlidi'nin kızını öldürdüğünü gösteriyordu. Adam hiçbir zaman itiraf etmeye yanaşmamış olsa da, Lýdur boşlukları doldurmakta zorlanmamıştı. O hafta sonu yazlık evde son raddeye ulaşan bir istismar ve kronik şiddet vakasıyla karşı karşıya olduklarından neredeyse kesin olarak emindi. Ne de olsa orası Veturlidi'nin yazlığıydı; onun sığınağıydı. Başka kimse çıkıp da Katla ile orada olduğunu söylememişti ve Katla'nın da Batı Fiyortları'na kadar tek başına, arabasız, dünyanın bir ucunda olan lanet bir kulübede kalmaya gitmesi mümkün değildi. Hayır, ona göre her şey apaçık ortadaydı.

Lýdur'un teorisi şöyleydi: Baba ve kız oraya birlikte gitmişler ve adam kızı tekrar taciz etmeye başlamıştı. Ama bu kez kız ona karşı koymuş ve aralarındaki boğuşma ölümüyle sonuçlanmıştı. Kasıtsız adam öldürme ya da cinayet, fark etmezdi; buna başkaları karar verecekti.

Ancak şimdi, teorisinin tamamen yanlış olduğunu biliyordu: Katla, şüpheli bile olmayan arkadaşı Klara tarafından öldürülmüştü.

Halbuki Lýdur'un zihnindeki sahne çok netti. Tek ihtiyacı olan bir itiraf ya da daha somut bir kanıttı. Kazağın varlığı bir hediyeydi ama belki de mahkûmiyet için tek başına yeterli değildi. Daha

da kötüsü, sadece yakınlarda duruyordu. Eğer kızın kazağı elinde tuttuğunu, belki de bunu bilinçli olarak, babasının suçlu olduğunu işaret etmek için yaptığını iddia edebilselerdi, bu Veturlidi'yi ne derece suçlu kılardı? Yerel polis Andrés'i yalan söylemeye ikna etmek şaşırtıcı derecede kolay olmuştu. Hatta fazla kolay olmuştu çünkü Andrés'in tereddütleri vardı ama böyle bir ezikten ne beklenebilirdi ki? Andrés kısa bir süre sonra, soruşturma devam ederken Lýdur'la temasa geçmiş ve her şeyden pişman olduğunu söylemişti. Veturlidi'nin suçlu olduğundan artık emin değildi; özellikle de bir itiraf elde edemedikleri için. Sonra, bu yeterince kötü değilmiş gibi, Andrés durumu itiraf etmesi gerektiğini, şüpheliye kendini savunması için adil bir şans vermenin tek yolunun bu olduğunu söylemeye başlamıştı. Aptal ihtiyar bunun kendisi açısından felaket olacağını kabul etmişti; işini kaybedecekti, borçları ve tefeciyle olan ilişkisi manşetlere taşınacaktı. Ama hepsi bu kadar da değildi. Andrés, Lýdur'un bu işin dışında kalmasının pek mümkün olmadığını, neden yalan söylemeye ikna edildiğini ve ona bu konuda kimin baskı yaptığını açıklamak zorunda kalacağını söylemişti. Elbette Lýdur onu vazgeçirmeye çalışmış ama başaramamıştı. Sanki bir duvara konuşuyordu. Andrés, polis yetkilileriyle görüşmek ve hatasını telafi etmek için iki gün içinde güneye, Reykjavík'e geleceğini açıklamıştı. Bu Lýdur'u çok zor durumda bırakmıştı.

Paçasını kurtarmak için iki günü vardı, belki de daha az. Tek yol Veturlidi'yi itirafa zorlamaktı ama bu o kadar da kolay değildi. Aptal herif darmadağındı. Yaşama isteğini ve mücadele gücünü kaybetmiş gibiydi; hapse gönderilmeyi ve ailesinin alenen kınanmasını beklediğini söylüyordu. Ancak her şeye rağmen cinayeti itiraf etmeye ikna olmadı. Kendi deyimiyle "işlemediği bir suçu itiraf etmeyi" reddetti. Tam bir inatçı keçiydi.

Lýdur'un bir çözüm bulması ancak bir gecesini almıştı.

Hava hâlâ karanlıkken uyanmış ve aklına aniden bir fikir gelmişti. Gizlice yataktan kalkmış, karısını ve çocuklarını uyandırmadan evden çıkmıştı. Vardiyaları nedeniyle her saat başı ortalıkta dolaşmasına alışkın olduklarından, uyanmış olsalar bile yokluğundan rahatsız olmaları pek olası değildi.

Şüphelilerin gözaltında tutulduğu hapishaneye gitmiş ve düzenli bir ziyaretçi olduğu için doğrudan içeri alınmıştı. Hangi mahkûmu göreceğini söylemesine bile gerek kalmamıştı. Sonra Veturlidi'nin hücresine ulaşmak ve ona gizlice kendi kemerini vermek çocuk oyuncağıydı.

Belki de Lýdur bunu etraflıca düşünmemişti ama Veturlidi'nin suçluluğundan o kadar emindi ki. İçgörüsü onu daha önce hiç yanıltmamıştı ve Veturlidi'nin depresyonunu ve sessizliğini sadece şüphelerinin daha da doğrulanması olarak yorumlamıştı. Her neyse, başka akla yatkın bir teori yoktu. Gerçekten. Hele o aşamada.

Kemer bir testti.

Bir ölüm kalım meselesiydi.

Veturlidi testi geçemezse, bu eylemi bir itirafla eşdeğer olacaktı. Bu yöntem dava için her bakımdan en basit çözüm olurdu. Katil dolaylı olarak itiraf etmiş olacak ve soruşturma zaferle sonuçlanacaktı. Daha da önemlisi, Ísafjördur'daki o yaşlı herifin sırf kendi vicdanını rahatlatmak için ortalığı karıştırmasına ve Lýdur'un kariyerini tehlikeye atmasına gerek kalmayacaktı. Andrés, Lýdur'un kararlarının yerinde olduğunu ve ortalığı karıştırarak elde edilecek başka bir şey olmadığını hemen anlayacaktı.

Ertesi sabah Veturlidi'nin hücresinde kendini astığını duymak Lýdur için sürpriz olmadı. Bu haklı olduğunu kanıtlıyordu.

Ne o zaman ne de daha sonra adamın ölümünden kendini sorumlu hissetmemişti ancak elbette, tabiri caizse ona yardım eli uzattığını kesinlikle gizli tutmuştu. Doğal olarak mahkûmun kemeri nasıl ele geçirdiğine dair bir soruşturma başlatılmıştı ancak bu da kısa sürmüş ve sonuçsuz kalmıştı.

Ama şimdi kahrolası Andrés tekrar ortaya çıkmış ve on yıl önce açıklamakla tehdit ettiği hikâyeyi anlatmıştı. Lýdur işini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı; zaten açığa alınmıştı. Elbette bu korkunç bir şok olmuştu. Ama Hulda onu görmeye geldiğinde, bir an için kemeri Veturlidi'ye verdiğini bildiğinden, Veturlidi'nin intiharındaki rolünün açığa çıktığından korkmuştu. Böylesi çok daha kötü olurdu.

Zaten hikâyenin bu ayrıntısının ortaya çıkması da pek olası değildi.

Lýdur, Veturlidi'nin ölümüne fiilen sebep olmuştu. Bu kadarının farkındaydı, bu kadarını biliyordu. Ama başka hiç kimsenin bilmesine gerek yoktu.

3

Hulda, Reykjavík, 1997

Hulda annesinin mezarının başında duruyordu.

Mezar temiz ve bakımlı görünüyordu ama sonbahar geldiğinde daha sık ziyarete gelmesi gerektiğini biliyordu. Annesinin başka kimsesi yoktu.

Aralarındaki ilişki ne kadar gergin olursa olsun, Hulda onu özlediğini kabul etmek zorundaydı. Dünyada kendini çok yalnız hissediyordu, yapayalnız.

Etrafındaki herkes ölmüştü: Jón ve Dimma, annesi, hatta Amerika'daki babası bile.

Hâlâ nispeten gençti –en azından henüz yaşlı değildi– hâlâ sağlıklı ve hırslıydı. Hâlâ başarmak istediği çok şey vardı. Polis teşkilatında on beş yıl daha: Emekli olmadan önce orada iz bırakmaya yetecek kadar zamanı vardı. O zaman altmış beş yaşında olacaktı, bu da genç bir yaş sayılırdı. Şu anda bir ilişkiye hazır hissetmese bile belki de emeklilik kendine iyi bir adam bulmak ve yeni bir hayata başlamak için doğru zaman olabilirdi. Kasvetli küçük dairesinden kurtulup doğaya daha yakın bir yere taşınmak için bir şans. Evet, dört gözle bekleyeceği çok şey vardı; sadece geleceğe olumlu bir zihin yapısıyla, mutlu bir beklentiyle bakması gerekiyordu.

Ama ölüm düşüncesi onu dehşete düşürüyordu.

Bir gün soğuk bir mezara gömülecekti. Elbette zamanı geldiğinde çoktan öbür tarafa geçmiş olacaktı ama yine de toprağa gömülme düşüncesi ona çok ağır geliyordu.

Ani bir boğulma hissine kapılarak annesinin mezarına sırtını döndü ve derin bir nefes aldı.

Teşekkür

Rehberlerime – Vestmanna Adaları'ndan Sigurður Kristján Sigurðurson'a ve Sara Dögg Ásgeirsdóttir'e, bana etrafı gezdirdikleri ve bana Elliðaey hakkında bilgi verdikleri için çok teşekkür ederim.

Ayrıca savcı Hulda María Stefánsdóttir'e polis prosedürü konusundaki yardımları için teşekkür etmek isterim.

Son olarak, taslağı okudukları için babam Jónas Ragnarsson ve annem Katrín Guðjónsdóttir'e minnettarım.